Gânduri asupra cărții Iosua (H. Rossier)

Cartea Iosua ne prezintă, ca tip, subiectul epistolei către Efeseni. Trecerea prin pustie se terminase. Acum era timpul ca adunarea lui Israel să treacă Iordanul sub conducerea unei călăuze noi şi să ia în stăpînire ţara făgăduinţei, înlăturînd pe vrăjmaşii care locuiau în ea. Tot aşa este şi cu noi. Canaanul reprezintă locurile cereşti, unde intrăm prin puterea Duhului lui Dumnezeu, care ne uneşte cu un Hristos care a murit si a înviat. El ne face să ne aşezăm în aceste locuri, bucurîndu-ne mai dinainte de slava pe care El Şi-a cîştigat-o, în care vrea să ne introducă şi pe noi şi în care vom fi în curînd împreună cu El. Dar, în aşteptarea acestui lucru, noi avem să ducem lupta credinţei împotriva duhurilor răutăţii care sînt în locurile cereşti, pentru a ne însuşi fiecare bucăţică din terenul pe care Dumnezeu ni 1-a dat ca moştenire.

Deosebirea dintre imagine şi realitate în cazul acesta este că Israel terminase mersul prin pustie înainte de a intra în Canaan, în timp ce pentru noi pustia şi Canaanul rămîn amîndouă în acelaşi timp. Şi atunci, binecuvîntarea este cu atît mai întinsă. Dacă pustia ne învaţă că avem încă nevoie să fim „smeriţi şi încercaţi pentru a cunoaşte ce este în inimile noastre", drept răspuns la slăbiciunile noastre vom face experienţa atît de plăcută a resurselor dumnezeieşti, pe acest pămînt uscat şi fără apă. Dumnezeu îşi deschide mîna pentru a ne hrăni cu mană, a ne adăpa cu apă din stîncă şi a ne face să gustăm izvoarele nesecate ale harului Său. Doar de nimic n-a dus lipsă poporul Său: „Haina nu ţi s-a învechit pe tine şi nici picioarele nu ţi s-au umflat în timpul acestor patruzeci de ani" (Deuteronom 8.4). De asemenea vom găsi, în acelaşi timp, dacă nu chiar în aceeaşi clipă, păşunile pline de verdeaţă şi apele liniştite ale unei ţări bogate, în care gustăm cele dintîi roade. Ne putem aşeza în pace la masa întinsă dincolo de Iordan, ca să ne înfruptăm din bucatele ei, bucurîndu-ne de un Hristos ceresc, aşezat în slavă la dreapta lui Dumnezeu.

Conducătorul

In clipa în care începe această etapă nouă a istoriei lui Israel, Iosua este chemat să ia conducerea poporului. Acest om deosebit apare prima oară în exod 17, cu ocazia luptei împotriva lui Amalec, şi această apariţie ne dă cheia caracterului său simbolic. In timp ce Moise, în acest loc, simbol al autorităţii dumnezeieşti strîns legate de preoţia cerească a lui Hristos, stătea sus pe munte în timpul luptei, jos în vale era un om una cu poporul pe care-1 conducea, un om „în care este Duhul", aşa cum Domnul spunea lui Moise Numeri 27; şi acest om conducea lupta DommmuTĂceitTosua este o imagine a lui Hristos; dar Hristos în noi sau printre noi aici pe pămînt, în puterea Duhului Sfînt. De aceea, după cum conducătorul Moise a fost nedespărţit de Israel în pustie, la fel va fi şi cu Iosua, conducătorul poporului în Canaan. Se spune despre acesta din urmă: un om „care să iasă înaintea lor şi să intre înaintea lor, care să-i scoată afară si să-i aducă înăuntru, pentru ca adunarea Domnului să nu fie ca nişte oi care n-au păstor... Dă-i din autoritatea ta, pentru ca toată adunarea fiilor lui Israel să-1 asculte" (Numeri 27.17,20).

Tara si hotarele ei

In versetul 2 se aminteşte de Iordan, care despărţea poporul de ţara făgăduită. Pentru a intra în Canaan, trebuia ca Iordanul să fie trecut, sub conducerea lui Iosua. Moştenirea lor era în întregime un dar al harului lui Dumnezeu: „Ţara pe care Eu o dau lor, fiilor lui Israel". Ea era a lor din partea lui Dumnezeu, dar pentru popor era vorba nu numai să ştie că este a lor, ci să şi intre în stăpînirea acestei ţări: „Orice loc pe care-1 va călca talpa piciorului vostru, vi l-am dat" (versetul 3). Tot aşa şi noi, din punct de vedere spiritual avem toate lucrurile acestea. Harul lui Dumnezeu ne-a dat cerul, dar noi nu putem intra acolo decît trecînd prin moartea şi învierea împreună cu Hristos, prin puterea Duhului Său. în sfîrşit, ocupîndu-ne de aceste lucruri într-un mod stăruitor şi personal, ne însuşim fiecare din binecuvîntările care sînt ale noastre şi experimentăm realitatea cerească. Intr-un cuvînt, creştinul trebuie să si le însuşească prin credinţă, ca să se bucure de ele; altfel, el ar fi ca un rege bolnav şi care ar trăi printre străini, fără să se fi bucurat de vreo călătorie prin împărăţia sa. în versetul 5 întîlnim o altă trăsătură importantă care caracterizează ţara. Vrăjmaşul se află în ea; sînt multe piedici; oriunde vom pune piciorul, se va ivi un vrăjmaş. Vedem deci clar, cum s-a spus deseori: Canaanul nu este cerul aşa cum îl vom afla prin moartea noastră trupească, ci cerul în care se află vrăjmaşul, cerul ca loc al luptei de acum a creştinului. Dar ce preţioasă făgăduinţă: „Nimeni nu va putea să stea înaintea ta", spune Domnul lui Iosua, „în toate zilele vieţii tale", adică pînă ce va duce poporul în stăpînirea deplină a ţării. Şi ce siguranţă pentru popor în această făgăduinţă! Abia, spune Domnul, de vei întîlni pe vrăjmaş în drumul tău, că se va şi risipi. — Biruinţă! ar fi putut striga poporul; Satan nu poate rezista în faţa noastră! — Sărmane Israel, vei vedea în curînd, în fata cetăţii Ai: tu nu eşti decît o jucărie pentru puterea lui Satan, tu nu ai putere să i te împotriveşti.

Puterea ta este numai în Hristos: „Nimeni nu va putea să stea înaintea ta", spune Domnul lui Iosua, în timp ce făgăduinţa fusese făcută poporului, în versetul 3: „Eu vi l-am dat".

Observaţi un alt lucru: în versetul 4, Dumnezeu le dă descrierea exactă a limitelor Canaanului. Care sînt hotarele acestei ţări? Ele sînt mai întinse decît le-a avut poporul vreodată şi vor fi aşa numai în slava împărăţiei de o mie de ani. La fel este şi cu noi. Locurile cereşti sînt cucerirea noastră de acum, peste tot pe unde calcă piciorul nostru; dar vom măsura vreodată toată întinderea moştenirii noas-tre? „Cunoaştem în parte" acum, dar va veni ziua cînd se va arăta ce este desăvîrşit şi în care ce este în parte va lua sfîrşit. „Atunci voi cunoaşte deplin, cum am fost şi eu cunoscut pe deplin."

Hotarele ţării erau un pustiu mare, un munte mare, un fluviu mare şi marea cea mare. lata ce era dincolo de această tară roditoare, locuri unde poporul nu putea şi nu trebuia să pună piciorul. Oare nu aflăm aici lumea cu toate însuşirile ei morale, uscăciunea ei, puterea ei, prosperitatea şi agitaţia ei? In ce priveşte uscăciunea ei, Israel a cunoscut-o trecînd prin pustie, dar pentru a face experienţa că acolo nu era nimic bun pentru el şi că numai pîinea din cer putea să-1 hrănească de-a lungul acestor pustietăţi. Aşa este, preaiubiţilor, caracterul lucrurilor care nu sînt ale noastre. Dar al nostru este Canaanul, cerul; Canaanul cu luptele lui, fără îndoială, dar cu biruinţele lui; Canaanul cu Iosua şi cu „îngerul Domnului"; Canaanul cu bucuria liniştită a unor moşteniri nespus de întinse, toate rezumîndu-se şi concentrîndu-se în jurul şi în persoana unui Hristos înviat, aşezat în slavă.

Calităţi morale necesare pentru a intra în Canaan

Versetul 6 ne vorbeşte despre tăria spirituală, pe care Petru o numeşte „virtutea" (fapta). Credinţa îi făcea să pună peste tot talpa piciorului lor, iar virtutea trebuia să fie adăugată credinţei. Dar observaţi iarăşi că această tărie nu se află în noi; ea este în Iosua pentru popor, şi este în Hristos pentru noi. „Intăreşte-te şi fii curajos, căci tu vei da în stăpînire poporului acestuia ţara pe care am jurat părinţilor lor că le-o voi da".

„Ferice de omul a cărui tărie este în Tine... ei merg din putere în putere". Acest principiu este de toată însemnătatea. Cîţi creştini caută să descopere tăria în ei înşişi, să se simtă în stare să lupte! Căutarea lor, dacă nu duce la descurajare, nu poate sfîrşi decît în mulţumirea de sine, care de asemenea nu are un preţ mai mare. Nu aici este puterea; ea este în Hristos şi în Hristos pentru noi. Şi pentru ce ne este ea dată? Oare pentru a ne socoti mari în ochii noştri sau a ne slăvi pe noi înşine? Departe de aşa ceva! Ea este dată pentru a ne duce pe calea ascultării (versetul 7). Copilaşii sînt cei care învaţă să asculte. Puterea ne face mici; ea face din om un simplu atom, pentru ca puterea lui Hristos să fie slăvită. Găsim un exemplu frumos al acestui adevăr în capitolul 6 din cartea Judecători. îngerul Domnului S-a arătat lui Ghedeon şi i-a zis: „Domnul este cu tine, viteazule!" Apoi, după ce 1-a privit, Domnul i-a spus: „Du-te cu puterea aceasta pe care o ai". Dar iată-l pe Ghedeon izbit de sentimentul nimicniciei lui: „Familia mea este cea mai săracă din Mânase si eu sînt cel mai mic din casa tatălui meu". Dar Domnul i-a răspuns: „Eu voi fi cu tine..."

Ascultarea caută să se potrivească totdeauna cu Cuvîntul lui Dumnezeu. Dumnezeu îi dă putere lui Iosua, ca să ia seama să „lucreze cu credincioşie după toată legea lui Moise". Dar, avînd puterea spirituală ca să asculte, el face mai mult. La versetul 8 se spune: „Cartea aceasta a legii să nu se depărteze de gura ta; cugetă asupra ei zi şi noapte, ca să poţi face potrivit cu tot ce este scris în ea". Celui care avea puterea dumnezeiască, îi trebuia o grijă deosebită ca sa-şi însuşească gîndurile lui Dumnezeu. Se spune: cugetă la ea ca să asculţi de ea. Este acesta scopul nostru cînd cercetăm Cuvîntul? Deseori ne place să-1 citim ca să ne instruim; şi intruirea este bună. Alteori, citim pentru a învăţa pe alţii, lucru foarte bun şi la locul lui. Dar, repet, îl citim noi de obicei cu scopul de a asculta cu toată credinciosia? Dacă ar fi asa, cum s-ar schimba tot cursul vieţii creştinilor!

Adaugă: „Cugetă zi şi noapte". Sînt creştini care citesc un capitol (vai! poate un verset) în fiecare dimineaţă, ca să aibă un fel de amulet care să-i păzească în timpul zilei. înseamnă oare aceasta a cugeta la Cuvînt zi şi noapte? Şi atunci ocupaţiile nostre? veţi zice. întreb însă: In timpul treburilor nenumărate, vă hrăneşte Cuvîntul din partea lui Dumnezeu, ca să vă dea bucurie în suflet si să vă călăuzească pe calea lui Hristos? Iată mijlocul de „a reuşi în toate lucrările tale".

In versetul 9 găsim un ultim principiu: „Nu ţi-am dat Eu oare porunca aceasta: „fii puternic şi curajos"? Ce putere ne dă siguranţa că avem un gînd de la Dumnezeu! Orice nehotărîre în mers, orice spaimă, orice teamă în faţa vrăjmaşului, toate se duc. Satan nu ne poate face nici un rău. Nu ne-a poruncit Dumnezeu? Acestea sînt deci principiile care trebuie să stăpînească inima pentru a se bucura de lucrurile cereşti şi pentru a lupta luptele Domnului. Este preţios lucru să le vezi precizate chiar de la începutul acestei cărţi, mai înainte ca Israel să fi făcut un singur pas, în aşa fel încît să-i pună în mînă armele puternice cu care va cîştiga biruinţa.

Cei care intră în Canaan

După ce ne-a prezentat conducătorul, ţara şi calităţile morale necesare pentru a intra în ea, Cuvîntul ne vorbeşte (versetul 10-18) de cei chemaţi s-o ia în stăpînire. Este vorba atît de popor, cît şi de rubeniţi, gadiţi şi de jumătate din seminţia lui Manase. Aceştia din urmă nu se împotrivesc să meargă şi ei, cum făcuse altădată generaţia dinainte atunci cînd iscoadele le-au muiat inimile. Dimpotrivă, ei se alătură fraţilor lor şi sînt în primul rînd gata pentru luptă, dar nu pentru a ajunge şi ei în stăpînirea ţării. Partea lor este dincoace de Iordan. Ceea ce i-a făcut pe ei să aleagă, au fost împrejurările lor; aveau multe vite, iar ţara era bună pentru a hrăni cirezile lor, se potrivea unei astfel de nevoi (Numeri 32.1). La fel este cu o mulţime de creştini şi s-ar putea spune că astăzi sînt mai mult de nouă seminţii şi jumătate care şi-au ales locul dincoace de Iordan. Ceea ce formează fondul vieţii creştine pentru cea mai mare parte dintre credincioşi sînt împrejurările vieţii, nevoile vieţii de toate zilele, belşugul sau lipsa, ţarcurile pentru turmele lor sau cetăţile pentru familiile lor (Numeri 32.16). Şi aceşti creştini nu sînt lipsiţi de credinţă. Dimpotrivă, ei experimentează că Domnul poate coborî, în harul Său, pînă la toate împrejurările lor. Şi El face acest lucru, El care a coborît ca să aducă binecuvîntarea dumnezeiască pe acest pămînt. Ei nu au un creştinism lumesc, ci pămîntesc.

Israel a fost un exemplu de creştinism lumesc cînd n-a vrut să se suie la muntele Amoriţilor. „Nu este oare mai bine să ne întoarcem în Egipt?" Şi au zis unul altuia: „Să ne alegem o căpetenie şi să ne întoarcem în Egipt" (Numeri 14.3,4). Dar trupurile lor moarte au căzut în pustie. Cele două seminţii şi jumătate sînt tipul celor care coboară creştinismul la o viaţă de credinţă pentru împrejurările pămîn-teşti. „Aveau multe vite". Moise a fost mai întîi indignat, dar după aceea i-a îngăduit, văzînd că dacă credinţa lor era slabă, ea era totuşi credinţă si că alipirea lor de pămînt nu îi despărţea de fraţii lor.

Preaiubiţilor, această tendinţă de a coborî crestinismul caută din nefericire să se statornicească în zilele noastre ca învăţătură. Deşi cu multe pretenţii de putere, mulţi cunosc puţine lucruri în afara unui Hristos în care să te încrezi pentru a şti să te porţi în lucrurile mari şi mici ale vieţii de toate zilele. Este cunoscut Hristos ca Păstor. Se poate spune: „Toiagul şi nuiaua Ta mă mîngîie". Dar chiar şi sub acest aspect, cît de puţin este preţuită întinderea acestor resurse! Dacă El ne călăuzeşte prin această lume, nu aici ne dă El odihna. „Păşunile verzi" şi „apele liniştite" nu sînt nici iarba, nici ţarcurile, nici cetăţile ţării Galaad, ci păşunile bogate ale făgăduinţei.

Este bine să ne încredem în El pentru toate lucrurile si Dumnezeu să ne ferească de a căuta să micşorăm această încredere a sfinţilor. Dar să gustăm aici pe pămînt fericirea de a intra acolo unde Se află Hristos Cel slăvit, să fim atraşi la El în afara acestei lumi, smulşi chiar din acest loc, pentru a fi introduşi, morţi şi înviaţi împreună cu El, în Canaanul ceresc. Acolo nu mai sînt „multe vite" care să ne fie pricina umblării şi atunci nu mai este cazul să ne rînduim viata cu mai multă sau mai puţină credincioşie din cauza a ceea ce avem. Mai întîi de toate, să lăsăm toate înapoi — pe noi înşine cu „treburile vieţii" — în adîncul fluviului morţii, pentru a lupta să luăm în stăpînire toate privilegiile pe care le avem în Hristos. Ele să ajungă realitate pentru noi prin credinţă şi să ne bucurăm de ele prin puterea Duhului.

Observaţi că trebuie, vrînd-nevrînd, ca toţi să treacă Iordanul. Fraţii noştri luptă împreună cu noi împotriva necredinţei, împotriva puterii lui Satan care îşi desfăşoară planurile în lume. Dar moartea şi învierea pentru ei nu sînt decît un fapt (aşa cum sînt pentru toţi), nu o realizare. Trebuie ca sufletul să le realizeze pentru ca să ia în stăpînire ţara.

Notă:Duhul si Cuvîntul sînt totul în viata duhovnicească. Dumnezeu are o cale în această lume şi pe ea Satan nu ne poate atinge. Aceasta este calea pe care a umblat Domnul Isus. El a lucrat prin puterea Duhului şi a folosit Cuvîntul. Duhul şi Cuvîntul nu pot fi despărţite, fără a cădea în fanatism pe de o parte sau în raţionalism pe de alta, fără a ne aşeza în afara poziţiei de dependenţă de Dumnezeu si de călăuzire a Sa. Raţiunea ar deveni stăpîna unora, iar imaginaţia a altora.

„Nu ţi-am poruncit Eu?" (versetul 9). Dacă nu sîntem conştienţi că facem voia lui Dumnezeu, dacă înainte de a începe un lucru nu sîntem siguri că îl facem în prezenţa Sa, nu avem curajul să-1 ducem la bun sfîrsit. Poate că într-adevăr ce avem să facem este chiar voia lui Dumnezeu; dar, nefiind conştienţi de aceasta, lucrăm cu ezitare, fără încredere, fără bucurie. Ne e teamă de cea mai mică împotrivire; pe

cînd, dacă am fi siguri că facem voia Lui şi că El ne-a spus: „Nu ţi-am poruncit Eu?", nimic nu ne-ar putea stingheri.

Ţara Galaadului nu era un teren cucerit de Iosua. Acesta nu este locul de mărturie a puterii Duhului Sfînt. Canaanul este dincolo de Iordan. — La început, lui Moise nu i-a plăcut propunerea celor două semninţii şi jumătate. Desigur, propunerea lor a fost îngăduită. Dar în general cele dintîi gînduri ale credinţei sînt cele mai bune; numai ele tin seama de făgăduinţe, de roadele făgăduinţelor şi de felul de a gîndi al lui Dumnezeu. Gîndurile de după aceea nu mai sînt în legătură cu toate acestea. (J.N.D.)

Capitolul 2

Rahav

In a doua parte a capitolului 1 am văzut două feluri de persoane chemate să treacă Iordanul ca să intre în ţara făgăduinţei, care este tipul locurilor cereşti. Era poporul şi erau cele două seminţii şi jumătate, al căror caracter moral nu era la înălţimea chemării lor, dar care au luat parte la luptă, pentru a asigura lui Israel stăpînirea moştenirii lui. Rahav şi casa ei ne prezintă o a treia ceată de persoane: neamurile care iau parte prin credinţă, împreună cu vechiul popor al lui Dumnezeu, la făgăduinţele Lui. Prostituata Rahav era dintre neamuri. Ea făcea parte prin naştere din această ceată mare despre care vorbeşte epistola către Efeseni: „Odinioară eraţi păgîni din naştere, numiţi netăiaţi împrejur de către aceia care se numesc tăiaţi împrejur, în carne, de mîna omului, în timpul acela eraţi fără Hristos, fără drept de cetăţenie în Israel, străini de legămintele făgăduinţei, fără nădejde şi fără Dumnezeu în lume". Şi în plus, Rahav era o persoană degradată chiar şi printre neamuri.

Dar Cuvîntul lui Dumnezeu a ajuns la ea: „Am auzit", spune ea spionilor. Era un cuvînt care vorbea de har şi de izbăvire pentru unii, însă de judecată pentru alţii. Credinţa în acest cuvînt o face să se situeze de îndată, în cugetul ei, sub povara judecăţii. „De cînd am auzit lucrul acesta, ni s-a topit inima" (versetul 11). Ca şi poporul ei, ea era plină de teamă. Dar, în timp ce poporul pierduse orice nădejde, pentru ea această teamă era începutul înţelepciunii, căci temerea de Dumnezeu este înţelepciune. Teama o face să privească la Dumnezeu. Şi de îndată ea căpătase o siguranţă („ştiu", versetul 9) că Dumnezeu este plin de har pentru poporul Său. Ea şi-a căutat adăpost în acest Dumnezeu, care este adăpostul alor Săi. Credinţa nu este o închipuire a omului, căruia îi place să se înşele şi care vede lucrurile sub lumina care îi place. Nu este vorba de spiritul omenesc, care îşi clădeşte concluziile pe posibilităţi şi probabilităţi. Ea spune, simplu: „Ştiu", pentru că auzise ce făcuse Dumnezeu.

Rahav priveşte la Dumnezeu. Ea este sub ameninţarea judecăţii, dar vede că Dumnezeu Se interesează de poporul Său. Şi îşi spune: Pentru ca Dumnezeu să fie şi de partea mea, trebuie să fiu şi eu cu acest popor. De aceea, cînd iscoadele au venit la ea, Rahav prin credinţă le-a primit cu pace (Evrei 11.31). Şi în timp ce oamenii îi căutau peste tot, ea îi preţuieşte şi îi pune în siguranţă, căci ei sînt pentru ea mijlocul folosit care o va face să scape de j'udecata viitoare. De conversaţia lor depinde scăparea ei. Nu numai că ea crede în Dumnezeul lui Israel, dar, aşa cum a zis cineva, „ea se face una cu Israelul lui Dumnezeu".

Credinţa ei primeşte un răspuns imediat. Ea nu are nevoie, ca să fie sigură, să vadă mai întîi Ierihonul înconjurat de ostile Domnului. Aceasta nu ar mai fi credinţă. De fapt, credinţa este siguranţa lucrurilor nădăjduite şi convingerea cu privire la cele ce nu se văd. Observaţi cît de complet şi vrednic de Dumnezeu este răspunsul ei. Ea le-a spus: „Juraţi-mi... că ne veţi scăpa de la moarte". Iar ei i-au răspuns: „Vom plăti cu viaţa pentru voi". Credinţa ei găseşte în alţii (şi noi în Hristos) pe cei care s-o asigure că moartea n-o va atinge.

Dar aceasta nu este totul. O funie de fir roşu, simbol fără îndoială al morţii unei fiinţe care putea să spună: „Sînt vierme, nu om", îi este de ajuns ca să fie în siguranţă, la adăpost. întocmai cum sîngele mielului de Paşte, pus pe uşorii uşii casei, îndepărta judecata îngerului nimicitor, tot aşa funia roşie, atîrnată la fereastra casei care era „lîngă zidul cetăţii", va asigura casa şi pe toţi care se aflau în ea, atunci cînd zidul cetăţii se va prăbuşi la zgomotul trâmbiţelor Domnului.

Si încă un amănunt: Nişte martori vii sînt cei care o asigură pe Rahav că va fi păzită de nimicire. La fel este şi cu noi: Hristos este martorul viu înaintea lui Dumnezeu, vorbind despre puterea desăvîrşită, în răscumpărare, a sîngelui Său vărsat la cruce pentru noi. El a intrat, „odată pentru totdeauna, în Locul Prea Sfînt, nu cu sînge de ţapi şi de viţei, ci cu însuşi sîngele Său, după ce a dobîndit o răscumpărare veşnică" (Evrei 9.12).

Ce frumoasă credinţă a avut Rahav! Ea n-a aşteptat ca, potrivit recomandării spionilor, întîi poporul să intre în ţară (versetul 18), pentru ca să pună funia cărămizie la fereastră. Abia au plecat ei, şi ea s-a şi grăbit s-o pună la fereastră (versetul 21). în felul acesta, ea îsi mărturisea credinţa. Credinţa ei vorbeşte cu tărie. De la fereastra ei se vesteşte Hristos şi puterea lucrării Sale de a mîntui pe cea mai de jos dintre păcătoase.

In sfîrşit, Rahav este nu numai un exemplu de credinţă, ci şi de fapte ale credinţei. „Tot aşa şi prostituata Rahav: n-a fost ea îndreptăţită prin fapte, cînd a primit pe soli şi i-a scos afară pe altă cale?" (Iacov 2.25). Este cu neputinţă ca credinţa să nu fie însoţită de fapte. Sînt fapte moarte, cele ce nu sînt rezultate din credinţă. Dar faptele Rahavei nu pot să fie decît roadă credinţei. A-şi aduce fiul ca ardere-de-tot cum a făcut Avraam, a-si nesocoti ţara, a sparge un vas de preţ pentru a vărsa singura ei avere, un parfum de mare preţ, acestea sînt fapte pe care simţul omenesc le dezaprobă, iar lumea le condamnă şi pedepseşte pe făptuitorii lor. Dar ce face ca ele să fie aprobate de Dumnezeu, este faptul că sînt izvorîte din credinţă, o credinţă care jertfeşte totul pentru Dumenzeu şi care părăseşte totul pentru poporul Său.

De asemenea Rahav şi-a găsit răsplata: un loc de cinste îi este păstrat în numărul celor care, prin poporul pămîntesc al lui Dumnezeu, formează cartea geneologiei Mesiei (Matei 1.5).

Iordanul

Cele dintîi două capitole de care ne-am ocupat ne aduc la cuprinsul însuşi al istorisirii. Pentru a intra în Canaan, trebuia ca Israel să treacă Iordanul. Ce este deci Iordanul? Pînă aici mîntuirea poporului este caracterizată de două evenimente mari: Pastele şi Marea Roşie. E bine să le pătrundem semnificaţia, pentru a înţelege şi pe cel de al treilea eveniment, adică trecerea Iordanului. Fiecare din aceste trei fapte este un simbol al crucii lui Hristos. Dar crucea este atît de bogată, atît de variată şi cu atît de multe aspecte, încît trebuie toate aceste tipuri şi încă altele, pentru ca să-i pătrundem adîncimea şi întinderea.

In Paşte aflăm crucea lui Hristos care ne pune la adăpost de judecata lui Dumnezeu. „In noaptea aceea, Eu voi trece prin ţara Egiptului şi voi lovi pe toţi întîii-născuţi din ţara Egiptului, de la oameni pînă la animale; şi voi face judecată împotriva tuturor zeilor Egiptului" (Exod 12.12).

Iar Israel nu putea fi pus la adăpost decît prin sîngele mielului de Paşte, aşezat între un popor păcătos şi un Dumnezeu judecător care era împotriva păcatului. Aceasta este ispăşirea. „Eu voi vedea sîngele şi voi trece pe lîngă voi". Numai să nu uităm că dragostea lui Dumnezeu este cea care îngrijeşte să fie o jertfă în stare să întîmpine propria Sa judecată. Dragostea cruţă astfel pe poporul care, la fel ca egiptenii, n-ar fi putut evita pedeapsa judecătorului.

Pastele ne prezintă şi un alt adevăr. Acest sînge era al mielului de Paşte, fript în întregime la foc, simbol al lui Hristos care a suferit în modul cel mai cumplit, în afara şi în adîncimile fiinţei Sale, judecata lui Dumnezeu pentru noi şi în locul nostru. In timp ce erau la adăpostul sîngelui, israeliţii găseau pentru sufletul lor o hrană. Ei se hrăneau cu acest miel fript, avînd un sentiment adînc al amărăciunii păcatului (ierburile amare), dar al unui păcat complet ispăşit.

In Marea Roşie găsim un al doilea aspect al crucii lui Hristos: răscumpărarea. „Prin îndurarea Ta, Tu ai călăuzit poporul pe care l-ai răscumpărat" (Exod 15.13). Dacă ne mîntuieşte şi ne răscumpără, înseamnă că Dumnezeu e pentru noi. In adevăr, El spune: „Domnul Se va lupta pentru voi; dar voi staţi liniştiţi" (Exod 14.14). Pastele îl oprea pe Dumnezeu ca judecător şi îl punea pe Israel în siguranţă. La Marea Roşie, Dumnezeu intervine ca Mîntuitor (15.2) pentru poporul Său. Ei nu aveau altceva de făcut decît să asiste la această mîntuire. „Staţi pe loc şi veţi vedea eliberarea" (Exod 14.13). Cînd ne răscumpără, Dumnezeu ia, pentru a spune aşa, împotriva Sa pe vrăjmaşii care erau împotriva noastră şi pe care eram cu totul neputincioşi să-i învingem. In această clipă solemnă, ce situaţie grea şi critică pentru poporul lui Dumnezeu! Vrăjmaşul vroia să-şi ia înapoi prada, îl urmărea pe Israel, încins cu sabia, şi îl înghesuia lîngă o mare care era de netrecut.

La fel este şi cu cei păcătoşi. Puterea lui Satan îi duce spre moarte şi moartea este judecata lui Dumnezeu. „Este rînduit oamenilor să moară o singură dată şi după aceea vine judecata". Şi trebuie ca sufletul să aibă a face cu aceasta din urmă în mod direct, personal. Nu este mijloc de scăpare. Poporul era fără arme împotriva vrăjmaşului, fără posibilităţi împotriva morţii. Şi tocmai în această situaţie extremă intervine Dumnezeu. Toiagul lui Moise este întins nu asupra lui Israel, ci în favoarea lui, peste mare. Moartea devine o cale, în loc de a fi un mormînt al poporului. Ei pot să treacă marea ca pe uscat. O cale nouă, un ceas solemn era cînd un popor întreg trecea printre aceste ziduri de apă înălţate în dreapta şi în stînga la lucrarea „vîntului de răsărit", printre aceste mase de ape, care, în loc să-i înghită, îi erau un adăpost! Măreţia acestei întîmplări a rămas, iar groaza ei a trecut. Găsim în această întîmplare simbolul morţii şi judecăţii suferite de un altul. Pentru noi S-a prezentat Domnul. „Mă aruncaseşi în adînc, în inima mărilor şi curenţii mă înconjuraseră; toate valurile şi toate talazurile Tale au trecut peste mine". „Apele m-au înconjurat să-mi ia viaţa" (Iona 2.3,5). Această povară a morţii, Hristos a purtat-o în întregime şi El singur a simţit-o în adîncimile infinite ale sufletului Său sfînt.

Da, poporul trece marea ca pe uscat. Judecata nu găseşte nimic în ei, pentru că ea a luat sfîrşit în moarte, iar pentru noi în persoana lui Hristos, la cruce.

Ei trec nevătămaţi pe celălalt ţărm. In aceasta aflăm simbolul nu numai al morţii, ci şi al învierii lui Hristos pentru noi.

Aceasta este învăţătura pe care ne-o prezintă Marea Roşie. Armata vrăjmaşului este nimicită şi el îsi află mormîntul acolo unde noi am aflat o cale. Orice spaimă s-a dus. Putem sta în pace pe celălalt ţărm, în puterea unei vieţi de înviere care a trecut prin moarte.

Credinţa este cea care ne face parte de această binecuvîntare. „Prin credinţă, ei au trecut Marea Roşie ca pe uscat, iar egiptenii care au încercat s-o treacă au fost înghiţiţi" (Evrei 11.29). în timp ce credinţa trece această mare, lumea care încearcă prin ea însăşi să înfrunte moartea şi judecata, va fi înghiţită.

După ce am gîndit la semnificaţia Mării Roşii ca imagine a morţii şi învierii lui Hristos pentru noi, să vedem acum întinderea eliberării care s-a săvîrsit aici, în favoarea poporului. Această eliberare, mîntuirea, este un cuvînt simplu, dar pentru inimile noastre are o însemnătate fără seamăn.

În mîntuire este o parte negativă şi una pozitivă. Cea dintîi este nimicirea vrăjmaşului, a întregii lui puteri şi a tuturor urmărilor acestei puteri. Harul, în persoana lui Hristos, a intrat în locul nostru în acest loc. „Prin har sîntem mîntuiţi". Astfel, puterea lui Satan, lumea, păcatul, moartea, mînia şi judecata sînt învinse, înlăturate pentru credinţă, în crucea lui Hristos. Dar această lucrare minunată ne dă o binecuvîntare pozitivă. „Prin îndurarea Ta, Tu ai călăuzit poporul pe care l-ai răscumpărat, iar prin puterea Ta, îl îndrepţi spre locaşul sfinţeniei Tale" (Exod 15.13). „V-am purtat pe aripi de vultur şi v-am adus aici, la Mine" (Exod 19.4). „Hristos, de asemenea a suferit o singură dată pentru păcate, Cel Drept pentru cei nedrepţi, ca să ne aducă la Dumnezeu" (1 Petru 3.18). „Prin El, şi unii şi alţii avem intrare la Tatăl, printr-un singur duh" (Efeseni 2.18). Binecuvîntare nemărginită! Poporul este nu numai salvat, el a ajuns pe o cale vie care 1-a dus pînă la capăt, în prezenţa lui Dumnezeu însuşi, a unui Dumnezeu care pentru noi creştinii este Tatăl. „Vedeţi ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu" (1 Ioan 3.1). Să intonăm împreună cu Israel, însă pe o notă mult mai înaltă, cîntecul eliberării. Scopul a fost atins! Scopul este Dumnezeu însuşi, Acela căruia prin Duhul Ii spunem „Ava, Tată". Şi în toată această lucrare, care este partea de lucrare a lui Israel, care este a noastră? Absolut nici una. Mîntuirea ne este adusă de harul unui Dumnezeu care nu mai cere, care nu face caz de drepturile Sale asupra noastră, ci îşi găseşte satisfacţia să fie un dăruitor suveran, un dăruitor veşnic.

Să revenim acum la Iordan. Ispăşirea era făcută la Paşti. La Marea Roşie răscumpărarea era împlinită, mîntuirea cîstigată. Dar aici, la Iordan este vorba de altceva. Trebuie ca poporul să fie într-o anumită stare pentru a intra în stăpînirea tării Canaanului.

Intre Marea Roşie şi Iordan, Israel trecuse prin pustie. Această călătorie cuprinde două părţi distincte. în cea dintîi, pînă la Sinai, harul călăuzea poporul, acelaşi har care 1-a răscumpărat din Egipt. De asemenea acest har a făcut ca ei să aibă experienţa resurselor lui Hristos, în tot timpul arătării slăbiciunilor lor. în cea de a doua parte, începînd de la Sinai, Israel intră sub rînduiala legii. Atunci el este „încercat ca să cunoască ce era în inima lui". încercarea avea să arate că el era firesc, vîndut păcatului; că el nu avea nici o putere; că voinţa lui era vrăjmăşie împotriva lui Dumnezeu; că el nu vroia să asculte de voia lui Dumenzeu si, în sfîrsit, se răzvrătea cînd era vorba să ia în stăpînire muntele Amoriţilor şi să intre în stăpînirea făgăduinţelor. Starea lui Israel era o piedică evidentă care îi închidea porţile Canaanului. Cînd ajunge la capătul experienţei sale în firea păcătoasă, iată Iordanul, un fluviu care da pe de margini, care se opunea oricărei înaintări a poporului. Marea Roşie îl împiedicase să iasă din Egipt; Iordanul îl împiedică să intre în Canaan. A încerca să-1 treacă, însemna sfârşitul existenţei lor, însemna să fie înghiţiţi de ape.

Aici găsim un nou simbol al morţii. Este vorba de sfîrşitul omului în firea păcătoasă şi în acelaşi timp sfîrşitul puterii lui Satan.

Cum ne-am putea împotrivi lui, noi care nu avem nici o putere? Firea păcătoasă ne desparte de bucuria făgăduinţelor. „Nenorocitul de mine, cine mă va scăpa de acest trup de moarte?" Dar harul lui Dumnezeu a îngrijit de lucrul acesta. Chivotul va conduce poporul. El îi va face nu numai să cunoască drumul pe care aveau să meargă, căci ei nu mai trecuseră pe acest drum (3.4), dar chiar se va uni cu ei ca să poată trece împreună. Preoţii, reprezentanţii poporului, trebuiau să poarte chivotul mărturiei şi să treacă înaintea lui Israel (versetul 6). Şi tocmai chivotul legămîntului Domnului întregului pămînt a trecut înaintea lor în Iordan (versetul 11), dar nu fără ei. Chivotul îşi păstra însemnătatea lui deosebită: „între voi şi el să fie o depărtare de aproape două mii de coţi", adică ceva mai mult de un kilometru (versetul 4). Dar ochii poporului, îndreptaţi spre chivot (versetul 3), vedeau în acelaşi timp pe preoţii din seminţia lui Levi, care îl purtau. îndată ce talpa picioarelor preoţilor a intrat în apele Iordanului, apele s-au oprit. O putere era acolo, biruitoare asupra puterii morţii şi asociindu-1 pe Israel la această biruinţă.

Dragă cititorule, dacă aşa a fost pentru Israel, cu cît mai mult pentru noi. Tot ce am fost în firea păcătoasă a luat sfîrşit la crucea lui Hristos. Noi putem spune: am murit faţă de păcat, am murit faţă de lege; sînt răstignit împreună cu Hristos. Ochii mei îndreptaţi spre chivot, spre Hristos, văd sfîrşindu-se în El, în mijlocul fluviului morţii, personalitatea mea ca fiu al lui Adam. Dar tot în El, o putere victorioasă, care a devenit a mea, mă introduce în viata de înviere a lui Hristos, dincolo de moarte, în bucuria deplină a lucrurilor pe care le are această viaţă. „Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine". Desigur, moartea însăşi încă nu a fost înghiţită. „Cînd preoţii care purtau chivotul legămîntului Domnului au ieşit,... apele Iordanului s-au întors la locul lor şi s-au revărsat ca mai înainte peste toate malurile lui" (4.18). Şi „cînd... trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvîntul care este scris: „Moartea a fost înghiţită de biruinţă" (1 Corinteni 15.54). Atunci poziţia lui Hristos, mai presus de toate, va deveni a noastră şi în ce priveşte trupurile noastre. Dar înainte ca aceste lucruri să se fi realizat, putem deja să spunem: „Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruinţa prin Domnul nostru Isus Hristos" (1 Corinteni 15.57).

Aflăm deci în Iordan, într-un mod deosebit, moartea fată de ceea ce sîntem în starea noastră veche şi începutul unei stări noi, în puterea vieţii cu Hristos, împreună cu care am înviat. Această moarte si înviere ne introduc chiar de acum în toate binecuvântările cereşti. Ceea ce am spus explică de ce nu găsim aici pe vrăjmaşi, ca la Marea Roşie. La Iordan, israelitii nu mai sînt urmăriţi de faraon, nici de oastea lui. Dar ei vor avea să lupte cu un vrăjmaş care este înaintea lor şi al cărui rol nu începe decît după trecerea fluviului.

Acum ei intră într-o serie de experienţe noi. Cea din pustia Sinai era experienţa omului vechi, a păcatului în firea păcătoasă. Apoi vine ca simbol, la Iordan, cunoaşterea dobîndită prin credinţă, că am fost mutaţi din asocierea cu Adam, într-o asociere nouă, cu un Hristos mort şi înviat. In sfîrşit, în Canaan aflăm experienţele omului celui nou, nu fără slăbiciuni şi căderi cînd nu este veghetor; este însă o putere la dispoziţia noastră şi de ea putem face caz mereu, pentru a fi întăriţi în luptă sau pentru a ţine piept uneltirilor vrăjmaşului.

Notă:Călătoria prin pustie, după Sinai, presupune că poziţia creştină fusese deja luată, cel credincios fiind născut din nou. Dar el este încercat (pus la probă) ca persoană. La această situaţie se aplică toţi de „dacă" din Noul Testament. Aşa este cu creştinul pe drumul către ţara făgăduită. Totuşi el are o făgăduinţă sigură că va fi ţinut pînă la sfîrşit (1 Corinteni 1.8,9; Ioan 10.28). Există dependenţă, dar de credincioşia lui Dumnezeu. Nu există „dacă" atunci cînd este vorba de răscumpărare şi nici cu privire la poziţia noastră de acum în Hristos, odată ce am fost pecetluiţi.

Orice creştin adevărat a murit şi a înviat împreună cu Hristos. Cunoaşterea si realizarea acestui fapt sînt un alt lucru. Dar Cuvîntul lui Dumnezeu aşază privilegiul creştin înaintea noastră, potrivit puterii lui reale în Hristos. (J.N.D.)

Cele douăsprezece pietre de la Ghilgal

Am văzut în capitolul dinainte cum credinţa ne învaţă (după o experienţă adesea tot atît de lungă ca cei patruzeci de ani din pustie pentru Israel) eliberarea de starea noastră cea veche si intro-ducerea într-o stare nouă, în Hristos. Sufletul, de mult timp trudit, învaţă în sftrşit — şi acest lucru Dumnezeu îl descoperă credinţei — că ce căuta el în zadar să atingă, nu mai urmează să se înfăptuiască, ci este un fapt actual, împlinit în Hristos şi cunoscut prin credinţă.

Mult timp am fost uimit de simplitatea extremă de exprimare pe care descoperirea acestui fapt capital o are în Romani 7, în timp ce a trebuit întregul capitol pentru a zugrăvi experienţele sufletului înainte de eliberare. Mai mult, exprimarea disperată a unei poziţii fără rezolvare, face loc, fără vreo parte de trecere, celei de recunoştinţă şi de bucurie: „Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru". Pricina acestui fapt îmi pare acum foarte simplă. Cînd sufletul face această descoperire, el învaţă că eliberarea pe care era incapabil s-o atingă, Dumnezeu deja o lucrase prin Hristos şi în El. Nu mai este un lucru care trebuie făptuit; este un fapt împlinit, pe care sufletul îl descoperă şi şi-1 însuşeşte ca fiind pregătit de mult timp pentru credinţă. Atunci, în liniştea şi pacea care îi umple sufletul, credinciosul poate să spună: De acum eu am murit, pentru că sînt în Hristos; mort împreună cu Hristos şi mort faţă de păcat, faţă de lege, faţă de lume; şi trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine (Galateni 2.19,20; Romani 6.10; Coloseni 2.20; Galateni 6.14).

Acest adevăr nu este de domeniul inteligenţei, pe care mintea să-1 poată explica. De cîte ori am văzut suflete căutînd să cucerească eliberarea, pentru a spune aşa, prin astfel de silinţe! Ce s-a întîmplat? Cînd după multă trudă ele cred că şi-au dat seama de însemnătatea eliberării, este de ajuns o noapte pentru a risipi ce credeau ele că au cîştigat, aşa cum se întîmplă cu frunzele moarte pe care un simplu vînt le mătură de seara pînă dimineaţa.

Această eliberare nu poate fi dobîndită prin vreo experienţă. N-o găsim decît la capătul experienţei noastre în firea păcătoasă; şi fără această experienţă, eliberarea nu este cunoscută, tot aşa cum nu putea fi vorba de Iordan pentru Israel, înainte de pustie. Şi eliberarea nu este o experienţă, ci o stare cunoscută prin credinţă. Ea nu este de experimentat decît în acest sens, ca eu să mă văd în Hristos. Cînd a fost vorba de răscumpărare, am luat pentru mine o lucrare împlinită în afara mea.

Aceasta este semnificaţia Iordanului pentru noi. Dar Dumnezeu vrea ca noi să avem mereu sub ochi amintirea acestei victorii. Iosua porunceşte reprezentanţilor celor douăsprezece seminţii să ia douăsprezece pietre din mijlocul Iordanului, din locul unde preoţii puseseră piciorul. Aceste pietre trebuiau să fie un semn printre copiii lui Israel. Ele trebuiau puse în locul unde poporul petrecuse prima sa noapte pe pămîntul Canaanului. Şi acest loc a fost Ghilgal. Ce însemnau aceste pietre? Ele reprezentau pe cele douăsprezece seminţii, pe poporul scăpat de la moarte prin chivotul care a oprit apele Iordanului, pentru ca Israel să treacă fluviul. Dar ele devin un monument şi al intrării în Canaan, la Ghilgal, într-un loc unde (vom vedea mai tîrziu) poporul avea să vină mereu. Ele erau un semn rînduit să fie de acum încolo mereu sub ochii lor şi al copiilor lor.

Dragi cititori creştini, ca şi Israel, noi sîntem acest monument al victoriei asupra apelor ameninţătoare ale fluviului. Hristos S-a aşezat în moarte, pentru că noi eram acolo. „Dacă Unul a murit pentru toţi, toţi deci au murit" (2 Corinteni 5.14); dar aceasta pentru ca noi să fim scoşi din moarte şi aduşi la o viaţă nouă în propria Sa înviere. Pe cînd „eram morţi în greşelile noastre, El ne-a adus la viaţă împreună cu Hristos... şi ne-a înviat împreună" (Efeseni 2.5).

Dar dincolo de Iordan avem monumentul acestei lucrări vrednice de amintit, stînd mereu acolo pentru a sluji ca hrană credinţei lui Israel, monument pe care poporul îl va găsi mereu la intrarea în Canaan. In ce ne priveşte, obiectul credinţei noastre este Hristos, Cel dintîi născut dintre cei morţi, care a înviat şi a intrat în locurile cereşti, dar un Hristos care ne reprezintă acolo şi ne face una cu El, aşa cum şi El S-a făcut una cu noi în moarte.

Dumnezeu vrea ca Hristos, care ne este prezentat în acest fel, să producă în noi un efect moral corespunzător. Conştiinţa noastră să fie angajată într-un mod statornic prin această privire. „Pietrele acestea să fie totdeauna o aducere aminte pentru copiii lui Israel". Această privire este însoţită de un efect lăuntric. Credinciosul înviat împreună cu Hristos poartă asupra lui caracterul de neşters al morţii Sale. Dacă acesta este locul meu în Hristos, aş mai putea eu trăi pentru lucrurile pe care le-am părăsit, pe care Hristos le-a lăsat în adîncul Iordanului?

„Prin moartea de care a murit, El a murit pentru păcat odată pentru totdeauna; iar prin viaţa pe care o trăieşte, El trăieşte pentru Dumnezeu". Pînă aici, este aducerea aminte. „Tot aşa şi voi înşivă, socotiţi-vă morţi faţă de păcat şi vii pentru Dumnezeu, în Hristos Isus" (Romani 6.10,11). Iată efectul moral. Cele douăsprezece pietre de la Ghilgal sînt deci nu numai moartea şi învierea noastră împreună cu Hristos (Iordanul înfăţişa acest fapt); ele sînt aducerea aminte a acestei morţi si învieri, văzute în Hristos înviat şi înălţat în slavă. Acest monument ne aminteşte ce trebuie să fim de acum înainte. La Iordan, Dumnezeu ne declară morţi: si orice creştin a murit şi a înviat împreună cu Hristos. Ghilgal ne vorbeşte de realizarea morală a acestor adevăruri. Toţi trecuseră Iordanul, dar mulţi dintre ei erau poate destul de indiferenţi pentru a se gîndi la monumentul din Ghilgal, la aceste pietre vorbitoare care spuneau poporului: „Socotiţi-vă şi voi înşivă morţi faţă de păcat şi vii pentru Dumnezeu, în Hristos Isus".

Cele douăsprezece pietre din mijlocul Iordanului

Dacă cele douăsprezece pietre din Ghilgal vorbeau cugetului lui Israel, un alt monument ridicat în mijlocul Iordanului vorbea inimii lui. Ce ochi ar fi putut să vadă aceste pietre, cînd apele care se revărsau pînă peste maluri, le acopereau? Ele nu puteau fi cunoscute decît credinţei. Ele nu erau simbolul unei vieţi de înviere care trecuse moartea şi care i-ar fi purtat semnificaţia. Ele erau numai şi numai un monument al morţii. Pietrele din Ghilgal sînt monumentul introducerii, prin Hristos, în privilegiile noastre, privilegii în care nu intrăm decît după ce am trecut prin moartea împreună cu EL Dar cînd mă gîndesc la pietrele din mijlocul Iordanului, inima mea este în părtăşie cu El în moarte. Mă aşez din nou, pentru a spune aşa, pe malul fluviului morţii şi spun: Iată locul meu; aici am fost eu; aici El a intrat pentru mine. El m-a scăpat de păcat, de omul meu cel vechi; El 1-a lăsat împreună cu viaţa Sa în adîncul Iordanului. Apele adînci m-au acoperit, în persoana lui Hristos.

Ce anume Te obliga, Mîntuitor preaiubit, să iei acest loc? Numai Tu aveai dreptul să nu-1 iei niciodată; numai Tu, dîndu-Ţi viaţa, aveai dreptul s-o iei înapoi. Dar dragostea Ta pentru mine Te-a făcut să intri în moarte. Nici un alt motiv, în afara slavei lui Dumnezeu pe care eu am necinstit-o, nu Te-ar fi putut face să cobori. Tu nu numai că ai oprit în mod biruitor, pentru mine, apele Iordanului, ducînd singur lupta „pînă la deplina împlinire a celor ce poruncise Domnul" (versetul 10) şi poporul Tău întreg a trecut; dar aceste ape au trecut peste Tine. Văd în acest monument ce a făcut moartea pentru sufletul Tău sfînt. Găsesc din nou aici amintirea amărăciunii acestui pahar pe care Tu l-ai băut! Cele douăsprezece pietre „Sînt acolo pînă în ziua de azi" (versetul 9). Monumentul rămîne, crucea rămîne, mărturie veşnică a unei dragoste pe care am învăţat s-o cunosc acolo, mărturie de asemenea a singurului loc în care Dumnezeu a putut arunca tot ce este de la omul meu cel vechi.

În legătură cu aceste lucruri, observaţi şi ce ni se spune în versetul 18: „Cînd preoţii care purtau chivotul legămîntului Domnului, au ieşit din mijlocul Iordanului şi cînd preoţii au călcat cu talpa picioarelor pe uscat, apele Iordanului s-au întors la locul lor şi s-au revărsat ca mai înainte peste toate malurile lui". Hotărîrea a fost executată, omul cel vechi condamnat, pedeapsa a trecut, moartea a fost învinsă — dar moartea rămîne. Ce era altădată o piedică pentru a intra, piedică înlăturată prin chivotul care ne-a croit o cale, devine, după trecerea noastră, ceea ce ne desparte nu numai de Egiptul îndepărtat şi de pustia Sinai, dar şi de noi înşine. Dragi prieteni, sîntem noi mulţumiţi s-o terminăm cu omul, cu noi înşine? Dacă nu sîntem, atunci nu e bucurie statornică pentru noi în ţara Canaanului.

Cele două seminţii şi jumătate (versetul 12,13) trecuseră Iordanul împreună cu fraţii lor, dar două lucruri le rămîneau necunoscute: valoarea ţării Canaanului şi valoarea morţii. Fluviul nu le-a oprit atunci cînd a fost vorba să-şi întîlnească din nou soţiile, copiii şi turmele, care aşteptau pe malul celălalt. Ţara „de dincolo" avea o atracţie pentru ei, în timp ce poporul, fiind în pace în Canaan, vedea cu bucurie în Iordan bariera care îl despărţea de tot ce de acum înainte nu avea nici un preţ în ochii lor.

„În ziua aceea, Domnul a înălţat pe Iosua înaintea întregului Israel; şi s-au temut de el, cum se temuseră de Moise, în toate zilele vieţii lui" (versetul 14). Tot aşa este cu Hristos. Slava Tatălui L-a înălţat ca Mîntuitor în faţa ochilor noştri, datorită lucrării Sale săvîrsite. Rezultatul acestei lucrări este introducerea celor sfinţi împreună cu El în bucuria de acum şi în stăpînirea viitoare a slavei. Acesta este titlul de slavă şi cinstea Lui pentru totdeauna.

Dar Domnul va avea şi alte cununi. Va fi cu El ceea ce zilele lui Solomon sînt doar o imagine şi despre care se spune: „Solomon s-a aşezat pe scaunul de domnie al Domnului, ca împărat în locul tatălui său David. El a prosperat şi tot Israelul l-a ascultat. Toate căpeteniile şi vitejii, şi chiar toţi fiii împăratului David s-au supus împăratului Solomon. Şi Domnul a înălţat tot mai mult pe Solomon sub ochii întregului Israel şi i-a dăruit o măreţie împărătească aşa cum nu avusese nici un împărat al lui Israel înaintea lui" (1 Cronici 29.23-25). El va domni. Poporul Său Israel Ii va fi supus şi chiar cei pe care El binevoieşte să-i numească fraţii Săi, îşi vor pleca genunchii înaintea Lui, fericiţi şi recunoscînd cu tărie, cu bucurie, în slavă, în prezenţa Lui, că El este Domnul, aşa cum nu a fost recunoscut aici pe pămînt în timpul zilelor lepădării şi absenţei Sale.

Găsim în 2 Cronici 32.23 o altă slavă viitoare a lui Hristos. Sub Ezechia, după eliberarea lui Israel prin judecata neamurilor în persoana Asirianului, se spune: „Mulţi au adus Domnului daruri în Ierusalim şi au adus daruri bogate lui Ezechia, împăratul lui Iuda, care de atunci s-a înălţat în ochii tuturor popoarelor". Şi neamurile îi vor fi supuse.

În sfîrşit, la Filipeni 2.9-11 se spune: „De aceea şi Dumnezeu L-a înălţat foarte sus şi I-a dat Numele care este mai presus de orice nume, pentru ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pămînt şi de sub pămînt şi orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domn". Cerul, pămîntul şi iadul se vor pleca înaintea Aceluia care S-a coborît pînă la moartea de cruce!

Circumcizia

Am găsit, în capitolul 1, principiile morale necesare pentru a lua în stăpînire Canaanul. Am văzut în capitolul 2 că atunci cînd este vorba de locurile cereşti, Dumnezeu depăşeşte limitele lui Israel, şi că în aceste locuri se intră pe principiul credinţei. Capitolele 3 şi 4 ne prezintă secretul pentru a intra acolo. In capitolul 5 învăţăm un alt secret, cel al biruinţei. De aceea acest capitol începe (versetul 1) cu vrăjmaşii. Toţi împăraţii canaaniţilor şi amo-riţilor se înşiruie sub ochii noştri, dar puterea care îi făcea să aparţină de Satan fusese zdrobită la Iordan, în moarte, în persoana căpeteniei lor. Dacă n-ar fi aşa, ei ar fi prea puternici pentru sărmanul popor Israel. Dar Dumnezeu este Cel care îi va face în stare să cîştige biruinţa asupra vrăjmaşilor. In ce fel? El descotoroseşte pe poporul Său de toate armele şi de posibilităţile pe care ei le-ar găsi în ei înşişi. Firea păcătoasă nu poate intra în luptă; Dumnezeu o judecă, o pune deoparte. Tocmai acest lucru este arătat de tăierea împrejur. Ea este „dezbrăcarea de trupul firii păcătoase", în Hristos. Ea este un fapt împlinit pentru orice credincios, tot aşa cum Iordanul este un lucru împlinit pentru fiecare dintre noi, fie că îi realizăm sau nu însemnătatea.

Învăţătura pe care o avem în Coloseni 2. 9-15 în această privinţă este foarte clară şi de toată frumuseţea. „In El, spune apostolul, locuieşte trupeşte toată plinătatea Dumnezeirii". Toate se găsesc în Hristos, nimic nu-I lipseşte. Dar în versetul 10, noi sîntem cei care avem totul în El, nimic nu ne lipseşte: „Voi sînteţi deplini în El". Nu poţi deci căuta vreun lucru în afara Lui, pentru a ni-1 adăuga. Vine acum tăierea împrejur: „In El aţi fost tăiaţi împrejur, nu cu o tăiere împrejur făcută de mînă, ci cu tăierea împrejur a lui Hristos, în dezbrăcarea de trupul firii păcătoase." Nu numai, spune apostolul, că nu există nimic de adăugat, dar nu rămîne nimic de dat afară de la cei care sînt în el. Trupul firii păcătoase este judecat, voi sînteţi dezbrăcaţi de el. Acesta este un fapt împlinit, este tăierea împrejur a lui Hristos. în versetul 12 aflăm că acest sfîrşit al omului vechi care are loc pentru noi în moartea lui Hristos, devine un fapt personal cu fiecare creştin: „Fiind îngropaţi împreună cu El, în botez, în care aţi fost şi înviaţi împreună cu El, prin credinţa în lucrarea lui Dumnezeu, care L-a înviat dintre cei morţi". Acest loc din Scriptură cuprinde acest lucru în întinderea lui şi corespunde celor două adevăruri reprezentate de Iordan. Este vorba de moartea şi de învierea împreună cu Hristos. Iată deci două mari adevăruri statornicite: sîntem desăvîrşiţi înaintea lui Dumnezeu şi eliberaţi în mod desăvîrşit de tot ce sîntem în noi înşine. (In versetele 12-15 ne întoarcem la Paşte şi la Marea Roşie: sîntem scăpaţi de orice învinuire care s-ar putea aduce împotriva noastră).

Epistola către Filipeni (capitolul 3.3) arată contrastul dintre tăierea împrejur făcută de oameni şi adevărata tăiere împrejur, cea a lui Hristos. „Noi sîntem cei tăiaţi împrejur", spune apostolul, „noi care ne închinăm prin Duhul lui Dumnezeu". Niciodată cei tăiaţi împrejur sub lege n-au făcut lucrul acesta. Trebuia să fi terminat cu firea păcătoasă, pentru a aduce închinare prin Duhul. Apoi el adaugă: „şi care ne lăudăm în Hristos Isus". Firea păcătoasă, chiar religioasă, nu se slăveşte decît pe ea însăşi. (Veţi găsi dovada acestui fapt în Coloseni 2.21-23. Rînduielile, poruncile şi învăţăturile oamenilor pot avea o aparenţă de înţelepciune, prin faptul că ele nu cruţă trupul, în schimb sînt pentru satisfacţia firii păcătoase). în sfîrşit, apostolul trage concluzia spunînd: „şi care nu ne punem încrederea în firea păcătoasă". Iată ce este adevărata tăiere împrejur. Este punerea deoparte, prin judecată, în crucea lui Hristos, a ceea ce apostolul numeşte „firea păcătoasă" sau „carnea", în aşa fel încît de acum înainte să nu mai putem avea nici o încredere în ea. Adevăr de toată însemnătatea să fie cunoscut! Atunci cînd este vorba de luptă, ca şi pentru poporul Israel, trebuie ca pecetea morţii firii păcătoase să fie asupra noastră.

Observaţi, dragi prieteni, nu este vorba aici de a încerca s-o terminăm cu noi înşine, nici de a încerca să ne dezbrăcăm; este vorba de o dezbrăcare încheiată la cruce, „păcatul în firea păcătoasă" fiind judecat, un fapt pe care credinţa şi-1 însuşeşte şi care devine o realitate practică, cugetul primind această judecată. Un cărbune aprins a trebuit să atingă buzele lui Isaia; şi chiar dacă focul de judecată al altarului a ars cu totul jertfa şi nu mai rămîne din ea decît puterea curăţitoare, durerea fiind trecută, totuşi profetul trebuie să fie pus în legătură cu acest cărbune, ca simbol al experienţei făcute de cugetul nostru cu privire la judecata lui Dumnezeu.

Ghilgal

„Domnul a zis lui Iosua: „Astăzi am ridicat ruşinea Egiptului de deasupra voastră" (versetul 9). La Marea Roşie, ei fuseseră eliberaţi de robia lui Satan şi a păcatului. Aici pentru cea dintîi dată ei au terminat, prin judecată, cu robia firii păcătoase. Iar Duhul lui Dumnezeu adaugă: „Şi locului aceluia i-au pus numele Ghilgal (Prăvălire) pînă în ziua de azi". Aici se situează un al doilea mare adevăr. Am spus că tăierea împrejur, judecata, lepădarea firii păcătoase sînt un fapt împlinit în Hristos. Dar se prezintă, de altă parte, sub o înfăţişare în întregime practică, nu poate fi privită doar ca o învăţătură. Locul tăierii împrejur era Ghilgal. Dacă acest loc era punctul de plecare al oştirii Domnului, înainte ca ea să fi cîştigat vreo biruinţă, el devine locul de strîngere laolaltă după biruinţă (10.15) şi punctul de plecare pentru a merge şi a cîştiga biruinţe noi. Judecata firii păcătoase a fost odată pentru totdeauna. Poporul însă trebuia să şi-o însuşească mereu. Altminteri, firea păcătoasă ar fi lucrat să reia ceea ce a pierdut şi niciodată cea dintîi biruinţă nu ar fi fost urmată de o a doua.

În mai multe rînduri găsim localitatea Ghilgal în această carte. Este de ajuns să reţinem acum că, dacă tăierea împrejur înseamnă dezbrăcarea de „trupul firii păcătoase", Ghilgal este „omorîrea mădularelor noastre care sînt pe pămînt". Este ceea ce ne învaţă Coloseni 3.5-8, spre deosebire de 2.11. Preaiubiţilor, aceasta este o realitate de fiecare zi. Fiecare biruinţă ne deschide orizonturi noi asupra ţării făgăduinţei. Fără luptă nu se poate pune mîna pe nici una din binecuvîntările noastre, dar fără Ghilgal nu există nici o biruinţă. Ce anume ne este de cel mai mare preţ? Canaanul cu luptele lui, sau mai bine mădularele noastre care sînt pe pămînt? Să preferăm noi satisfacţia trecătoare a poftelor firii păcătoase, în locul sarcinii destul de grele de a ne întoarce la Ghilgal? în acest caz, smerirea, disciplina vor veni să ne înveţe să găsim iar această cale, dacă cel puţin n-am pierdut de tot secretul puterii, în amărăciune, în lacrimile şi în ruina de neîndreptat a înfrîngerii.

Hrana Canaanului

Dezbrăcarea de firea păcătoasă prin judecata înfăptuită la cruce şi realizarea în practică a acestei judecăţi sînt primele condiţii de nelipsit pentru luptă. Nici coiful lui Saul, nici platoşa lui, nici sabia lui nu puteau fi de vreun folos lui David pentru a merge să lupte împotriva filisteanului. El trebuia să se dezbrace de această armătură (1 Samuel 17.39).

Dar există o altă resursă. înainte de a se duce la luptă, Israel avea să stea la masa lui Dumnezeu. Trebuia să fie hrănit pentru a rezista în oboseala războiului. Şi puterea este dată în felul acesta. Dar hrănit cu ce? Cu Hristos. El este izvorul puterii. Dacă poporul este lipsit de hrană, el nu va avea o victorie. Ce lucru binecuvîntat este de a intra în luptă cu inimile hrănite cu Hristos! Dacă înaintezi împotriva vrăjmaşului cu inima goală de El, te poţi aştepta în mod sigur să fii învins. în cazul invers, aşa cum vom vedea în capitolul următor, lupta nu este de înspăimîntat. Dumnezeu să ne dea fiecăruia să facem această experienţă. Să nu aşteptăm pentru mîine; s-ar putea să fim chemaţi să luptăm chiar în această seară. Să ne hrănim cu Hristos azi, mîine si în fiecare clipă, pentru a fi gata, la primul semnal să ne sculăm să mergem ca să luăm biruinţa.

Iar hrana noastră este o persoană, este Hristos. Ea nu este formată nici din adevăruri, nici din privilegii; este El însuşi. El ne este prezentat aici ca hrană a noastră, sub trei aspecte diferite: Pastele, grîul ţării şi mana.

Acest Paste din Canaan este aceeaşi sărbătoarepe care poporul a sărbătorit-o în Egipt, şi totuşi cît de mult se deosebeşte una de alta! Acolo era un popor conştient de vinovăţia lui, gata de plecare, ocrotit de sîngele mielului de Paşte în mijlocul întunericului şi a judecăţii. Aici este un popor care şi-a ajuns scopul, a intrat în Canaan; un popor înviat, care a trecut prin moarte; care vine iar să se aşeze, la punctul de plecare, pe temelia însăşi a tuturor binecuvântărilor sale, în jurul actului de amintire a unui Hristos care a murit pe cruce pentru noi. Pastele în Canaan corespunde cu ce este cina pentru creştini. Şi observaţi, ea este o hrană permanentă. Cina nu va înceta în slavă, numai că ea nu va mai fi amintirea morţii Domnului, sărbătorită în absenta Lui. Si nu vom mai avea nevoie de o formă materială pentru a ne aduce aminte de El.

Vom vedea în mijlocul scaunului de domnie chiar pe Mielul înjunghiat, pe El, centrul vizibil al creaţiei celei noi întemeiată pe cruce, punct de sprijin şi susţinere a binecuvîntărilor veşnice, obiect pe care miliarde şi miliarde îl contemplă şi îl adoră într-o închinare universală.

Dar este şi un alt fel de mîncare, pentru a spune aşa, la masa cerească. „A doua zi de Paşte au mîncat din vechiul grîu al ţării, azimi şi boabe prăjite; chiar în ziua aceea au mîncat (versetul 11). Dumnezeu le dădea o hrană pe care ei n-o cunoscuseră în Egipt: grîul cel vechi al ţării Canaanului. Acest grîu ne vorbeşte de un Hristos ceresc, slăvit, dar un Hristos om, care a trecut prin această lume pătată de păcat, într-o smerenie fără pată, aşa cum pîinea era fără aluat. Ne vorbeşte de El, care ca om a trecut prin focul judecăţii, ca boabele prăjite, şi care a intrat, prin înviere, în slavă, pentru a Se aşeza ca om la dreapta lui Dumnezeu. Şi Acest om este acolo pentru noi. El este nu numai Avocatul nostru înaintea Tatălui, dar, în persoana Sa, El a introdus pe om în slavă. Locul este pregătit pentru om în al treilea cer. Omul în Hristos a intrat în bucuria deplină a fericirilor cereşti. Privesc Acest om şi spun: Iată locul meu! Eu sînt în El, un om în Hristos, avînd deja aceeaşi viaţă ca a Lui, viaţa veşnică, viaţa omului înviat dintre cei morţi. Eu sînt unit cu El, aşezat în El în locurile cereşti, bucurîndu-mă de această binecuvîntare nespusă prin puterea Duhului Sfînt, însăşi puterea care mă face să intru acolo.

Mîntuitor demn de toată adorarea! Pentru mine ai coborît, pentru mine ai fost pe cruce. Tu ai intrat în slavă şi m-ai introdus în persoana Ta, înainte de a mă introduce acolo, asemenea Ţie, împreună cu Tine, pentru veşnicie! A contempla un astfel de Hristos, ce bucurie slăvită şi ce putere! „Noi toţi privim cu faţa descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului şi sîntem transformaţi în acelaşi chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului" (2 Corinteni 3.18). Găsiţi în acest loc din Scriptură rezultatul faptului că te hrăneşti cu grîul ţării.

Sufletul întemeiat pe El, pe un Hristos ceresc, este în stare să reproducă trăsăturile Lui. Aceasta este partea noastră, ea a fost partea lui Ştefan, martirul credincios. Vedem în el un om pe pămînt, plin de Duhul Sfînt ca roadă a lucrării desăvîrşite a lui Hristos; vedem un credincios în caracterul său normal, în mijlocul lucrurilor celor mai potrivite să-1 facă să-şi piardă acest caracter, răspunzînd în mod desăvârşit scopului pentru care Dumnezeu 1-a lăsat aici pe pămînt. Duhul, înăuntrul lui, îl face să se ştie una cu Cel care era în cer (inima lui neavînd vreun obiect pe pămînt, iar Duhul nefiind obligat să lupte în el pentru a-1 ridica la înălţimea unui Hristos ceresc), ca să-1 modeleze potrivit Lui. Trăsăturile omului slăvit în cer devin în el cele ale unui om desăvîrşit pe pămînt: „Doamne Isuse, primeşte duhul meu!"; Doamne, nu le ţine în seamă păcatul acesta!" Iată un exemplu care ne arată ce înseamnă a fi „transformaţi în acelaşi chip din slavă în slavă". Nu este vorba de vreun lucru mistic sau de vreo realizare neclară a imaginaţiei omeneşti. Tocmai în viaţa noastră zilnică, în faptele noastre, în cuvintele noastre, prin dragoste, mijlocire, răbdare, dependenţă, reproducem în har trăsăturile Hristosului slăvit pe care îl contemplăm.

Este asa cu noi, creştinii, în aceste zile? Sînt inimile noastre în aşa fel hrănite cu El, încît oamenii să poată vedea acest lucru în viaţa noastră? Cei care ne înconjoară pot ei să vadă, ca la Ştefan sau ca la Moise, razele slavei lui Hristos pe feţele noastre? Nu este partea noastră să ştim acest lucru. Atunci, am fi pierdut deja din vedere obiectul ceresc, pentru a ne îndrepta ochii asupra noastră înşine. Moise era singurul din tabăra lui Israel care nu ştia că faţa lui strălucea.

„Şi mana a încetat de a doua zi" (versetul 12). Israel n-a mai mîncat din ea. Mana era hrana pustiei, un Hristos coborît din cer în mijlocul împrejurărilor noastre, pentru a ne încuraja în greutăţile drumului. Spre deosebire de Israel, noi, creştinii, avem privilegiul de a avea în acelaşi timp (poate nu chiar în aceeaşi clipă) pe Hristos ca hrană în toate felurile. Dar mana nu este o hrană permanentă; ea se potriveşte pentru călătorie. Fără îndoială, ea este de nelipsit şi atît de preţioasă, încît amintirea ei rămîne pentru totdeauna înaintea lui Dumnezeu în vasul de aur si va rămîne totdeauna înaintea noastră cînd vom avea mana ascunsă. Totuşi, ca hrană, ea este trecătoare; călătoria se sfîrşeşte. Dar griul ţării va fi, ca şi Pastele, hrana noastră permanentă şi veşnică, nu numai ca să fim aici pe pămînt schimbaţi treptat în chipul Său; ele vor fi şi atunci cînd Ii vom fi asemenea (Filip 3.21), cînd „vom fi ca El, pentru că îl vom vedea aşa cum este" (1 Ioan 3.2).

Căpetenia oştirii Domnului

Lupta avea să înceapă şi căpetenia oastei încă nu se arătase. El vine în ultima clipă, chiar în momentul necesar, „pe cînd Iosua era lîngă Ierihon". Credinţa se poate baza pe El pentru clipa de nevoie. Pregătirile pentru luptă sînt, cum am văzut, Ghilgal şi masa cerească; puterea, planul, rînduiala, clipa bătăliei, toate acestea şi încă altele, sînt însă răspunderea Căpeteniei oştirii. Cel care n-a fost la Ghilgal, nu poate înţelege un asemenea fel de luptă. El introduce în luptă propriile lui combinaţii, începe bătălia fie prea devreme fie prea tîrziu, se avîntă fără Căpetenia oştirii Domnului, luptă într-o direcţie greşită. Apoi el cade, este învins, nu poate avea decît înfrîngeri. Observaţi cum acest reprezentant al Domnului, acest înger al Domnului despre care Vechiul Testament ne vorbeşte atît de des — Domnul însuşi Se prezintă în acest fel misterios, căci se spune despre El (Exod 23.21): „Numele Meu este în El" — observaţi cu ce har minunat El este exact ce trebuie împrejurărilor în care se află poporul Său. Au subliniat si alţii acest lucru: El Se arată cu Israel ca eliberator la Marea Roşie, ca un călător în pustie, drept Căpetenie a oştirii în Canaan, iar mai tîrziu, cînd împărăţia este stabilită, El rămîne în pace în mijlocul lor. Admirabilă este bunăvoinţa Sa, dar în acelaşi timp ce siguranţă dă ea sufletelor noastre! Aici, îl vedem cu „sabia scoasă din teacă în mînă". Este sabia care va da loviturile. Nu mai era nevoie de alta pentru Israel.

De trei ori îngerul Domnului, avînd sabia scoasă din teacă în mînă, intervine în istoria poporului. Cea dintîi ocazie este ca să-1 păzească de pericolele care îl amenințau, cînd Balaam, care se ducea să blesteme pe Israel, întîlnește pe acest trimis care îl oprește (Numeri 22.23). A doua oară, în capitolul nostru, pentru a lupta împreună cu Israel și a-i da biruința; a treia oară, El Se arată ca să judece poporul care păcătuise prin persoana împăratului său (1 Cronici 21.16).

Și noi, preaiubiților, putem avea a face cu îngerul în aceste trei feluri. De cîte ori El dă piept cu vrăjmașul care caută să ne acuze și să ne vorbească de rău; de cîte ori El ne asociază, în har, la lupta împotriva puterilor întunericului care sînt în locurile cerești: de cîte ori de asemenea. în sfîrsit, El ni Se descoperă, ca și lui David, avînd sabia scoasă din teacă în mînă, îndreptată împotriva cetății lui Dumenzeu, deci ca Cel care este pentru ai Săi un foc mistuitor, care îi pedepsește și îi smerește, dar pentru a-Și pune după aceea sabia în teacă!

Chiar și acest lucru este totuși mîngîietor. Dar un lucru îngrozitor pentru om este de a întîlni, ca Balaam, pe înger cu sabia scoasă din teacă, pentru că el vindea Diavolului, acuzatorul sfinților, pentru o răsplată, darul pe care îl primise de la Dumnezeu. O astfel de cale este cea a unui lepădat care nu cunoaște pe Dumnezeu. Dar cîți creștini adevărați, din nefericire, în zilele noastre de ruină, se alătură într-un fel sau altul căii lui Balaam, împotrivirii față de poporul lui Dumnezeu, fiind îmbrăcați în haină de proroc și la dispoziția lumii pentru a face lucrarea vrăjmașului!

„Iosua s-a dus spre el și i-a zis: „Ești dintre ai noștri sau dintre vrăjmașii noștri?" Este cu neputință să rămîi neutru în luptă. Ar trebui toți să înțelegem acest lucru, ca Iosua. „Cine nu este împotriva noastră este pentru noi" (Marcu 9.40). „Și Căpetenia oștirii Domnului a zis lui Iosua: „Scoate-ți încălțămintea din picioare, căci locul pe care stai este sfînt". Și Iosua a făcut așa. Cel care Se descoperă lui Iosua drept Căpetenie a oștirii, își arată și caracterul Său de sfințenie. Cu neputință, cînd ești chemat să lupți sub îndrumarea acestui Conducător dumnezeiesc, să rămîi asociat, personal sau ca popor al lui Dumnezeu, cu răul. în parte, tocmai pentru că a fost nesocotit acest principiu, poporul a fost bătut înaintea cetății Ai. A păstra un rău nejudecat în inima noastră înseamnă a ne expune judecății lui Dumnezeu și a ne preda fără apărare în mîinile vrăjmașului. La fel este și cu răul în adunare. Dacă Dumnezeu este sfînt în răscumpărare, așa cum S-a arătat lui Moise în rug (Exod 3.5), să ne aducem aminte că El nu este mai puțin sfînt în luptă și că noi nu putem intra în ea decît după ce ne-am scos încălțămintea din picioare.

Notă: Moartea a devenit adăpostul nostru, făcîndu-ne să murim față de orice lucru în legătură cu care Satan ar avea vreun avantaj asupra noastră.

Coloseni 3 este declarația lui Dumenzeu în ce privește poziția noastră. Romani 6 este îndemnul de a lua această poziție prin credință. 2 Corinteni 4 este punerea acestei poziții în practică în omul dinăuntru.

Sînt trei trepte în procesul realizării morții noastre. Intîi, judecata lui Dumnezeu care ne spune: „Ați murit". Apoi, recunoașterea acestui lucru prin credință: „Voi înșivă socotiti-vă morți". Si în al treilea rînd, aducerea acestui lucru în practică: „purtînd totdeauna în trupul nostru moartea Domnului Isus".

Cînd trecem prin pustie, Hristos ca mană este infinit de prețios pentru noi. Smerenia Lui, harul Lui ne mîngîie, ne ajută și ne susține. înțelegem că El a trecut prin aceleași încercări și inima ne este susținută de gîndul că Hristos este cu noi. Acesta este Hristos de care avem nevoie pentru pustie: pîinea care s-a coborît din cer. Dar, ca popor ceresc, ne hrănim cu Hristos ca aparținînd de cer și de locurile cerești, ca fiind uniți cu El, grîul cel vechi al tării. Căci noi sîntem uniti cu Hristos care S-a înălțat la cer: si acolo El este viata noastră. El este acolo (lîngă Ierihon) cu o sabie în mînă. Credința nu poate avea neutralitate în lucrurile cerești. Puterea măreață a lui Dumnezeu este cu biserica Sa, în luptele ei; dar sfințenia Sa nemărginită este și ea acolo. Și El nu își va putea arăta puterea în luptele ei, dacă sfințenia Lui este compromisă prin decădere, neglijență sau lipsă de atenție față de lumina pe care El a dat-o poporului Său. (J.N.D.)

Ierihonul

Poporul a ajuns în sfîrșit la obstacolul care îl îngrozea, ridicat înaintea lui ca să-1 împiedice să ia în stăpînire Canaanul. Nu este nimic altceva mai urît de vrăjmaș decît de a ne vedea intrînd în privilegiile noastre și luînd o poziție cerească. El știe că niște ființe cerești scapă de el și îi pradă bunurile. De aceea cea dintîi silință a lui este să ne împiedice mersul înainte. Veți afla acest lucru în istoria fiecărui creștin. Nu spun că acest lucru se întîmplă totdeauna chiar la întoarcerea la Dumnezeu, dar el are loc cînd este vorba de a intra pe calea luptei pentru a realiza chemarea noastră cerească. Cel dintîi lucru pe care îl întîlnim este obstacolul ridicat de Satan, o fortăreață care pare de necucerit. Era cu neputință de a intra și a ieși (versetul 1). Găsești de ce să te îrispăimînți și să te facă să te întorci înapoi; și tocmai acesta este planul vrăjmașului, pe care el reușește deseori să-l realizeze.

Nici unul dintre noi nu poate evita să întîlnească odată fortăreața Ierihonului. Nu este nevoie să înșirăm aici greutățile fiecărui suflet; ele sînt prea felurite; dar ele se rezumă toate în acest cuvînt: obstacol. Dacă merg înainte, ce se va întîmpla? îmi voi pierde poziția; cariera îmi va fi la pămînt; prietenii mă vor părăsi; părinții mei nu mă vor înțelege; va trebui să părăsesc pe toți aceia pe care-i iubesc, să mă despart chiar de creștinii în mijlocul cărora am găsit binecuvîntare... Așa este situația deseori întîlnită pentru suflet în fața zidurilor înalte ale Ierihonului. Cîți creștini își pierd curajul înainte de a lupta și dau înapoi!

Dar sufletul pregătit de Dumnezeu nu dă înapoi în fața greutăților. El știe că are un mijloc ca să le învingă și îl folosește. Este un mijloc foarte simplu, mijloc unic, căci nu mai există un altul: este credința. „Prin credință au căzut zidurile Ierihonului, după ce a fost inconjurat timp de șapte zile" (Evrei 11.30) si credința este încrederea simplă într-un altul, în Domnul. în același timp ea este absența completă a încrederii în noi înșine, căci aceste două lucruri sînt de nedespărțit. Credința este de ajuns pentru a face să cadă obstacolul. Ce dacă zidurile se înalță pînă la cer? Ce sînt ele pentru credință? Credința se bazează pe puterea lui Dumnezeu. Iată, dragi prieteni, cea dintîi însușire a credinței. „Pentru ca", spune apostolul, „credința voastră să fie întemeiată nu pe înțelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu" (1 Corin-teni 2.5). Lucrul necesar pentru luptă este o putere în întregime dumnezeiască; numai ea poate da deoparte obstacolul, numai pe ea se sprijină credința.

Vedeți apoi cum această putere este plină de zel să nu lase să rămînă nimic care ar putea avea aparență de înțelepciune omenească. Alegerea armelor sau a mijloacelor de luptă nu le este dată lor de Căpetenia oștirii Domnului care vorbește cu Iosua. Ei nu au de făcut nici un plan, nici un aranjament; n-au să se concentreze să găsească mijloacele; n-au să se concentreze să găsească mijloacele de a cîștiga victoria. Dumnezeu însuși a rînduit toate. Și credința se supune rînduielii stabilite de Dumnezeu, se servește de mijloacele pe care El le indică, nu le inventează ea. Dar trebuie societăți, comitete, sinoade, bani etc, se va spune. Trebuie omului; nu trebuie credinței astfel de lucruri. Dumnezeu

are mijloacele Lui... Dar de ce nu simplifica El calea? De ce toate aceste complicatii De ce sa inconjori in fiecare zi cetatea, si de sapte ori in a saptea zi, apoi multimea, si chivotul, si trimbitele... de ce? Dragi cititori, credinţa nu întreabă de ce.)Ea nu face calcule în privinţa mijloacelor lui Dumnezeu; ea le acceptă, intră în ele şi cîştigă biruinţa, în loc de a primi înfrîngere de la vrăjmaş. Aşa a fost la Paşte; la fel la Marea Roşie. Veţi spune: credinţa este deci fără ratiune? Nu; ea se supune mai intai si intelege dupa aceea. Credinta va va spune de cele sapte zile, si de chivotul Domnului de mulţirne şi de trâmbiţele, şi de strigătele dejjucuriej, dar ea nu vă va spune decît după ce s-a supus mai întîi. Dacă ea ar vrea să înţeleagă mai înainte de a se supune, eaăffifătiune şi nu credinţă.

Şi apoi, credinţa merge înainte, în dependenţă de Dumnezeu care spune: „Dau în mîinile tale Ierihonul şi pe împăratul lui, pe vitejii lui ostaşi". Apoi ea este pusă la încercare. Este nevoie de răbdare, căci poporul trebuie să meargă în felul acesta şase zile. Trebuie apoi ca răbdarea să-şi îndeplinească lucrarea: „In ziua a şaptea, să înconjuraţi cetatea de şapte ori".

Observaţi apoi alte însuşiri binecuvîntate ale acestei credinţe de mare preţ. Ea ne asociază cu Hristos, ne dă parte şi comuniune cu El. Dumnezeu îşi adună poporul în jurul chivotului, la luptă. Aici nu mai este, ca la Iordan, unde chivotul era înaintea poporului, ci bărbaţii înarmaţi trec înaintea chivotului cu preoţii. Şi coada oştirii merge după chivot.

Dar această asociere cu Hristos nu are niciodată ca scop, nici ca rezultat, să înalţe pe om, ci îl pune înainte pe Hristos. Chivotul însuşi forma partea centrală a oştirii, forţa de rezistenţă; şi toată atitudinea poporului în jurul chivotului spunea acest lucru. Fără chivot, nu putea fi nici luptă, nici biruinţă.

Credinţa dă totdeauna mărturie despre Hristos. „Cei şapte preoţi care purtau cele şapte trompete de corn de berbec înaintea chivotului Domnului... au sunat din trompetă". Era o mărturie perfectă dată puterii chivotului în prezenţa vrăjmaşului.

Credinţa este plină de zel să-L înalţe pe Hristos şi să-I dea mărturie, plină de rîvnă pentru slujire, care este în acelaşi timp luptă. „Iosua s-a sculat dis-de-dimineaţă" (versetul 12). S-au sculat în zorii zilei (versetul 15). Observaţi aici cum rîvna unuia provoacă şi încurajează rîvna altora. Vom reveni la acest lucru. Pe scurt, vedem că Dumnezeu, deşi ne asociază cu Hristos, El singur este Cel care cîştigă victoria. La ce ar fi slujit arme sau unelte de război împotriva fortăreţei Ierihonului? La nimic. Dumnezeu este Cel care a făcut totul. El vrea ca puterea şi biruinţa să fie în întregime de la El şi fără vreun amestec al importanţei omului. In general, cînd este vorba de a duce o luptă, creştinii admit că puterea trebuie să fie de la Dumnezeu, dar ei nici nu se gîndesc să nu amestece aici şi ceva de la „eu"; şi rezultatul este că biruinţa nu este totală, ca la Ierihon. Dumnezeu socoteşte că această cinste este numai pentru Sine; nu însemnează că El n-ar folosi şi unelte omeneşti, dar trebuie ca El să fie Cel care le foloseşte, pentru ca omul să nu se poată înălţa în propriii săi ochi. Gîhdiţi-vă la felul de a lucra al lui Dumnezeu! El alege unelte fără putere şi fără valoare în ele însele sau, dacă ele au vreo valoare în ochii oamenilor, El începe prin a le zdrobi, cum a făcut cu Saul din Tars. După aceea a spus: Acest om este un vas ales... Acum tu îmi poţi fi de folos!

Am observat mai sus: felul de a se purta al creştinilor în luptă este prea adesea deosebit de cel al lui Dumnezeu. Ei aduc înainte mijloacele şi resursele lor: Am găsit o metodă excelentă; ne-am organizat foarte bine; am format o echipă deosebit de bună de evanghelizare; ne trimitem oamenii în cele cinci părţi ale lumii... Dragi prieteni, eu nu inventez aceste cuvinte; le puteţi auzi şi le puteţi citi zilnic. Ba încă, le-am spus uneori noi înşine. Dacă privim la lucrarea omenească, vom găsi mereu în ea acest amestec de plîns.

Dacă Israel ar fi spus: Foarte bine, puterea să fie de la Dumnezeu; dar noi să ne concentrăm să găsim mijloacele de a da peste cap zidurile Ierihonului — ce ar fi văzut ei în a şaptea zi? Că n-ar fi căzut nici o piatră din zid.

Dar aici, puterea vrăjmaşului se prăbuşeşte; poporul arde cetatea blestemată. Mai mult, credinţa lui, lucrarea lui în mărturie şi biruinţa lui pun în libertate alte suflete. Aşa va fi totdeauna rezultatul, cînd vom fi angajaţi în lupta Domnului. Rahav este scăpată, introdusă în poporul lui Dumnezeu şi poate de atunci încolo să se bucure de aceleaşi privilegii ca învingătorii.

Observati inca un amănunt, Credinţa nu face niciun compromis cu lumea, nu primeşte şi nu ia nimic de la ea. Dumnezeu interzice poporului să se atingă de lucrurile din Ierihon. Numai El poate pretinde aceste lucruri; ele Ii aparţin, nu sînt ale copiilor lui Israel, care nu se pot atinge de ele decît pentru a le pune „în vistieria Domnului "

Aşa este lupta credinţei. Dumnezeu să ne facă să ne amintim în inimile noastre aceste lucruri, pentru ca să nu fim învinşi în lupta cu vrăjmaşul.

Cetatea Ai şi lucrurile date spre nimicire

Am văzut tabloul plin de strălucire al unei biruinţe dumnezeieşti împotriva lui Satan, prin credinţă. După o astfel de cucerire, Israel va merge, fără îndoială, din biruinţă în biruinţă. Dar nicidecum! capitolul 7 se deschide înregistrînd o înfrângere. O cetate mică, o piedică neînsemnată comparată cu Ierihonul şi „puţini oameni" sînt de ajuns ca să pună pe fugă trei mii de oameni ai lui Israel şi pentru a face ca inima întregului popor să se facă moale ca apa.

Sînt secrete ale înfrîngerii, după cum sînt secrete şi ale biruinţei. Şi mai întîi, cel dintîi pericol pentru credincios se află chiar în biruinţă. După ce a cîştigat-o într-o dependenţă adevărată de Dumnezeu, sufletul, în prezenţa rezultatelor, îşi atribuie de bunăvoie unele lucruri, şi de atunci lupta următoare este deja pierdută mai dinainte. Iată aici cazul lui Iosua: „Iosua a trimis din Ierihon nişte bărbaţi la Ai" (versetul 2). El repetă ce făcuse în capitolul 2.1 cu privire la ţară şi la Ierihon. Atunci aceasta era calea lui Dumnezeu, acum acelaşi act devine calea omului şi a firii lui. Spionii se întorseseră de la iscodirea Ierihonului şi spuseseră: „Da, Domnul a dat toată ţara în mîinile noastre". De ce atunci să trimită din nou iscoade? El uitase în oarecare măsură dependenţa de Dumnezeu şi se încredea în mijloacele omului. Mai mult, Iosua i-a trimis „din Ierihon", care nu este adevăratul punct de plecare. El uitase de Ghilgal, unde învăţase ce înseamnă firea păcătoasă — sau poate că încă nu ştia că acesta este locul la care trebuia să se întoarcă. Iosua a găsit în biruinţă un prilej de a avea încredere în firea păcătoasă. El, care fusese pînă aici o imagine a lui Hristos în Duhul, lucrînd în cel credincios pentru a-1 aduce în stăpînirea privilegiilor lui, coboară acum la nivelul omului de rînd. Iosua- imaginea dispare ca să facă loc omului Iosua. Nu este adesea aşa şi cu noi? In măsura sa, fiecare credincios este o imagine a lui Hristos, o scrisoare destinată să-L facă să fie cunoscut. îndată ce uităm localitatea Ghilgal, această imagine dispare, pentru a face loc omului vechi, pe care noi am neglijat să-1 judecăm.

Dar poporul? El urmează exemplul căpeteniei: Oamenii trimişi de Iosua s-au întors la el şi i-au spus: „Degeaba faci să mai meargă tot poporul; două sau trei mii de oameni vor ajunge ca să baţi cetatea Ai; nu obosi tot poporul, căci oamenii aceia sînt puţini la număr" (versetul 3). Ei au

cea mai mare încredere în ei înşişi. Ei vor bate cetatea Ai! Ce este ea pentru noi, pentru nişte oameni de război ca noi? N-am arătat noi la Ierihon ce sîntem? Periculoasă încredere! Dar nu se arată numai această lipsă de dependenţă de Dumnezeu, această încredere în sine, roadă a unei firi păcătoase nejudecată. Este şi un alt lucru: nişte lucruri de pradă, ascunse de ochii tuturor, au fost îngropate în pămînt, într-un cort; şi ele erau lucruri date spre nimicire.

Dumnezeu blestemase cetatea Ierihon; tot ce aparţinea de ea era sub blestem. Nimeni nu îndrăznea să ia ceva din ea, ca să nu fie dată spre nimicire tabăra lui Israel (6.18). Un singur om a fost neascultător. Acest om, ţinînd seama numai de pofta sa, a luat din lucrurile blestemate. Care dintre noi, iubiţi cititori, nu are pofte în inima sa? Dar acest om şi-a urmat înclinarea firească; el a început acolo unde începem toţi, acolo unde a început cel dintîi om: „Am văzut" (versetul 21). „Şi femeia a văzut..." se spune la Geneza 3.6. El avea ochi care ştiau să deosebească lucrurile frumoase printre cele date spre nimicire. Ochii îi erau calea spre inimă; dar nu era nici o sentinelă să vegheze pe această cale, nici unul „care trăieşte" şi care ar fi putut să dea semnalul în caz de atac. Prin ochi, ce era interzis a pus stăpînire pe inimă şi atunci i-a stîrnit pofta: „Le-am poftit..." Pofta, zămislind, a dat naştere păcatului: „Le-am luat". Mantaua frumoasă din ţara Babilonului care îi putea împodobi mîndria vieţii, argintul şi aurul care îi puteau satisface toate poftele, au devenit prada lui Acan; dar mai degrabă au făcut din el o pradă! Lanţ nenorocit şi satanic, legînd lumea de inima firească a omului, ca să facă din el prada stăpînitorului acestei lumi!

Observaţi acum cum păcatul unui singur om are influenţă asupra întregului Israel (versetul 1). „Copiii lui Israel au păcătuit cu privire la lucrurile date spre nimicire... şi Domnul S-a aprins de mînie împotriva copiilor lui Israel". Poporul ar fi putut să spună: „Pe noi să ne privească asta? Cum am fi putut să ştim noi de un lucru ascuns? Şi, necunoscîndu-l, cum am putea fi răspunzători?" La toate acestea, răspundem că Dumnezeu are totdeauna înaintea ochilor unitatea poporului Său. El socoteşte pe fiecare ca mădular al unui întreg şi pe toţi solidari unii cu alţii. Suferinţa, păcatul unuia, este suferinţa, păcatul tuturor. Dacă aşa este cu Israel, cu cît mai mult este cu noi, Biserica lui Hristos, un trup unit prin Duhul Sfînt cu Capul care este în cer! Şi apoi, dacă sufletele lor ar fi fost într-o stare bună, Dumnezeu ar fi descoperit printre ei răul ascuns. Puterea Duhului Sfînt, neîntristată în adunare, pune în lumină tot ce necinsteşte pe Hristos printre ai Săi. Dacă n-a fost aşa pentru Israel, este din cauză că ei aveau ceva de judecat la ei şi la conducătorul lor. Răul ascuns al lui Acan este mijlocul de a face să iasă la iveală răul ascuns în inima poporului. Cînd adunarea este într-o stare bună, deşi totdeauna solidară cu păcatul unuia singur, ea este înştiinţată de Duhul Sfînt şi este în stare să înlăture răul din mijlocul ei şi, potrivit cazului, să dea afară pe cel rău. (Aşa este numit în Deuteronom 13.5; 19.19; 21.18-21; 24.7, conform cu 1 Corin-teni 5. 13. Trebuie observat că nu toate cazurile cînd omul este socotit rău sînt menţionate în Scriptură; ea nu aminteşte de omor etc. Judecata este lăsată la spiritualitatea adunării). A fost aşa la începutul Bisericii, în cazul nimicirii lui Anania şi Safirei; puterea Duhului lui Dumnezeu descoperea de îndată şi judeca răul. Dar aici, în Israel, inimile aveau să fie aduse prin judecata de sine, să poarte păcatul unuia singur ca fiind păcatul tuturor înaintea lui Dumnezeu.

Este oare la fel şi cu noi, în acest timp de ruină? Păcatul din Biserică ne-a întristat şi pe noi? Sîntem noi solidari, în gîndirea noastră, cu toată stricăciunea care s-a introdus? Sau poate, văzînd aceste ruine, avem totuşi destulă încredere în noi înşine, pentru a gîndi că noi vom face mai bine ca alţii şi că ruina Bisericii nu este din cauza noastră? Dacă inimile noastre nu sînt obişnuite să ia această poziţie solidară înaintea lui Dumnezeu, nu sîntem decît nişte sectari. Dar, mai bine, o înfrângere izbitoare va aminti inimilor noastre de smerirea care se potriveşte celor care ar fi trebuit să ţină seama mereu de ce este la Ghilgal. Iată cum Dumnezeu judecă altfel decît inimile noastre stricate. El spune: „Israel a păcătuit; au călcat legămîntul Meu pe care li l-am dat, au luat din lucrurile date spre nimicire, le-au furat şi au mînţit, şi le-au ascuns printre lucrurile lor" (versetul 11).

Vedem judecata poporului în versetele 5 şi 6; trei mii de bărbaţi din Israel au fugit în faţa cetăţii Ai şi pentru treizeci şi şase dintre ei care au căzut, inima poporului s-a făcut moale ca apa. Au ajuns copleşiţi; toată puterea li s-a dus; teama a pus stăpînire pe sufletele lor, curajul lor fusese cu totul firesc. Acest popor atît de mîndru de victoria sa, a căzut la nivelul amoriţilor, cărora „li s-a tăiat inima" cînd au auzit de trecerea Iordanului (5.1). Tristă experienţă este aceasta, dar o experienţă necesară! Aţi uitat Ghilgalul; Satan se va însărcina să vă înveţe, prin lacrimile înfrîngerii, ce putere au inimile voastre fireşti şi ce încredere vă puteţi pune în firea păcătoasă. Dacă aţi fi fost cu Dumnezeu, aţi fi fost feriţi de o astfel de înfrîngere.

Acest lucru ni-1 arată, într-un mod deosebit, experienţa apostolului Pavel. El fusese răpit în mod victorios pînă în al treilea cer, în paradis, şi acolo auzise cuvinte de nespus, care nu sînt îngăduite omului să le rostească. Dar, coborînd iar pe pămînt, i-a fost dat un ţepuş în carne, un înger al Satanei ca să-1 pălmuiască. Firea păcătoasă era în el; ea s-ar fi îngîmfat. Dumnezeu previne acest lucru şi-1 împiedică pe slujitorul Său preaiubit să se umfle de mîndrie. Pericolul era mare. Dacă ar fi ascultat de firea sa păcătoasă, ce de lucruri pline de mîndrie ar fi putut spune ca urmare a acestei viziuni minunate, compromiţînd astfel nu numai pacea sa, dar şi apostolatul său şi chiar alergarea sa. Dar Dumnezeu îngrijeşte de slujitorul Său şi ii dă corectivul necesar, pentru ca şirul biruinţelor lui să nu fie întrerupt. Pavel învaţă prin ţepuş că firea păcătoasă, chiar cea mai aleasă, nu valorează nimic. Acest ţepuş este Ghilgalul lui Pavel. Dumnezeu îi spune: Ce contează slăbiciunea ta, ţepusul tău în carne! Rămîi la Ghilgal, iată ce trebuie; în felul acesta puterea va fi a Mea în întregime şi va cîştiga biruinţa; în ce te priveşte, harul Meu îţi va fi de ajuns. Poziţie de suferinţă şi de smerire pentru Pavel, dar poziţie de binecuvîntare minunată! El era cu Dumnezeu, în părtăşie cu Domnul; îngerul Satanei nu este decît mijlocul de a-1 menţine la Ghilgal şi nicidecum de a-1 aduce iar acolo prin vreo înfrîngere.

Dar ce face Iosua, omul lui Dumnezeu? El şi-a sfîşiat hainele şi s-a aruncat cu faţa la pămînt înaintea chivotului Domnului (versetul 6). Unde era deci în lupta împotriva cetăţii Ai, acest chivot în faţa căruia căzuseră zidurile Ierihonului? Inima lui Iosua îi recunoaşte valoarea; dar el nu ştia ce să facă. El nu ştia ce se întîmplase cu lucrurile date spre nimicire şi începe să-şi arate părerea de rău, nu pentru ceea ce el a făcut, nici pentru ceea ce poporul a făcut, ci pentru ceea ce însuşi Dumnezeu a făcut cînd i-a trecut Iordanul! „De-am fi ştiut să rămînem de cealaltă parte a Iordanului!" spune el. Cît de bine arată aceste cuvinte ce este inima omului! Acest loc binecuvîntat este singurul de care Iosua ar fi vrut să fugă.

Tonul cuvintelor lui dovedeşte slăbiciune. Ceea ce îi preocupă gîndurile este înainte de toate Israel, numele lui Israel; apoi sînt canaaniţii, lumea. „Israel a a fost pus pe fugă înaintea vrăjmaşilor lui", „canaaniţii şi toţi locuitorii ţării vor afla"; „ne vor şterge numele de pe pămînt". Şi apoi, tocmai la urmă: „Şi ce vei face numelui Tău celui mare?" (versetul 8,9). Exemplul pe care ni-1 oferă istoria lui Moise este cu totul diferit (Exod 32.11-13). Acest slujitor credincios fusese pe muntele lui Dumnezeu. Această poziţie face ca Dumnezeu să-i descopere răul care se petrecuse în tabără; păcatul poporului nu rămîne ascuns de ochii lui Moise; el îl cunoaşte înainte de a coborî de pe munte. Se gîndeşte el la ruşinea lui Israel? Nu; el se ocupă de numele Domnului, de ce se potriveşte acestui nume. El recunoaşte drepturile sfinţeniei lui Dumnezeu care a fost necinstită de popor. Cu privire la neamuri, el nu-şi face probleme decît din aceasta: Va fi slăvit Dumnezeu faţă de egipteni, prin înfrîngerea poporului Său? în ce-1 priveşte pe Israel, el face apel la harul lui Dumnezeu, singurul lucru care slăveşte numele Domnului în prezenţa lui Israel vinovat. Moise mijloceşte pentru popor, căci el n-are nevoie, ca Iosua, să regăsească pentru sine însuşi comuniunea

pierdută; şi el este ascultat. Iosua este, dimpotrivă, tocmai în poziţia în care n-ar trebui să fie. „Scoală-te", îi spune Domnul, „pentru ce stai culcat astfel pe faţa ta?" (versetul 10). A se smeri de neputinţa sa nu era totul; era timpul să lucreze. Găsim o situaţie cu totul deosebită la Judecători 20, cînd Israel ar fi trebuit să se smerească mai întîi şi apoi să lucreze. Fire păcătoasă nenorocită! Cîtă neorînduială aducea ea în lucrurile lui Dumnezeu! Totdeauna este în afara felului Său de a gîndi, cînd nu este în vrăjmăşie pe faţă împotriva Lui! De-am putea repeta împreună cu apostolul: „noi, care nu avem nici o încredere în firea păcătoasă!" Iosua trebuia să lucreze; trebuia ca răul să fie scos din mijlocul lor.

Copiii lui Israel uitaseră repede prezenţa Domnului, singurul care n putea lumina, descoperind păcatul din mijlocul lor. Iosua însuşi fusese prins într-o oarecare măsură în această cursă a lui Satan şi înfăşurat în abaterea poporului. Dacă el ar fi realizat personal poziţia luată în capitolul 5, cînd „şi-a scos încălţămintea din picioare", ar fi înţeles că trebuia ca poporul să fie sfint, pentru ca Dumnezeul cel sfînt să poată merge împreună cu el. Dar Iosua se aruncă la pămînt, face aproape un fel de mustrare lui Dumnezeu pentru harul Său: „Pentru ce ai trecut pe poporul acesta Iordanul?" şi uită să vorbească de sfinţenia Sa. El nu era, pentru moment cel puţin, în felul de a gîndi al lui Dumnezeu. Dumnezeu u face să simtă acest lucru. Nici unul din gîndurile lui nu era la locul lui. Cînd ce ar trebui dat spre nimicire intră în mărturia lui Dumnezeu, lucrul pe care trebuie să-1 facem este să ne sfinţim şi să înlăturăm răul din mijlocul nostru. Nu este vorba aici de putere, ci de sfinţenie şi ascultare. Dumnezeu a spus lui Iosua: „Scoală-te, sfinţeşte poporul". A te sfinţi înseamnă a te despărţi de orice rău, pentru Dumnezeu. Este cu neputinţă ca Dumnezeu să meargă cu noi fără sfinţenie.

Dragi cititori, acesta este unul din adevărurile cele mai însemnate pentru timpul de acum. Ceea ce trebuie să ne caracterizeze este, ca şi în cazul Filadelfiei, părtăşia cu „Cel sfînt şi adevărat". Observaţi că nu vorbesc aici decît de un caz obişnuit de dare afară şi nu de un caz de disciplină, complicată de incapacitatea adunării de a judeca răul. Dar, veţi spune, neglijaţi smerirea? Nu; adevărata smerire într-un caz de dare afară a răului, însoţeşte fapta. Trebuia ca Israel, atît poporul cît şi fiecare în parte, să treacă pe dinaintea ochilor cercetători ai Domnului (versetul 14,15). Conştiinţa lor era în felul acesta trezită, răul judecat. Fiecare îşi lua locul în faţa acestei judecăţi. La fel a fost cu ocazia înlăturării răului din Corint. „întristarea care este după voia lui Dumnezeu" lucrase printre corinteni „o pocăinţă spre mîntuire, de care nu te căieşti". Smerirea a fost produsă de întristare, dar tot această întristare a produs activitatea şi rîvna de a curaţi de rău adunarea lui Dumnezeu, în aşa fel încît adevărata smerenie şi acţiune să meargă împreună. „Căci iată, tocmai întristarea aceasta după voia lui Dumnezeu, ce frămîntare a trezit în voi! Şi ce cuvinte de dezvinovăţire! Ce mîhnire! Ce frică! Ce dorinţă aprinsă! Ce rîvnă! Ce răzbunare!" (2 Corinteni 7.11).

Să revenim la sfinţenie. In capitolul 5, Iosua ne prezintă sfinţenia individuală, în capitolul 7 este vorba de sfinţenia colectivă. Trebuia ca poporul să scoată afară răul care intrase în adunare, pentru ca Israel să nu fie pătat şi să nu aibă acelaşi caracter ca acel rău. Este rar să găseşti printre copiii scumpi ai lui Dumnezeu înţelegerea acestor două feţe ale sfinţeniei practice. Cei mai mulţi dintre creştini o caută pe cea dintîi, sfinţenia individuală, dar nu socotesc pe a doua de vreo însemnătate. Adesea am luat un exemplu pentru a arăta că sfinţenia individuală nu este niciodată pe deplin înţeleasă, dacă nu se realizează sfinţenia colectivă: Copilul meu ar avea însuşiri alese. Toată lumea ar vorbi despre el şi despre calităţile lui. Este preţuit în oraş; din toate părţile mi se spune: „Ce copil bun aveţi!" Dar acest băiat, care de fapt nu se îmbată, îşi petrece toate serile în bodegă, în tovărăşia beţivilor, în loc să rămînă în casa tatălui său ca să ia loc la masa din familie. L-aş putea eu numi un băiat bun?

In 2 Corinteni 6.16 pînă la 7.1 găsim legătura intimă dintre aceste două feţe ale sfinţeniei. Dumnezeu începe cu sfinţenia colectivă. „Noi sîntem templul lui Dumnezeu" (versetul 16). „Templul lui Dumnezeu este sfînt" se spune la 1 Corinteni 3.17; este vorba de sfinţenia poziţiei. Ce potrivire ar putea fi între el şi idoli? „De aceea ieşiţi din mijlocul lor şi depărtaţi-vă de ei" (versetul 17); aceasta este sfinţenia practică a colectivităţii. Apoi adaugă (7.1): „Deci, fiindcă avem astfel de făgăduinţe, iubiţilor, să ne curăţim de orice întinăciune a trupului şi a duhului, şi să ducem sfinţirea pînă la capăt, în frica de Dumnezeu". Aceasta este sfinţenia colectivă şi făgăduinţele care îi sînt făcute.

Dar sfinţenia colectivă nu este înţeleasă printre copiii lui Dumnezeu care ar vrea să treacă prin lume fără să se intereseze de alţi creştini. Solidaritatea poporului lui Dumnezeu le este un lucru necunoscut. Se aude adesea spunîndu-se: „în ce mă priveşte, nu mă ocup eu de alţii, eu sînt cu Dumnezeul meu, eu iau cina pentru mine" etc. Dar nu aşa ne socoteşte Dumnezeu. Repet: El ne vede pe toţi împreună ca formînd un singur trup, uniţi prin Duhul Sfînt cu Fiul Slăvit. Păcatul, suferinţa unui mădular — este păcatul, suferinţa trupului. Un cuvînt în trecere asupra acestor vorbe pe care le găseşti pe buzele unor creştini: „Eu iau cina pentru mine". Ce răspunde Scriptura? „Noi, care sîntem mulţi, sîntem un singur trup, căci toţi luăm o parte din aceeaşi pîine" (1 Corinteni 10.17). Cine sînt aceşti „mulţi" cu care mărturisiţi că sînteţi un singur trup? Pentru a scuza amestecul vostru cu lumea la masa Domnului, spuneţi că luaţi cina pentru voi înşivă: si nu vedeţi că mărturisiţi în felul acesta că vă faceţi una cu cei ce au omorît pe Mîntuitorul vostru, căci lumea L-a răstignit!

Observaţi şi un alt punct. Dumnezeu spune: „Sfinţiţi-vă pentru mîine" (Versetul 13). Nu în momentul acţiunii trebuie să te sfinţeşti, ci sîntem chemaţi să facem acest lucru dinainte. De unde vine atît de des incapacitatea noastră de a judeca răul, de a acţiona pentru Dumnezeu? Din faptul că nu ne-am sfinţit cu o zi mai înainte. De ce cînd este vorba de închinare, inimile sînt atît de reci, buzele mute pentru laudă? Pentru că n-am ascultat de acest cuvînt: „Sfinţiţi-vă pentru mîine". La fel este şi la 1 Corinteni 5: apostolul avea putere, dar corintenii încă nu aveau. Ei trebuiau doar să asculte, măturînd aluatul cel vechi ca să fie o plămădeală nouă; trebuia ca ei să scoată răul afară din mijlocul lor.

Acan participase la ce era sub blestemul dumnezeiesc; el trebuia să fie înlăturat, şi a fost în valea Acor. Dar, lucru minunat, citim în Osea 2.15 acest cuvînt mîngîietor cu privire la Israel: „Valea Acor i-o preface într-o uşă de nădejde". Şi, preaiubiţilor, aşa este totdeauna, binecuvîntarea ne este dată chiar de pe pragul judecăţii. Şi tocmai în acest loc sufletul, cînd se întoarce la Dumnezeu, găseşte o uşă de nădejde, acolo îl întîlneşte pe Hristos. Şi apoi tocmai în disciplină, credinciosul găseşte locul de nădejde şi de bucurie. In această vale, unde judecata lui Dumenzeu a fost rostită împotriva lui, poporul Israel va găsi binecuvîntarea lui Dumnezeu; şi aici Iosua a găsit ridicarea sufletului său, pentru a merge de aici înainte cu Dumnezeu şi a conduce poporul la biruinţă.

Notă:Omul, chiar cînd este duhovnicesc, priveşte la rezultate (din cauză că este în legătură directă cu ele), deşi recunoaşte puterea lui Dumnezeu şi legătura dintre El şi poporul Său. Dar Dumnezeu priveşte la cauză şi deci la ce este El în Sine însuşi.

Mărturisirea lui Acan nu a schimbat judecata dreaptă a lui Dumnezeu. Dar disciplina creştină are totdeauna ca ţintă îndreptarea sufletului. Chiar dacă cel rău ar fi dat pe mîna Satanei, aceasta este pentru nimicirea cărnii, pentru ca duhul să-i poată fi mîntuit în ziua lui Hristos.

Dumnezeu lucrează în dragoste în biserică; dar El lucrează cu sfinţenie şi pentru menţinerea sfinţeniei.

Este interesant de văzut că valea Acor, mărturie şi amintire a celui dintîi păcat săvîrşit de Israel după ce a intrat în ţară, ajunge „o uşă de nădejde" (Osea 2.15) cînd harul suveran al lui Dumenzeu este la lucru. (J.N.D.)

Mijloace şi procedee de ridicare

Răul fusese înlăturat din adunarea lui Israel. Dar, prin prezenţa răului în mijlocul lor, Dumnezeu le-a descoperit că se încredeau în ei înşişi. Adesea se petrec cazuri asemănătoare, cînd adunarea este satisfăcută cu ea însăşi; se laudă cu starea ei, cu binecuvântările ei, cu creşterea ei!... Israel a făcut la fel; poporul era încrezător nu în Dumnezeu, ci în victoria lui, si această încredere a devenit calea înfrângerii. Israel a trebuit să fie judecat, apoi a trebuit să se cureţe de rău. Dar judecata de sine şi sfinţirea practică nu înseamnă încă restabilirea sufletului. Comuniunea cu Dumnezeu, întreruptă prin păcat, trebuie să fie restabilită.

Aici, doresc să fac o observaţie care mi se pare importantă. In capitolul 6, Dumnezeu îşi arată puterea cu Israel în faţa Ierihonului, prin biruinţa asupra vrăjmaşului. Aceeaşi putere se arată în viaţa creştină. Se poate să te bucuri de această putere dumnezeiască, de biruinţele pe care ea le cîştigă... şi se poate să nu cunoşti aşa cum trebuie nici pe Dumnezeu, nici pe tine însuţi. Iosua ar fi trebuit să-L cunoască, deoarece el s-a întîlnit personal cu îngerul. Căpetenia oştirii Domnului i Se descoperise avînd în mînă sabia scoasă din teacă, puterea gata de luptă. Apoi, împreună cu poporul, Iosua a văzut această putere la lucru înaintea Ierihonului. Dar trebuia ca şi cugetul lui să intre în legătură cu sfinţenia lui Dumenzeu: el încă nu avea idee de ce anume cerea această sfinţenie de la popor pentru un mers bun. Mînia Domnului (7.1) a trebuit să se descopere lui Israel şi conducătorului său pentru ca ei să înveţe că sfinţenia lui Dumnezeu nu poate tolera ce este dat spre nimicire. Cunoaşterea lui Dumnezeu în pustie ne lasă încă multe lucruri de învăţat pentru a avea cunoaşterea lui Dumnezeu adevărată, deplină. De altă parte, s-ar părea că, dacă ai trecut pe la Ghilgal, trebuie să fi terminat cu tine însuţi. De fapt, nu termini cu tine însuţi decît atît cît te ţii de Ghilgal. Cît de puţin se cunoştea poporul, după biruinţa de la Ierihon! Cînd Dumnezeu a căutat în nenumărate feluri să-i arate că totul era de la El în această biruinţă, ce mulţumire de sine, ce nesocotinţă din partea lor ca să meargă fără Dumnezeu înaintea vrăjmaşului!

Rezultatul acestei situaţii este darea înapoi, truda şi, cînd ei iau din nou lupta, apar tot felul de încurcături. A trebuit ca poporul să reia o cale spinoasă, plină de complicaţii, o cale care a pus în lumină în faţa ochilor săi propria sa slăbiciune, aşa cum fusese arătată în faţa vrăjmaşului, prin înfrîn-gere. A trebuit ca ei să se întoarcă înapoi, obligaţi să înceapă iar experienţa cu ei înşişi.

Observaţi în capitolul 8 cum totul devine complicat, atunci cînd n-a fost urmată calea simplă a credinţei. Sufletul smerit se găseşte iar în prezenţa lui Dumnezeu şi Dumnezeu poate umbla cu el; dar consecinţele drumului firii păcătoase se fac simţite. Dumnezeu Se va sluji de ele pentru binecuvîntarea de la urmă; dar, repet, drumul nu mai are simplitatea căii de la început a credinţei, cale foarte simplă, cînd credinciosul urmează în totul ce îi spune Dumnezeu, într-o dependenţă smerită de Cuvîntul Său, iar victoria este a Lui. Aşa a fost în jurul Ierihonului. în faţa cetăţii Ai, aceeaşi putere care făcuse să cadă zidurile cetăţii blestemate, se află, este adevărat, cu Israel, şi nu s-a schimbat. Dar oştirea trebuie să facă manevre: ea se desparte în două, cinci mii de bărbaţi stau la pîndă şi restul poporului îi atrage pe apărătorii cetăţii Ai în afara fortăreţei lor.

În capitolul 7, iscoadele spuseseră: „Ei sînt puţini la număr; două sau trei mii de oameni vor ajunge ca să-i bateţi". Iar acum, trebuia ca treizeci de mii de bărbaţi viteji, aleşi dintre ei, să se urce împotriva cetăţii Ai. Ce umilire! Cum coboară aceasta pe Israel în propriii săi ochi! Trebuiau să se scoale noaptea; unii aveau să se ascundă, alţii să se arate ca şi cum ar fi învinşi şi să fugă dinaintea vrăjmaşului. Cum să te slăveşti cu aşa ceva?

Dar mi s-ar spune: Aţi arătat că la Ierihon nu era vorba de mijloace omeneşti, şi iată acum tot felul de combinaţii pentru a birui pe vrăjmaş. Răspund: Dacă se folosesc mijloace care pun în lumină neputinţa noastră, care imprimă omului pecetea întregii lui slăbiciuni, care îl smeresc, încît să nu aibă altă posibilitate decît să fugă dinaintea vrăjmaşului, foarte bine. în realitate, acestea nu sînt, ca şi la Ierihon, nişte mijloace omeneşti. Deosebirea este că poruncile pe care Dumnezeu le-a dat în faţa Ierihonului au fost pentru ca Israel să cunoască puterea Sa, în timp ce în faţa cetăţii Ai, El le-a dat pentru ca poporul să înveţe să-şi cunoască propria slăbiciune.

Dar, repet, atît într-un caz cît şi în altul, puterea lui Dumnezeu nu s-a schimbat. El este Cel care a dat biruinţa lui Israel în fata cetăţii Ai. Iosua era acolo, Iosua cu suliţa în mînă. La porunca Domnului, „Iosua a întins spre cetate suliţa pe care o avea în mînă" (versetul 18). Şi „Iosua nu şi-a tras mîna pe care o ţinea întinsă cu suliţa, pînă ce toţi locuitorii din Ai au fost nimiciţi în întregime" (versetul 26). Ea a rămas întinsă în tot timpul luptei!

Se aude adesea repetîndu-se: „Ce contează dacă sîntem împărţiţi în diferite cete cu denumiri diferite? Nu avem toţi acelaşi scop? Nu luptăm toţi pentru acelaşi Domn, deşi sub drapele diferite?" Oare aşa ne învaţă acest capitol? Nu; un adevăr însemnat se arată bine aici. Poporul este una; una în biruinţă, una în greşeală, una în înfrîngere, una în judecarea răului, una în restabilirea sa. Iar copiii lui Dumnezeu sînt împrăştiaţi şi împărţiţi, şi ei se mulţumesc să spună: „Şi ce dacă?" Fraţilor, cu ce scop a murit Hristos? Oare nu pentru „ca să adune într-un singur trup pe copiii lui Dumnezeu cei risipiţi" (Ioan 11.52)? Şi Dumnezeu să fie Cel care împrăştie, după ce i-a strîns laolaltă? Nu, lupul este cel care împrăştie oile (Ioan 10.12). Iar noi spunem: Ce contează!...

Diversitatea nu înseamnă dezbinare, ci ea se arată în unitate. Cei de la pîndă iau cetatea Ai şi îi dau foc. Cei douăzeci şi cinci de mii de oameni fug din faţa vrăjmaşului, apoi se întorc împotriva lui, înştiinţaţi de fumul care se înalţa din cetate. în clipa în care ei au bătut pe oamenii din Ai, cei de la pîndă ies ca să ia parte la luptă (versetul 22), apoi toţi împreună se întorc împotriva vrăjmaşului care este trecut prin ascuţişul săbiei (versetul 24). Sînt deci felurite lucrări şi slujbe, dar este o acţiune comună. Trupul este una; părţile lui felurite sînt legate împreună, şi cel care le leagă este Iosua cu suliţa lui. Dacă nu se ţine seama de această unitate, eşti înfrînt în luptă.

1 Corinteni 12 ne arată diversitatea legată de unitate în Biserică. „Sînt felurite daruri, dar acelaşi Duh; sînt felurite slujbe, dar acelaşi Domn; sînt felurite lucrări, dar acelaşi Dumnezeu, care lucrează totul ih toţi" (versetul 4-6). „Căci, după cum trupul este unul şi are multe mădulare" (aceasta este diversitatea în unitate), dar toate mădularele trupului, măcar că sînt mai multe, sînt un singur trup" (aceasta este unitatea în diversitate), „tot aşa este şi Hristos" (versetul 12). Sîntem uniţi într-un singur trup — Hristos — şi totuşi fiecare copil al lui Dumnezeu îşi are funcţia şi sarcina lui, pe care n-o poate îndeplini un altul. Fiecăruia îi este dată o slujbă anumită; eu n-o pot face pe a voastră şi nici voi pe a mea.

Acum Israel a găsit iar comuniunea cu Dumnezeu. In toată această întîmplare, prezenţa lui Iosua caracterizează într-un mod foarte binecu-vîntat activitatea întreagă a poporului. Dacă era vorba de a începe lupta: „Iosua s-a sculat cu toţi oamenii" (versetul 3). Dacă era vorba

de pregătirile pentru luptă: „Iosua a rămas în noaptea aceea în mijlocul poporului" (versetul 9). Era vorba de a porni din loc: „Iosua a înaintat în noaptea aceea în mijlocul văii" (versetul 13). Era vorba să-1 atragă pe vrăjmaş afară: „Iosua şi tot Israelul... au fugit pe drumul dinspre pustie" (versetul 15). Era vorba de lupta însăşi: „Iosua şi tot Israelul... au lovit pe oamenii din Ai" (versetul 21). Era vorba de victoria definitivă: „Iosua nu şi-a tras mîna... pînă ce toţi locuitorii din Ai au fost nimiciţi în întregime" (versetul 26).

Înfrângerea de la Ai a avut ca rezultat să-i înveţe pe israeliţi să cunoască mai bine atît inimile lor, cît şi felul de a fi al lui Dumnezeu care îi conducea.

Înainte de a gîndi la rezultatele practice ale acestei lecţii pe care Dumnezeu o dăduse poporului Său, disciplinîndu-1, doresc să fac o comparaţie între capitolele 7 şi 8 de la Iosua şi capitolele 20 şi 21 de la Judecători. Este un fapt cunoscut că sfîrşitul cărţii Judecători, începînd cu capitolul 17, nu urmează ordinea cronologică (conf. 20.28), ci ne oferă un tablou despre ceea ce s-a întîmplat înainte ca Dumnezeu să fi ridicat judecători, un tablou al istoriei lui Israel imediat după moartea lui Iosua. Declinul a fost rapid şi complet; idolatria şi stricăciunea morală stăpîneau peste tot. La începutul şi sfîrşitul acestor capitole, găsim aceste cuvinte: „Fiecare făcea ce era drept în ochii lui". Nici vorbă de dependenţă de Dumnezeu, de Cuvîntul Său: măsura binelui şi răului era cunoştinţa omului. Fiecare se conducea după propria lui conştiinţă; conştiinţa era măsura comportării.

Acest tablou diferă el mult de cel al creştinătăţii? Ce s-a întîmplat după plecarea apostolilor? Declinul a fost mai puţin complet? Fără a vorbi de principiile stricate ale papismului, creştinătatea protestantă luminată, aduce ea înainte Cuvîntul sau mai degrabă conştiinţa ca regulă de purtare? Predică ea supunerea faţă de Cuvîntul lui Dumnezeu, sau mai degrabă libertatea de conştiinţă este cuvîntul ei de ordine? Şi care este rezultatul, cînd iei conştiinţa drept călăuză? Confuzia cea mai adîncă. Fiecare caută să se conducă după propria sa judecată.

Dar un păcat urîcios a avut loc la Ghibea. Şi nu este vorba de vreun lucru dat spre nimicire, de vreo greşeală ascunsă, ca la Iosua 7; este vorba de un păcat făptuit înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor. Levitul nenorocit îşi publică singur ruşinea şi el nu este dintr-o seminţie a lui Israel care să nu fi avut învăţătură (Judecători 19.29). Ce avea poporul să facă? Ca şi pentru păcatul lui Acan, Dumnezeu Se va servi de păcatul din Ghibea pentru a da la iveală starea morală a lui Israel, pentru a-1 smeri şi a trezi în el conştiinţa despre ce se datoreşte lui Dumnezeu. Însă aici, starea morală a seminţiilor era mult mai joasă şi mai gravă decît înaintea cetăţii Ai. Ei s-au indignat, însă numai pentru răul care li s-a făcut; gîndul la răul făcut înaintea lui Dumnezeu este cu totul absent din gîndirea lor. Ei vorbeau despre „toată mişelia pe care Ghibea a făcut-o lui Israel" şi nelegiuirea aceasta care s-a făcut printre noi", din partea seminţiei lui Beniamin. Dar nici cel mai mic cuvînt despre batjocura aruncată asupra numelui Domnului. Cum dovedeşte acest lucru declinul şi cît de diferit este cuvîntul lui Fineas către cele două seminţii şi jumătate (Iosua 22.16): „Ce însemnează păcatul acesta pe care l-aţi făcut faţă de Dumnezeul lui Israel?"

La acest prim semn de declin se leagă un al doilea: ei părăsiseră ceea ce noi am putea numi dragostea dintîi. Domnul nu mai era înaintea ochilor, dragostea pentru El se micşorase şi prin urmare şi dragostea pentru ce era născut din El. Ei uită că Beniamin era fratele lor. „Cine dintre noi să se suie întîi ca să lupte împotriva fiilor lui Beniamin?" (Judecători 20.18). Aceştia din urmă, de partea lor, „n-au vrut să asculte glasul fraţilor lor" (versetul 13).

Un al treilea semn este uitarea unităţii poporului. Observaţi că cele unsprezece seminţii formau în aparenţă o unitate măreaţă; ea era aproape tot aşa de frumoasă ca atunci cînd Israel s-a curăţit de păcatul lui Acan şi a fost restabilit înaintea cetăţii Ai. Totuşi aceasta nu mai era unitatea lui Dumnezeu! Poporul foarte frumos s-a strîns ca un singur om (versetul 1) sau „s-au sculat ca un singur om" (versetul 8) sau s-au unit împotriva cetăţii Ghibea „ca un singur om" (versetul 11). Beniamin lipsea unităţii lui Israel şi Dumnezeu nu recunoaşte decît o singură unitate. Preaiubiţilor, aceste inele ale declinului se leagă unele de altele: uitarea prezenţei lui Dumnezeu, părăsirea dragostei dintîi, nesocotirea unităţii, cu toate aparenţele cele mai bune.

Beniamin nu era vinovat? Da, nespus de vinovat. Se vede la el, chiar de la început, hotărârea de a nu judeca răul. înştiinţat de o nelegiuire prea izbitoare, ca şi celelalte seminţii (19.29), avînd cunoştinţă că adunarea copiilor lui Israel era pe cale să judece răul, înştiinţat apoi, deşi într-un spirit firesc, că trebuie să se curăţească, el se dă la o parte de la orice datorie. Tăgăduieşte unitatea lui Israel, stabilind principiul independenţei şi, departe de a se curaţi de nelegiuirea Ghibei, el se asociază cu războinicii din această cetate (20.15). Beniamin trebuia să fie judecat, dar starea poporului întreg era atît de rea, încît făcea cu neputinţă o judecată potrivită gîndului lui Dumnezeu; şi a trebuit ca el însuşi să treacă printr-o cernere, înainte de a putea într-adevăr să se cureţe de nelegiuirea Ghibei. Ce ar fi trebuit să facă Israel, dacă ar fi avut un simt drept al lucrurilor? Să se umilească mai întîi înaintea Domnului, să-L întrebe pe Domnul şi apoi să acţioneze. In loc de aceasta, ce au făcut ei? Au început prin a se consulta, rezultat sărman al uitării de prezenţa lui Dumnezeu; au luat măsuri; au hotărît foarte scripturistic să „dea afară răul din mijlocul lui Israel", dar uitînd cu totul că ei înşişi au fost atinşi de rău, că Beniamin era de fapt „ei înşişi". După ce au făcut toate aranjamentele şi şi-au numărat războinicii, „s-au suit la Betel şi au întrebat pe Dumnezeu" (versetul 18). Aşa este spiritul declinului; un aşa fel de a proceda se găseşte peste tot în creştinătate şi adesea la copiii scumpi ai lui Dumnezeu. Ne propunem ceva care ni se pare bun, apoi cînd este vorba să ne înfăptuim planurile, adesea după ce am aranjat totul, cerem lui Dumnezeu să ne binecuvinteze.

Rezultatul acestei uitări totale a principiilor dumnezeieşti este că, în prima zi, douăzeci şi două de mii de bărbaţi ai lui Israel au fost puşi la pământ. Atunci copiii lui Israel se îndreaptă spre Domnul, plîngînd; durerea le umple inimile. Il numesc pe Beniamin fratele lor. Dragostea pierdută, spiritul de solidaritate, se trezesc. Apoi ei au înaintat iar la luptă şi au pierdut optsprezece mii de oameni. De ce această a doua înfrîhgere? Dumnezeu, în bunătatea Sa, vroia să producă un rezultat complet. Durerea nu era totul, nici mărturisirea legăturilor care îi unea; trebuia o judecată totală de sine însuşi, pocăinţa înaintea lui Dumnezeu. Trebuia urcat din nou drumul declinului pînă aveau să găsească iar prezenţa Domnului şi părtăşia pierdută. Şi se spune: „Toţi fiii lui Israel şi tot poporul s-au suit şi au venit la Betel; au plîns şi au rămas acolo înaintea Domnului, au postit în ziua aceea pînă seara şi au adus arderi-de-tot şi jertfe de mulţumire înaintea Domnului" (Judecători 20.26). De acum, vedem desfăşurîndu-se o privelişte care este foarte asemănătoare cu cea de la cetatea Ai. Trebuie ca Israel să pună o pîndă (versetul 29), să fugă dinaintea lui Beniamin, încă treizeci de oameni, după atîtea pierderi, să fie răniţi de moarte, iar focul să fie făcut în cetate ca să le slujească drept semn. Israel, pe deplin judecat în sine însuşi şi intrat iar în părtăşia cu Dumnezeu, poate de acum să confrunte datoria de a judeca pe Beniamin. Dar atunci, ce de suspine, ce de lacrimi, în urma biruinţei (21.2)! Cît de deosebită este această privelişte de cea de la Ierihon, unde poporul „a strigat tare şi zidul s-a prăbuşit" (Iosua 6.20)! Aici era vorba de fraţii lor, de o seminţie aproape ştearsă de pe pământ prin judecată. După aceasta Dumnezeu, în harul Său şi printre multe complicaţii aduse de graba firească a hotărîrilor dinainte ale lui Israel, Dumnezeu am spus, îl stabileşte iar pe Beniamin.

Dar este o parte din adunarea lui Israel, tratată mai aspru, de către poporul restabilit, decît a fost chiar însuşi Beniamin. Iabesul din Galaad nu venise în tabără, la adunare (21.8). Asta arăta o indiferenţă făţişă, o neutralitate care nu ţinea seama de rău, o situaţie şi mai nenorocită decît mînia cu care Beniamin se revoltase, nesocotind o hotărîre a adunării şi care îl făcuse să ridice armele împotriva fraţilor săi, asociindu-se cu răul. Iabes a trebuit să fie nimicit cu desăvîrşire.

Rezultate ale disciplinei

Să revenim la Iosua şi la popor. Israel învăţase, pe calea smeririi, că nu putea avea nici o încredere în sine. Această experienţă îşi aduce imediat roadele. De acum, Cuvîntul să conducă poporul! Pentru a se feri de căderi noi, nu au decît să se încreadă în această călăuză desăvîrsită. Versetele 27-35 ne arată pe Iosua şi poporul ascultînd de poruncile Domnului (versetele 27,31,33,35) şi lăsîndu-se conduşi de ce este scris în cartea legii (versetele 31,34). Smerirea are ca rezultat să amintească inimii lui Israel şi a conducătorului lor, îndrumările din capitolul 27 din Deuteronom.

Mai mult, felul în care moare împăratul cetăţii Ai arată că amănuntele purtării lui Iosua sîht izvorâte din Cuvînt: „La apusul soarelui, Iosua a poruncit să i se coboare trupul de pe lemn" (conform Deuteronom 21.22,23). Pentru omul firesc, acest amănunt ar fi fost fără însemnătate, însă o inimă hrănită din Cuvînt nu l-ar fi putut neglija. Dacă l-ar fi neglijat, Iosua ar fi căzut în aceeaşi greşeală care adusese pedeapsa asupra poporului: n-ar fi ţinut seama de sfinţenia lui Dumnezeu. „Trupul lui mort să nu stea noaptea pe lemn" se spune în Deuteronom 21.23, „căci cel spînzurat este blestemat de Dumnezeu; şi să nu întinezi ţara pe care ti-o dă de moştenire Domnul, Dumnezeul tău". Iar la Numeri 35.34: „Să nu întinaţi ţara în care veţi merge să locuiţi şi în mijlocul căreia Eu locuiesc, căci Eu sînt Domnul, care locuieşte în mijlocul fiilor lui Israel". Cu un cuvînt, Dumnezeul cel sfînt nu putea locui împreună cu ce era pîngărit, lecţie binecuvîntată, făcută cunoscută lui Iosua de către căpetenia oştirii în faţa Ierihonului, învăţată în mijlocul lacrimilor în Valea Acor şi realizată în mod liber în ziua biruinţei printr-o cunoştinţă lucrată în şcoala lui Dumnezeu. Judecata împăratului din Ai ne prezintă şi o altă lecţie. Nu fără pricină Deuteronom 21.18-23 leagă cele două fapte conţinute în capitolul 7 şi 8 din Iosua, nimicirea celui rău şi judecata vrăjmaşului. Practic, aşa este totdeauna. Trebuie ca adunarea să scoată răul din mijlocul ei, înainte de a putea lupta şi a reduce la tăcere răul din afară. Dacă răul este îngăduit în adunare, nu veţi afla niciodată această hotărîre si tărie care să trateze vrăjmaşul fără compromis, ca pe un vrăjmaş, punîndu-1 de îndată în singurul loc pe care Dumnezeu i 1-a rînduit şi despre care se spune: „Cel spînzurat este blestemat de Dumnezeu".

În sfirşit, am fost izbit de o altă coincidenţă în versetele lui Iosua pe care le cercetăm. Lemnul pe care a fost atîrnat împăratul din Ai era locul judecăţii şi blestemului vrăjmaşului lui Israel. Dar iată poporul obligat să stea el însuşi pe muntele Ebal, unde blestemul lui Dumnezeu este rostit împotriva lui! Această urmare groaznică a legii, de care Israel nu putea scăpa, a fost înlăturată prin crucea lui Hristos. Blestemul rostit la Ebal asupra omului răspunzător, _Hristos 1-a purtat pe cruce pentru a ne răscumpăra. La lemnul de spînzu-rătoare din Ai, Israel putea să vadă pe adevăratul vrăjmaş, Diavolul, înfrînt şi nimicit. Şi tocmai acest lucru îl vedem noi în crucea lui Hristos. Dar noi putem vedea acolo, de asemenea, tot blestemul care apăsa asupra noastră la Ebal, trecînd pentru totdeauna în judecata Aceluia care a luat acest loc pentru noi. In Galateni 3.10,13 găsim aceeaşi legătură binecuvîntată între Ebal şi cruce: „Căci este scris (Deuteronom 27.26): „Blestemat este oricine nu stăruie în toate lucrurile scrise în cartea legii, ca să le facă". Aceste cuvinte încheie bles-temurile de la Ebal, dar apostolul adaugă: „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcîndu-Se blestem pentru noi, fiindcă este scris: „Blestemat e oricine este atîrnat pe lemn".

Un alt rezultat al disciplinei: Israel smerit este în stare să aducă închinare. „Atunci Iosua a zidit un altar Domnului, Dumnezeului lui Israel, pe Muntele Ebal... şi au adus Domnului, arderi-de-tot şi jertfe de mulţumire". La fel este şi cu noi: fără judecata de noi înşine, nu poate fi comuniune; fără comuniune, nu este închinare. Altarul pe Muntele Ebal era rezerva de har pentru blestemul pe care legea îl rosteşte asupra călcătorilor ei. La altar găsim ispăşirea, temelia oricărei închinări adevărate, însă aici, aceasta este în prezenţa unui popor ameninţat cu blestemul, dacă nu va asculta. In ce ne priveşte, închinarea noastră are crucea ca punct de plecare şi ca centru, crucea care a pus capăt blestemului nostru şi care face să strălucească deasupra noastră lumina deplină a harului dumnezeiesc.

Dar chiar acest har nu slăbeşte deloc răspunderea copiilor scumpi ai lui Dumnezeu. Sînt nişte condiţii în care se ia în stăpînire ţara. O copie a legii lui Moise trebuia să fie scrisă pe nişte pietre mari ridicate şi tencuite cu var (Deuteronom 27.2,3; Iosua 8.32). Aceeaşi lege a fost citită „în faţa întregii adunări a lui Israel" (versetul 35). Să nu uităm că Isus Hristos este în acelaşi timp pentru noi Mîntuitor şi Domn, Cel care ne-a făcut parte de har şi Cel care are toate drepturile asupra noastră. Cunoaşterea harului Său ne aduce pe buze laude cînd ne închinăm; sentimentul răspunderii noastre ne îndeamnă să ne continuăm calea în sfinţenie şi în adevăr, să luptăm lupta cea bună, să luăm în stăpînire ţara cea bună a făgăduinţei.

Notă: Poporul trebuia să experimenteze multe lucruri. Multe experienţe de felul acesta ar fi putut fi evitate printr-un mers în simplitatea şi integritatea credinţei. Iacov a avut mai multe experienţe de felul acesta decît Avraam, şi Avraam le-a avut atunci cînd a dovedit necredinciosie. Dar Dumnezeu ni le dă ca să ne înveţe cine sîntem noi şi Cine este El. Dacă nu cunoaştem aceste două lucruri, facem ca experienţa să fie necesară.

Te costă mai multă durere să te întorci pe calea binecuvîntării, decît să eviţi răul. (J.N.D.)

Cursa gabaoniţilor

Pe măsură ce înaintăm în cercetarea capitolelor noastre, învăţăm să-1 cunoaştem pe vrăjmaş sub aspecte noi. Satan ştie să ducă războiul; el ştie să-şi aşeze luptătorii, să atace în faţă, să te intimideze prin numărul vrăjmaşilor, dar el ştie să facă şi tot felul de schimbări, să înşele prin şiretlicuri, să atragă în cursă. Ierihonul a fost un obstacol care a căzut în faţa credinţei. Dar Satan nu s-a descurajat; el s-a adresat, cum am văzut, poftelor, şi lucrul dat spre nimicire a intrat în tabăra lui Israel; el a făcut ca sufletele să se ocupe de biruinţa lor şi încrederea în ei înşişi să pună stăpînire pe inima lor. Israel a uitat să ia toată armătura lui Dumnezeu şi s-a aruncat singur în mrejele vrăjmaşului. Dar această biruinţă a lui Satan a fost scoală lui Dumnezeu pentru cei ai Săi. Ei şi-au pierdut încrederea în ei însisi, au înţeles ce cere sfinţenia lui Dumnezeu, au căutat în Cuvînt ocrotirea, au ajuns în sfîrşit la sentimentul răspunderii lor pe care, se pare, ei o cunoscuseră prea puţin mai înainte.

În capitolul 9 găsim în mod deosebit „şiretlicurile Diavolului" şi tocmai împotriva lor Cuvîntul ne înştiinţează mai dinainte. Pentru a ţine piept, trebuie să fim îmbrăcaţi cu toată armătura lui Dumnezeu; să fim întăriţi în Domnul şi în puterea tăriei Lui. Epistola către Efeseni, ca şi cele dintîi capitole din Iosua, ne prezintă puterea lui Dumnezeu sub înfăţişări diferite. în capitolul 1.19 din Efeseni, puterea Sa faţă de noi corespunde cu ceea ce găsim ca imagine în trecerea Iordanului. In capitolul 3.16,20 puterea Sa în noi corespunde cu masa dumnezeiască de

la Iosua 5. In sfîrşit, în capitolul 6.10 găsim puterea Sa cu noi şi toate piesele armăturii corespund cu lupta împotriva puterii răului, aşa cum ne prezintă capitolele următoare din Iosua.

Am văzut deja ce fel de vase foloseşte Dumnezeu ca să Se slăvească în această luptă: sînt nişte fiinţe atît de slabe încît ele nu pot nimic altceva decît să depindă de El.

Cunoaşterea nimicniciei noastre ca instrumente, ne ţine într-o dependenţă continuă de mîna care se serveşte de noi; şi tocmai aceasta este calea pe care aflăm puterea. Aşa a fost şi înaintea Ierihonului; dar poporul avea încă de învăţat că, fără dependenţă, devenea prada Satanei. Terminînd descrierea fiecărei arme în parte, apostolul adaugă (Efeseni 6.18): „Faceţi în tot timpul, prin Duhul, tot felul de rugăciuni şi cereri. Vegheaţi la aceasta cu toată stăruinţa". Rugăciunea este expresia dependenţei; irugăciunea neîncetată, stăruitoare, exprimă o dependenţă obişnuită, continuă. Şi greşeala cea mare a israeliţilor în capitolul 9 este că ei „n-au întrebat pe Domnul" (versetul 14). Am văzut, la sfîrşitul capitolului dinainte, ce însemnătate luase iar Cuvîntul în ochii lor; dar iată că ei uită să stea de vorbă cu Dumnezeu pentru a intra în comuniune cu El în privinţa gîndurilor Lui.

Observaţi cum Satan reuşeşte să-i facă să-si piardă sentimentul dependenţei lor. Ii intimidează printr-o privelişte care să-i înspăimînte: vrăjmăşia lumii, o înţelegere între nişte împăraţi adunaţi pentru război (versetul 1,2). El începe prin a le îndrepta privirea spre această putere deosebit de mare gata să-i zdrobească, apoi fără vreo zăbavă le oferă mijloacele lui; locuitorii din Gabaon vin în tabără la Ghilgal. Israel nu era pregătit pentru aşa ceva: nu avea toată armătura lui Dumnezeu. Cei care conduceau poporul nu şi-au dat seama de ceea ce cei de rînd au întrezărit, cel puţin pentru o clipă (versetul 6,7). Aşa este deseori: smerenia are un ochi simplu şi ei îi este dată înţelegerea exactă potrivit gîndurilor lui Dumnezeu.

„Faceţi legămînt cu noi", spun gabaoniţii. „Doar voi aveţi pe vrăjmaş înaintea voastră", le şopteşte Satan, „iată un mijloc ca să-1 puteţi învinge". Aceşti oameni arătau tot felul de intenţii bune, căutînd să facă legămînt cu poporul lui Dumnezeu şi recu-noscînd supremaţia lui morală şi spirituală. „Noi sîntem robii tăi", spun ei lui Iosua (versetul 8), cuvinte care să-i înduplece. în sfîrşit, ei preamăresc puterea Dumnezeului lui Israel şi ce făcuse El în Egipt şi în pustie. Nici un cuvînt, este adevărat, despre ce făcuse El în Canaan: Satan s-ar fi trădat dacă ar fi vorbit despre locurile cereşti şi despre luptele lor.

Vedeţi, gabaoniţii au un caracter care place is-raeliţilor, au nişte convingeri religioase accentuate. Da, dar ei sînt nişte canaaniţi deghizaţi, lumea sub forma de afară religioasă. Israel fusese păzit pînă acum să caute vreun ajutor omenesc; dar cum să reziste celor care mărturisesc că au acelaşi scop, aceleaşi aspiraţii? Un legămînt nu era oare un lucru potrivit? Noi Il cunoaştem pe Domnul ca şi voi; robii voştri vă vor putea da ajutor la nevoie.

Cît de puţin se gîndeau israeliţii, în această clipă, că aceşti gabaoniţi erau chiar dintre aceşti canaaniţi pe care ei erau chemaţi să-i nimicească din ţara făgăduinţei! Ei cad în mrejele vrăjmaşului; uitaseră să întrebe pe Domnul; şi ei iau, ca semn de părtăşie, din hrana acestor oameni (versetul 14). Legămîntul este încheiat: lumea este introdusă în mijlocul adunării lui Israel. Ce uneltire diavolească! Satan oferă poporului un mijloc de a învinge pe vrăjmaş, lumea, iar acest mijloc este tocmai introducerea lumii în tabără! Satan, propunîndu-şi să se biruiască pe sine însuşi! El ştia bine că, din clipa în care uşa va fi deschisă în acest fel, orice altă încercare îi va fi uşoară.

Aceste lucruri nu ne amintesc oare de istoria bisericii? Sufletele creştinilor au fost înşelate, chiar din vremea apostolilor, de aparenţele frumoase ale unei religii pămînteşti şi lumeşti, care căuta să pătrundă printre ei şi făcea să se piardă din vedere poziţia, interesele, scopul ceresc, şi duceau inimile spre o legătură cu o lume care răstignise pe Hristos. Şi Satan a cîştigat. El şi-a aşezat scaunul de domnie în mijlocul bisericii, încît la urmă s-a putut spune bisericii din Pergam: „la voi, acolo unde locuieşte Satan" (Apocalipsa 2.13). De acum lupta nu este numai cu vrăjmaşii din afară; este cazul de a lupta împotriva răului în biserică.

Dar harul lui Dumnezeu este cu Israel; şi dacă acest capitol ne arată intrarea răului în adunare, nu vedem în el şi dezvoltarea acestui rău. Dumnezeu ne scapă de anumite consecinţe ale păcatului nostru şi lasă ca altele să rămînă. Poporul lui Dumnezeu a avut de făcut această experienţă tristă, ca gabaoniţii să rămînă în mijlocul lor, ca o mărturie continuă a greşelii lor. După ce au început să murmure împotriva căpeteniilor, copiii lui Israel sînt aduşi la o cunoaştere mai dreaptă a datoriei lor. Ei nu aveau decît un lucru de făcut: Să suporte printre ei pe gabaoniţi, dar ţinîndu-i într-un loc de blestem. „Voi sînteţi blestemaţi" le-a spus Iosua (versetul 23). Israel nu-i putea vedea decît ca pe un neam blestemat. Judecata împăratului din Ai fusese rostită asupra lor, nu era încă săvîrşită şi, în aşteptare, ei erau păstraţi datorită Numelui Domnului. Israel nu putea să se atingă de ei; trebuia să-şi suporte smerirea, dar ferindu-se de acum încolo de orice părtăşie cu cei pe care-i lăsa sub povara blestemului dumnezeiesc.

Tot aşa este şi pentru noi în biserică; avem să suferim urmările necredincioşiei noastre, umilirea pentru răul care a intrat în casa lui Dumnezeu. Dar dacă noi sîntem credincioşi, deşi suportînd consecinţele acestea, putem deosebi ce este de la Dumnezeu de ceea ce doar poartă Numele Lui. Şi Cuvîntul este cel ce deosebeşte amestecul si ni-1 descoperă, iar credinţa lasă lumea religioasă sub blestem, folosindu-se de har totodată în privinţa ei.

În 2 Samuel 21 găsim sfîrşitul istoriei gabao-niţilor. Vedem aici clar că scopul lui Dumnezeu nu era deloc să-i scoată din locul pe care ei îl luaseră fără drept în adunarea lui Israel. Saul, însufleţit de o rîvnă arzătoare pentru adunare, dar nu şi pentru Dumnezeu, căci rămîne străin de gîndurile Lui, i-a nimicit. S-au dus cîţiva ani şi iată că o foamete vine deodată peste Israel. David caută faţa Domnului şi se interesează de cauza acestei nenorociri. Şi i s-a răspuns: „Din pricina lui Saul şi a casei lui sîngeroase, pentru că a ucis pe gabaoniţi". Firea păcătoasă, după ce a introdus răul, caută să-i înlăture neplăcerile. Calea lui Dumnezeu este cu totul alta; copiii Săi trebuie să simtă răul, şi în felul acesta se arată părtăşia lor cu El într-o vreme rea. In Ezechiel 9.4, Domnul porunceşte îngerului să facă un semn pe fruntea oamenilor care suspină şi gem din pricina tuturor urîciunilor care se săvîrşesc în Ierusalim. Cei care simţeau răul erau în mod deosebit păziţi de nimicitor.

Aşa este şi pentru noi. Nu este cazul de a lua sabia şi a nimici răul, ci de a geme şi a suspina, şi de a spune: „Răul este la mine". Noi nu putem să curăţim locul; nu ne rămîne decît să ne umilim, curăţindu-ne în acelaşi timp pe noi înşine de vasele de necinste. Iată ce nu poate pricepe un creştin lumesc: prezenţa lumii în biserică nu-1 umileşte; el o apără; socoteşte că este cu neputinţă să faci deosebire între gabaoniţi şi copiii lui Israel, şi nici pe departe de a nu le recunoaşte nici o parte în libertatea fericită a copiilor lui Dumnezeu şi de a-i declara străini faţă de popor (conf. Deuteronom 29.11); el ar fi mai degrabă ispitit să se facă robul lor şi să taie lemne pentru casa Dumnezeului lor!

Cei şapte fii ai lui Saul au fost spînzuraţi şi au devenit blestemaţi din cauza acestui act sîngeros care pretindea să cureţe adunarea, nimicind pe gabaoniţi. Istoria bisericii nu oferă oare cazuri asemănătoare? Exterminarea ereticilor adevăraţi sau presupuşi nu era altceva decît crima lui Saul.

Crima va fi judecată peste cei care au făptuit-o. Dumnezeu să ne facă să depindem mereu de El, ca să putem rezista în faţa curselor întinse de Diavolul. Acest capitol ne dă numai una din aceste uneltiri, dar, dacă avem ochiul deschis, vom vedea că toate au ca scop să ne facă să pierdem din vedere lucrurile cereşti si să coborîm creştinismul nostru în asa fel încît să nu mai fie decît ceva ce poate şi lumea împărtăşi cu noi.

Capitolul 10

Biruinţa de la Gabaon

Înainte de a intra în acest subiect nou, as vrea să fac unele observaţii. Cu cît trec din nou peste aceste capitole de la începutul cărţii Iosua, cu atît sînt izbit de rolul pe care Satan îl are în ele. El are combinaţii de împrejurări ca să-şi atingă scopul. Prin ele, el îi conduce pe oameni fără ca ei să-şi dea bine seama; el le inspiră hotărîri pe care ei le cred luate de liberul lor arbitru; şi deseori el îşi ajunge scopul, folosind la aceasta chiar pe unii copii ai lui Dumnezeu care au avut nebunia să-1 asculte. In viitoarea acestei activităţi, el se ascunde, şi nici un semn deosebit nu lasă nici măcar să se bănuiască prezenţa sa; este atît de puţin aparent, încît lumea tăgăduieşte însăşi existenţa Satanei. Ce are el a face, s-ar putea spune, cu împrejurări atît de fireşti, cu ambiţiile, certurile, luptele dintre oameni?

Apoi, după toate acestea, cine are dreptate în această luptă? Care este agresorul? Unde găsim spiritul de cruzime, de nimicire şi de pîndă? Să cîntărim faptele, să fim drepţi, să hotărîm... Ascult, cîntăresc şi mă hotărăsc pentru canaaniţi împotriva lui Israel, pentru Satan împotriva lui Dumnezeu! Vrăjmaşul a reuşit, chiar prin fapte, să mi-1 ascundă pe Dumnezeu. Dar Cuvîntul face exact contrariul: el mi-1 descoperă pe Dumnezeu, mi-L face cunoscut în plinătatea Sa, în Hristos. El aduce în Persoana Sa bunătatea, adevărul, lumina, dreptatea, sfinţenia; îndată Satan este dat pe faţă şi planurile sale, şiretlicurile sale sînt aduse la lumină. Sufletul, cunoscînd pe Dumnezeu, nu mai are greutăţi să judece binele şi răul în această lume; lumina dă pe faţă toate lucrurile.

Dar Satan nu se lasă biruit. El caută să înşele sufletele, chiar ale celor care pun pe Dumnezeu înainte şi sînt purtătorii mărturiei Sale. După cea făcut în ei lucrarea sa stricăcioasă, el spune: Oare sînt aceşti oameni mai buni ca ceilalţi? Ei vorbesc de despărţirea de rău; dar vedeţi ce este între ei, cu Acan, cu gabaoniţii! Ei vorbesc de smerenie; vedeţi încrederea lor în ei înşişi şi mîndria lor spirituală... Aceste argumente găsesc primire în sufletele în care vrăjmaşul a reuşit să-L înlăture pe Dumnezeu.

O altă observaţie se leagă de aceasta. Satan are două mijloace importante de a aduce stricăciunea în sufletele copiilor lui Dumnezeu. Cel dintîi este lucrul dat spre nimicire, lumea introdusă în inimă. Dar acest rău fiind judecat şi inima smerită, vrăjmaşul nu se lasă bătut. Cel de al doilea mijloc al său este legămîntul cu Gabaon, lumea introdusă în viaţa de toate zilele. In toată activitatea noastră, trebuie să ne păzim de aceste două curse şi totdeauna se pune din nou această dublă întrebare: este de ajuns Domnul pentru inima mea — sau caut atracţia lucrurilor pe care lumea mi le propune? Există un mijloc pentru noi ca să rămînem creştini, nimic altceva decît creştini în umblarea noastră, să fim cu totul despărţiţi de lume, chiar şi de lumea religioasă, ca să nu-i dăm mîna, să nu intrăm în nici un fel de asociere cu ea?

Cu aceste două curse, Satan a reuşit să antreneze pe cei răscumpăraţi şi reuşeşte acest lucru zilnic. Biserica a început cu introducerea în ea a lucrului dat spre nimicire; istoria lui Anania şi Safirei este cea a celei dintîi căderi a ei — apoi ea a intrat în legătură apropiată cu lumea. Pentru a nu vorbi decît de trăsăturile de căpetenie ale acestei legături, ele s-au arătat chiar din timpul vieţii apostolului. Acesta le dă pe faţă în cea dintîi epistolă către Corinteni. Le-ar fi plăcut să-i atragă pe cei înţelepţi pentru a face să triumfeze creştinismul; motivele lor erau motivele lumii; ei erau fireşti. Acestea sînt trăsăturile principale ale Gabaonului în mijlocul adunării lui Dumnezeu.

Israel şi-a recunoscut greşeala cu gabaoniţii, a mărturisit-o prin faptele sale; el îi poartă mereu umilirea. Dar Satan nu este la capătul uneltirilor lui. O confederaţie nouă de împăraţi se organizează, îndreaptă de această dată lupta împotriva Gabaonului şi nu împotriva lui Israel. Gabaoniţii au trimis să spună lui Iosua, la Ghilgal: „Nu părăsi pe robii tăi". Se va sui Israel? Orice ar face, este înconjurat de primejdii. Să nu se suie, să lase ca Gabaon să fie nimicit de alţii, acesta era un mijloc foarte bun ca să se descotorească de consecinţele greşelii lui; dar ce s-ar fi întîmplat cu pricina lor de smerire? Unde ar fi purtarea dreaptă faţă de Dumnezeu şi faţă de oameni? Urcîndu-se, s-ar părea că acceptă definitiv alianţa cu lumea. Satan este dibaci să aducă înainte astfel de întrebări de nerezolvat. De cîte ori el le-a pus de-a lungul căii Acelui Om care a fost desăvîrsit în toate! Cum să ieşim din impas? Prin dependenţa simplă de Dumnezeu, realizată la şcoala din Ghilgal. Lecţia cursei gabaoniţilor este învăţată, Satan este zădărnicit în lucrările lui.

Totuşi, am spus în cursul acestor capitole, numai faptul de a fi la Ghilgal nu păzeşte pe Israel. Gabaoniţii îl găsiseră pe Iosua şi pe oamenii lui Israel în tabăra de la Ghilgal (9.6), atunci cînd se duseseră să le intindă cursa al cărei rezultat l-am văzut. Ce lipseşte adesea este aplicarea practică a crucii lui Hristos la toate amănuntele vieţii noastre cît timp sîntem în trup. „Omorîţi mădularele voastre care sînt pe pămînt". Trebuie nu numai să fii la Ghilgal (versetul 6), dar să te şi sui din Ghilgal (versetul 15). Tăierea împrejur şi Ghilgalul sînt două lucruri nedespărţite. Cea dintîi nu este de ajuns prin ea însăşi pentru a ne feri de căderi; Ghilgal, fără tăiere împrejur, n-ar fi bun decît să facă nişte călugări, căci omului firesc i-ar place aici pentru ca să se slăvească pe sine (Coloseni 2.20-23).

Dar, cum am spus, această judecată de sine produce dependenţa care se arată în comuniunea fericită cu Dumnezeu, pe care sufletul n-a cunos-cut-o mai înainte în acest fel. Domnul vorbeşte lui Iosua (versetul 8), Iosua vorbeşte Domnului (versetul 12) şi Domnul îi răspunde (versetul 14). încurajarea, puterea şi biruinţa sînt roadele bine-cuvîntate ale acestei dependenţe care ţine sufletul nostru într-o comuniune obişnuită cu El. Acum, Domnul nu mai era nevoit să fie împotriva lor, ca în faţa cetăţii Ai, şi putea să lupte pentru ei (versetul 11-14). De asemenea îi vedem cîştigînd biruinţa cea mai deosebită pe care Cuvîntul ne-a lăsat-o scrisă. „N-a mai fost nici o zi ca aceea, nici înainte, nici după aceeea" (versetul 14), o zi care a durat douăzeci şi patru de ore, ca să îngăduie poporului să culeagă pînă la ultima roadă a biruinţei. Dumnezeul pămîntului şi al cerului, Dumnezeul întregii creaţii, spune astfel cu tărie că Israel este ţinta favorii Sale deosebite. Şi acest popor fusese bătut în faţa cetăţii Ai, înşelat de gabaoniţi, iar puterea lui ar fi putut obosi chiar şi in răbdarea lui Dumnezeu, dar era un popor care se judecase, se smerise, avînd inimile zdrobite, pe care „Dumnezeu nu le dispreţuieşte". Şi acest Dumnezeu „ascultă glasul unui om!"

Dragi cititori, noi toţi sîntem chiar în aceeaşi situaţie. Oricît de slab ai fi, te poţi adresa Lui prin Duhul lui Hristos şi te poţi ridica pînă la cererile cele mai îndrăzneţe. Nimic nu era prea mult pentru Iosua; el cunoştea inima Domnului si ştia ce loc avea în ea poporul Său; el putea să ceară

ca El să pună cerurile, soarele şi luna, în slujba preaiubiţilor Săi!

De atunci Israel a mers din biruinţă în biruinţă; nici un fel de oprire (versetul 19); trebuiau nimiciţi vrăjmaşii, pînă la cel din urmă. Cei cinci împăraţi sînt prinşi şi spînzuraţi de cinci copaci; o experienţă mai dinainte 1-a ajutat pe Iosua să ştie ce să facă, pentru că acea experienţă fusese făcută cu Dumnezeu. Iosua are obişnuinţa cu ceea ce se potriveşte sfinţeniei lui Dumnezeu (versetele 26,27). încurajat de cuvîntul lui Dumnezeu (versetul 8), el însuşi încurajează poporul (versetul 25). Macheda, Libna, Lachis, Ghezer, Eglon, Hebron, Debir sînt etapele lor victorioase; ei şi-au luat în stăpînire moştenirea, apoi „s-au întors în tabără la Ghilgal" (versetul 43).

Victoria asupra Haţorului

Ajunşi la descrierea luptei finale care deschide lui Israel pentru totdeauna toată Palestina, să ne amintim că stăpînirea Canaanului este subiectul cel mare al cărţii Iosua şi că ţara făgăduinţei corespunde pentru noi locurilor cereşti. Dar, în mijlocul lucrurilor pe care le au aceste locuri cereşti, noi avem o moştenire specială care este Hristos. Noi sîntem „binecuvîntaţi cu tot felul de binecuvîntări duhovniceşti în locurile cereşti, în Hristos". Dumnezeu vrea ca inimile noastre să-si însuşească bogăţiile Aceluia în care sîntem aşezaţi şi ca ele să intre în stăpînirea acestor lucruri. Nu vorbesc să le stăpînim cu mintea noastră; ea le poate înţelege oarecum, dar niciodată într-un mod durabil. Tot ce n-a fost dobîndit prin credinţă, se scurge din inimile noastre ca apa. Trebuie ca sentimentele noastre să fie îndreptate spre aceste lucruri, pentru ca ele să fie într-adevăr proprietatea noastră; şi, înainte de toate, trebuie un obiect pentru sentimentele noastre, căci, în afară de Hristos, chiar şi lucrurile cereşti n-ar putea umple inimile noastre. Iată de ce este spus: „Căutaţi lucrurile de sus, unde Hristos stă la dreapta lui Dumnezeu".

Acesta este subiectul principal al cărţii Iosua, dar un alt subiect este în legătură cu el. Cînd Dumnezeu pune lucrurile cereşti în faţa sufletelor noastre, Satan caută prin toate mijloacele să ne împiedice să ne bucurăm de ele. De aici lupta deschisă sau ascunsă pe care avem s-o ducem, şi al cărei rezultat este o înfrîngere, îndată ce Satan reuşeşte să abată privirile noastre de la Hristos pentru a le îndrepta spre lume, spre lucrurile de pe pămînt sau spre noi înşine. Intre capitolele 1 şi 11 ale cărţii Iosua veţi întîlni toate aceste feluri de atracţii. Dar Dumnezeu Se sluşeşte de aceste experienţe, cînd inima este curată şi dreaptă înaintea Lui, pentru a ne învăţa tot mai mult să nu ne încredem în noi înşine şi să ne încredem în El, şi pentru a ne aduce în final să luăm pe pămînt această poziţie înaltă, singura măreaţă, cea a unui creştin smerit în această lume, avînd inima şi sentimentele în cer.

În capitolul 11 vedem o ultimă confederaţie unită cu cea din capitolul 9 (cea din capitolul 10 fusese nimicită) pentru a forma o armată deosebit de puternică, „un popor fără număr, ca nisipul care este pe marginea mării" (versetul 4). Satan caută acum să zdrobească pe Israel cu acest număr. Aşa este vrăjmăşia deschisă, mărturisită, a lumii împotriva poporului lui Dumnezeu. Nu este vorba de vicleşuguri, ci de o luptă în cîmp deschis. Şi această luptă o întalnim mereu, cînd într-un duh de dependenţă umilă şi de ascultare de Cuvînt, zădărnicim uneltirile vrăjmaşului; el va ridica lumea împotrivă.

Oamenii se unesc să facă război lui Dumnezeu, cînd vrăjmăşia lor împotriva lui Dumnezeu este la culme. De obicei ei se unesc cu scopul de a îmbunătăţi, a reforma lumea; de aici toate societăţile filantropice, religioase, care vor să civilizeze, să instruiască, să moralizeze pe semenii lor. Cît de puţin oamenii, din nefericire chiar creştinii, se gîndesc că toată această activitate, în aparenţă vrednică de laudă, nu este decît împotrivire ascunsă faţă de Dumnezeu, faţă de Cuvîntul Său şi faţă de planurile Sale de har! Dumnezeu nu caută să îmbunătăţească omul; ar însemna o tăgăduire a Cuvîntului Său care îl declară pe om pierdut şi fără resurse; şi, dacă acest adevăr umilitor, dar fundamental, nu este acceptat, atunci nu este nevoie nici de mîntuire, nici de răscumpărare prin sîngele lui Hristos. Pe scurt, cele mai bune alianţe ale oamenilor nu sînt în fond decît război deghizat al omului firesc împotriva lui Dumenzeu.

În capitolul nostru, găsim războiul deschis împotriva lui Dumnezeu, însă în persoana sfinţilor Săi. Timpurile de la sfîrşit vor arăta această vrăjmăşie a omului ajuns la maturitate în rău, cînd rămăşiţa credincioasă a lui Israel îi va fi ţinta, oamenii fiind instigaţi de Satan împotriva mărturiei lui Dumnezeu. Confederaţia din acest capitol are un şef; are un centru unde să se adune, oraşul cel mare Haţor, care era capitala tuturor acestor împărăţii; are o armată fără număr, o mulţime de cai şi care. Lumea întreagă, cu toate forţele ei, este unită împotriva lui Israel.

În principiu, aceste lucruri se repetă şi pentru noi. Este scris că „oricine este născut din Dumnezeu biruie lumea; şi ceea ce cîştigă biruinţa asupra lumii este credinţa noastră" (1 Ioan 5.4). De asemenea: „Sînteţi tari şi Cuvîntul lui Dumnezeu rămîne în voi şi aţi biruit pe Cel Rău" (1 Ioan 2.14). Observăm în aceste două locuri că armele pentru războiul nostru sînt: credinţa şi Cuvîntul. Şi prin Cuvînt aceşti „tineri", ca şi Hristos în pustie, au biruit pe Satan.

Începînd cu sfîrşitul capitolului 8, Cuvîntul lui Dumnezeu şi-a luat locul în inima şi în gîndurile lui Iosua şi ale poporului. In capitolul 10, ei îi păstrează acelaşi loc (versetul 27,40). In capitolul 11, el a devenit ca o obişnuinţă a purtării lor în toate lucrurile. „Iosua le-a făcut cum îi spusese DoMNUL"(versetul 9). „l-a nimicit în întregime, aşa cum Moise, slujitorul Domnului le poruncise" (versetul 12). Citim de asemenea: „Iosua a împlinit poruncile date de Domnul slujitorului Său Moise, şi de Moise lui Iosua; n-a lăsat nimic neîmplinit din tot ceea ce Domnul poruncise lui Moise" (versetul 15). „Să fie distruse, aşa cum Domnul poruncise lui Moise" (versetul 20). Este de observat că Iosua nu se mulţumeşte să asculte de o anumită poruncă, cum se vede în versetul 9 şi cum făcuse de atîtea ori mai înainte, nici să lase altora grija de a împlini tot ce poruncise Moise (8.35), ci acest om al lui Dumnezeu, ajuns spre sfîrşitul activităţii lui măreţe, nu lăsase nefăcut nimic din tot ce Domnul poruncise lui Moise. Cuvîntul întreg, aşa cum îi era cunoscut atunci, era ţinta atenţiei lui şi îi călăuzea paşii. Ce putere dă acest lucru! In capitolul 8, Cuvîntul forma inima şi gîndurile lui Iosua; aici, această sabie a Duhului îi înarmează braţul. Satan nu poate nimic împotriva Cuvântului.

Observaţi cum, în această şcoală a Cuvântului lui Dumnezeu, eşti învăţat să judeci toate resursele puterii omeneşti. Potrivit Cuvîntului lui Dumnezeu, „a tăiat tendoanele picioarelor cailor şi le-a ars în foc carele" (versetul 9). Apoi „au pus foc Haţorului" (versetele 11,13). Capitala lumii nu poate în nici un fel să devină un centru pentru Israel. Lucrul acesta rămîne totdeauna adevărat, fie că este vorba de Haţor, de Roma sau de Babilon; şi dacă Babilonul nu este încă ars de foc, să fie aşa pentru duhul nostru. Toate principiile acestei lumi, ceea ce o conduce, ceea ce constituie centrul ei de atracţie, trebuie să fie pentru noi un lucru judecat, la care noi nu avem nici o parte, aşa cum Israel nu avea nici una în Haţor. Celelalte cetăţi n-au fost arse; Israel le-a luat prada, arătînd astfel, de acord cu Cuvîntul lui Dumnezeu, dreptul său la luarea în stăpînire deplină şi întreagă a Canaanului. Dar biruinţa era mare şi acţiunea lor a fost întreagă: „n-au lăsat nimic din ce are suflare de viaţă" (versetul 14). Sabia şi-a făcut judecata de nimicire, aşa cum poruncise Domnul. Din punct de vedere spiritual, însemnează credincioşie pentru Cel ce este credincios, să pună pe om în întregime, fără îndurare, sub sabia judecăţii. Din om, nimic nu trebuie să mai rămînă în pămîntul făgăduinţei.

Anachimii

Satan este înfrînt, ultima lui armată distrusă, cetăţile lui luate; ce mai rămîne? Israel găseşte în drumul său pricinile de groază care-1 făcuseră să cadă la început: aceşti anachimi care îi muiaseră inima şi-1 împiedicaseră să se urce cu îndrăzneală să ia în stăpînire ţara. Spionii spuseseră atunci poporului, ca să descrie Canaanul: „Apoi am văzut acolo pe uriaşi, pe fiii lui Anac, care se trag din uriaşi: înaintea noastră şi faţă de ei parcă eram nişte lăcuste" (Numeri 13.34). Dar ce impresie ar fi putut să producă aceşti copii ai lui Anac asupra duhului celui care mergea înainte cu Cuvîntul lui Dumnezeu? Biruinţa a fost de partea lui. „Iosua a pornit si a nimicit pe anachimi". De asemenea si cetăţile lor, „cetăţi mari şi întărite pînă la cer" (Deuteronom 9.1). „Iosua i-a nimicit în întregime, împreună cu cetăţile lor" (versetul 21).

Iosua primea Cuvîntul, el se baza pe făgăduinţa lui Dumnezeu: „Domnul, Dumnezeul tău va merge El însuşi înaintea ta, ca un foc mistuitor; El îi va nimici, El îi va smeri înaintea ta" (Deuteronom 9.3). Temerile şi îndoielile noastre de altădată par mici şi meschine, cînd umblăm cu Dumnezeu. Ce poate fi un om de „şase coţi şi o palmă", cu „zale de solzi în greutate de cinci mii de sicii de aramă", înaintea unui Dumnezeu suveran, Creator al cerului şi al pămîntului, înaintea Căruia toate se vor pleca şi care pleacă toate lucrurile în faţa alor Săi? Dumnezeul păcii va zdrobi în curînd pe Satan sub picioarele noastre (Romani 16.20).

Capitolul 12

Enumerarea împăraţilor învinşi

Cu acest capitol intrăm în cea de a doua parte a cărţii. Cea dintîi, capitolele 1-11, ne-a vorbit despre biruinţele lui Iosua (ca simbol al lui Hristos în puterea Duhului în mijlocul alor Săi), dînd posibilitatea lui Israel să intre în stăpînirea lucrurilor făgăduite. De-a lungul biruinţelor sale, oştirea (şi Iosua însuşi, înfăţişat nu numai ca simbol, dar si ca om supus slăbiciunii) a făcut fără îndoială multe experienţe, care nu pot să lipsească, din clipa în care noi ne prezentăm ca nişte instrumente ale puterii dumnezeieşti. Dar punctul principal prezentat în cartea Iosua este harul care dă biruinţa lui Israel ca să-1 stabilească în Canaan, şi nu răspunderea poporului odată aşezat în ţară. Această parte a istoriei lui Israel începe mai degrabă cu Judecătorii; şi ce contrast între aceste două cărţi! Ce prospeţime şi ce putere în cartea Iosua, în care puterea Duhului lucrează în mod liber în nişte vase slabe, dar pline cu această putere; ce decădere bruscă şi completă în Judecători, cînd se ridică o generaţie care nu cunoscuse pe Iosua şi care era lăsată la răspunderea ei ca să păzească ce îi încredinţase Dumnezeu! Istoria bisericii ne oferă acelaşi tablou. Citiţi cea dintîi epistolă către Tesaloniceni, apoi treceţi la citirea epistolelor către cele şapte biserici din Apocalipsa, şi veţi găsi deosebirea dintre lucrarea desăvîrşită, făptuită de Dumnezeu la început, lucrare de putere care răspîndeşte în jurul ei toată mireasma de la origine — şi lucrarea încredinţată în mîinile oamenilor şi devenită în felul acesta obiectul judecăţii lui Dumnezeu.

Capitolul 11 se termină cu aceste cuvinte: „Ap°i ţara s-a odihnit de război" (versetul 23). După biruinţă, pacea; aşa este totdeauna. Dumnezeu nu ne dă numai biruinţă; El ne face să ne bucurăm şi de roadele ei. Dacă am umblat cu credinciosie sub călăuzirea Duhului, pe calea luptei, vom găsi la sfîrşit bucuria paşnică a bunurilor cereşti, această răsplată spirituală a credincioşiei, prezentată în capitolele de care ne vom ocupa. Ce se realiza pentru poporul întreg (vezi şi capitolul 21.44), se realizează şi pentru credincios individual. Se spune după biruinţa lui Caleb (capitolul 14.15): „şi ţara s-a odihnit de război". Preaiubiţilor, vă des-curajează lupta la care sînteţi angajaţi? Aţi fi ispitiţi să aruncaţi jos armele? Spuneţi: Asta e prea mult pentru mine? — Dar n-aţi ştiut că lupta are ca scop să vă conducă la acea clipă binecuvîntată, cînd Dumnezeu va spune: „Şi ţara s-a odihnit de război"?

Cea de a doua parte a cărţii (capitolele 12-24) tratează despre împărţirea ţării. După biruinţă, stăpînirea. Dar în ce fel va intra poporul în bucuria acestei moşteniri? Şi aici, vom vedea în curînd, apare la popor, alături de harul lui Dumnezeu care dă bucurie pentru darurile Sale, aceeaşi slăbiciune pe care o arătase în luptă.

Capitolul 12 este recapitularea biruinţelor lui Israel. Treizeci şi trei de împăraţi, dintre care doi dincolo de Iordan, căzuseră înaintea căpeteniei oştirii Domnului. Dumnezeu ţine socoteala biruinţelor pe care le-a dat poporului Său. Tot ce harul a produs în noi, tot ce credinţa a cucerit, Domnul atribuie credinţei.

Un alt adevăr: El nu numără victoriile noastre decît atunci cînd lupta s-a terminat. Atîta timp cît nu şi-a atins scopul, credinciosul nu trebuie să fie preocupat cu progresele lui. Apostolul spune: „Uitînd ce este în urma mea..." Alergarea nu este timpul cînd să te opreşti pentru aşa ceva; a se tot uita în urmă, era pentru apostol nu numai un timp pierdut, ci şi un lucru într-adevăr rău, prin faptul că îi împrăştia gîndurile, sentimentele şi scopul inimii, şi împiedica pe cel credincios să „facă un singur lucru" (Filipeni 3.13).

Da, cînd scopul va fi fost atins, va fi timp de enumerat biruinţele noastre, si Dumnezeu nu ne va lăsa nouă grija acestui lucru; El însuşi le va socoti. Să alergăm, aşteptînd acea clipă, iar acum să luptăm pentru a cîstiga premiul. Sfîrsitul luptei este aproape. Alţii deja ne-au luat-o înainte. De-am putea zice ca ei: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am sfîrşit alergarea, am păzit credinţa"!

Iosua 13, 15,16,17,18,19

Împărţirea ţării

Voi menţiona acest capitol [13] cu capitolele 15-19, rezervînd capitolul 14 pentru o meditaţie deosebită.

Toţi vrăjmaşii sînt învinşi, dar nu toţi sînt nimiciţi. Aşa va fi mereu pînă la venirea Domnului. „Vrăjmaşul cel din urmă care va fi nimicit va fi moartea" (1 Corinteni 15.26). Dar pentru Israel era vorba să-i izgonească; atîta timp cît ei mai stăpî-neau ceva, bucuria poporului nu putea fi deplină şi, mai mult, acesta din urmă avea în mijlocul lui o ocazie permanentă de cădere. Dacă vrăjmaşul nu este nimicit, el nu va întîrzia să ridice capul şi să înşele poporul, cînd nu poate lupta. Aceasta a fost cursa israeliţilor stabiliţi în pace în pămîntul lor.

Este scris despre cele două seminţii şi jumătate: „Dar fiii lui Israel n-au izgonit pe gheşuriţi şi pe maacatiţi, care au locuit în mijlocul lui Israel pînă în ziua de azi" (13.13). Despre Iuda se spune: „Fiii lui Iuda n-au putut izgoni pe iebusiţii care locuiau la Ierusalim; si iebusiţii au locuit cu fiii lui Iuda, la Ierusalim, pînă în această zi" (15.63). Şi despre Efraim: „Ei n-au izgonit pe canaaniţii care locuiau în Ghezer şi canaaniţii au locuit în mijlocul lui Efraim pînă în ziua de azi, dar au fost puşi să plătească un bir" (16.10). In sfîrşit, despre Mânase: „Fiii lui Manase n-au putut să izgonească pe locuitorii din aceste cetăţi si canaaniti au reuşit astfel să rămînă în ţara aceasta" (17.12). Compararaţi acest lucru cu ce este scris în cartea Judecători 1.17-36.

S-a putut să fie, aşa cum vedem în aceste citate, mai multă sau mai puţină credincioşie desfăşurată pentru a-i face pe canaaniti inofensivi, dar nici o seminţie n-a fost la înălţimea chemării sale. Ce a rezultat de aici? Toate principiile lumeşti cu care Israel a luptat, n-au întîrziat, sub această influenţă, să pătrundă printre ei. Vedem în proroci că poftele, încrederea în propriile lor puteri, căutarea de alianţe cu neamurile, făceau parte din însăşi existenţa poporului. Dar mai mult, idolatria canaaniţilor i-a năpădit ca o cangrenă şi ei au terminat prin a se desfrîna cu toţi dumnezeii neamurilor. Stricăciunea, minciuna, nedreptatea, batjocorirea lui Dumnezeu, violenţa, răzvrătirea deschisă, toate lucrurile, într-un cuvînt, care formau „nelegiuirea amoriţilor" şi pentru care îi ajunsese judecata lui Dumnezeu, au devenit partea tristă a poporului Domnului. în sfîrşit, Israel însuşi, lucru îngrozitor, le ia locul şi devine, pentru a spune aşa, această armată a canaaniţilor pe care Satan îi mîna împotriva Domnului — el leapădă şi răstigneşte pe Hristos, Fiul lui Dumnezeu!

Domnul arată faţă de ei îndelungă răbdare; le trimite chemări stăruitoare, judecăţi parţiale urmate de eliberări pentru un timp şi chemări noi. „Ce mai avea de făcut viei Sale şi n-a făcut pentru ea?" Dar în sfîrşit, judecata cade peste ei. Sînt duşi dincolo de Babilon; sînt împrăştiaţi printre neamuri. Dar iată un alt lucru, un lucru minunat. Dacă omul răspunzător a ajuns la sfirşitul istoriei sale, care se termină prin judecată, Dumnezeu n-a ajuns la capătul resurselor Sale. „Darurile şi chemarea lui Dumnezeu sînt fără părere de rău". Ca să-i poată binecuvînta, Dumnezeu îi va aduce la Sine într-o stare cu totul nouă; îi va face să ia parte la binefacerea pe care o dă naşterea din nou, potrivit cu ce este scris: „Voi scoate din ei inima de piatră şi le voi da o inimă de carne". El va lucra asupra conştiinţei lor ca să-i aducă la Sine; El va scrie legile Sale în inimile lor; El le va da cunoştinţa iertării păcatelor şi a legăturii binecuvîntate cu El. Atunci vor fi regăsite într-un mod de o mie de ori mai binecuvîntat toate binecuvântările pierdute.

Este întocmai tabloul mişcător pe care ni-l oferă Osea 14, în care se vede că Israel, după ce se va întoarce la Domnul, cerîndu-I binecuvîntările noului legămînt, spune: „Iartă toate nelegiuirile, primeşte-ne cu bunăvoinţă şi îţi vom aduce lauda buzelor noastre" (versetul 2). Rămăşiţa leapădă orice legămînt cu lumea, orice încredere în tăria omului, orice dumnezeu mincinos şi, în singurătatea sa, învaţă să cunoască îndurarea lui Dumnezeu, de care depinde întreaga lui binecuvîntare. „Asirianul nu ne va scăpa; nu vrem să mai încălecăm pe cai şi nu vrem să mai zicem lucrării mîinilor noastre: „Dumnezeul nostru!" Căci la Tine găseşte îndurare orfanul" (versetul 3).

Observaţi de asemenea, în aceste capitole, grija amănunţită pe care o are Duhul lui Dumnezeu ca să precizeze locul şi limitele fiecărei seminţii, pentru ca toate să ia cunoştinţă şi să-şi dea bine seama de partea lor de moştenire. Este la fel şi pentru fiecare persoană în parte acum. Dumnezeu a dat fiecăruia dintre noi un anumit loc şi o anumită slujbă în trupul lui Hristos. Fiecare mădular al lui Hristos trebuie să-şi cunoască rostul şi să lucreze în consecinţă, pentru ca această putere de viaţă care vine de la Cel care este Cap şi merge în mădulare, să găsească în acestea nişte unelte bine pregătite pentru lucrarea Sa şi să contribuie toate împreună, cu un singur imbold: „Din El, tot trupul, bine alcătuit şi strîns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, îşi face creşterea potrivit cu lucrarea fiecărei părţi în măsura ei şi se zideşte în dragoste" (Efeseni 4.16).

Partea lui Levi

Observaţi apoi partea seminţiei lui Levi (13.14,33). Potrivit poruncii Domnului, nici Aaron (Numeri 18.20), nici preoţii, nici întreaga seminţie a lui Levi (Deuteronom 18.1) nu puteau avea vreo moştenire în Israel. Moştenirea lor era, pe de o parte, „Domnul, Dumnezeul lui Israel", pe de alta, Jertfele Domnului". La fel este şi cu noi, creştinii, poporul Său ceresc. Noi n-avem nici o parte aici pe pămînt. Privilegiul nostru este de a sta înaintea lui Dumnezeu şi a-I sluji; mai mult, de a-L avea pe El, de a avea părtăşie cu El, în locurile sfinte, împreună cu Tatăl şi cu Fiul care este la El. Dar partea noastră în Fiul este de asemenea arătată de Jertfele aduse prin foc Domnului", care-L simbolizează pe Hristos, potrivit întregii perfecţiuni a lucrării Sale şi a persoanei Sale înaintea lui Dumnezeu. Este Hristos, omul desăvîrşit, jertfa de mîncare din floarea de făină, unsă cu untdelemn şi acoperită de tămîie; Hristos, jertfă, ardere de tot, jertfă pentru păcat, toate aceste jertfe în care Dumnezeu îşi găseşte pe veci plăcerea. Noi avem comuniune cu Tatăl şi cu Fiul Său Isus Hristos.

Însuşi Hristos, modelul nostru, levitul fără pată, slujitorul desăvîrşit, a făcut aceleaşi experienţe binecuvîntate în timpul vieţii Sale aici pe pămînt. Dacă ochii Săi se îndreaptă spre pămînt, El spune: „Domnul este partea mea de moştenire şi paharul meu" — dacă se îndreaptă spre cer, adaugă: „Frânghiile de măsurat mi-au căzut în locuri plăcute; da, frumoasă moştenire mi-a venit" (Psalmul 16.5,6).

În sfîrşit, eeea ce este partea noastră acum, este în acelaşi timp şi partea noastră viitoare; pentru preoţii din seminţia lui Levi, această binecuvântare se va împlini de asemenea, cînd Israel se va bucura în pace de slava de o mie de ani sub domnia Mesiei. Vorbind despre acest timp binecuvintat, profetul Ezechiel (44.28-30) ne spune: „Iată moştenirea pe care o vor avea: Eu voi fi moştenirea lor. Să nu le daţi nici o moşie în Israel: Eu voi fi moşia lor". Şi continuă arătînd că jertfele Domnului vor fi partea lor în acest timp glorios.

Deschideţi acum capitolele 4 şi 5 din Apocalipsa. Această privelişte cerească nu ne vorbeşte despre aceleaşi lucruri? Comuniunea desăvîrşită cu Dumnezeu şi cu Mielul va fi partea noastră de moştenire în veci!

Stăruinţa lui Caleb

Doresc să mă opresc puţin asupra acestui capitol, din cauza importanţei lui practice. Caleb este tipul stăruinţei credinţei. Capitolul 13 din Numeri menţionează pentru prima dată numele lui (versetul 7), cînd Moise trimite din pustia Paran cîte un om de fiecare seminţie ca să cunoască ţara. Printre aceşti doisprezece oameni se afla Caleb, fiul lui Iefune, împreună cu Osea, fiul lui Nun, pe care Moise 1-a numit Iosua.

Din acest moment, numele lui Caleb este atît de mult legat de cel al lui Iosua (vezi Numeri 14.30,38; 26.65; 34.17-19; Deuteronom 1.36-38; Iosua 14.13), încît s-ar putea spune că sînt de nedespărţit. Ei iscodesc împreună ţara, merg împreună prin pustie, intră împreună în Canaan. Fără îndoială, ei sînt uniţi prin însuşirea lor deosebită de oameni ai credinţei, dar găsesc şi o altă pricină binecuvântată pe care Cuvîntul ne-o arată cu privire la această unitate. Iosua este un simbol al lui Hristos, al lui Isus Mîntuitorul, făcînd să intre poporul Său în odihna ţării făgăduinţei, iar Caleb îl însoţeşte. Numele mare al lui Iosua cuprinde, pentru a spune aşa, şi pe cel al lui Caleb, şi îi imprimă caracterul. Aceşti doi oameni au aceeaşi gîndire, aceeaşi credinţă, aceeaşi nădejde, acelaşi curaj; ei au acelaşi punct de plecare, acelaşi mers, aceeaşi stăruinţă, acelaşi scop. Este aşa şi cu noi? Sîntem noi atît de strîns legaţi de Hristos, încît să nu se poată rosti numele nostru fără al Său, iar toată existenţa noastră să-şi găsească sensul prin faptul că am devenit, prin har, una cu El?

În capitolul 13 din Numeri, cei doisprezece oameni trimişi de Moise au ajuns pînă la Hebron, apoi au trecut de acolo la pîrîul Eşcol, de unde au adus roadele minunate ale ţării Canaanului, pentru a dovedi cît de bună este această tară. Dar nu Escol a cucerit ochii şi inima lui Caleb, cum s-ar putea crede; credinţa lui 1-a făcut să găsească ceva şi mai bun. Hebron, unde el a pus piciorul, îi este dat (capitolul 14.9). De atunci

înainte el va purta acest nume în inima sa timp de patruzeci şi cinci de ani, pînă în ziua cînd, venind înaintea lui Iosua, el va cere acest „munte despre care a vorbit Domnul", acest Hebron, ca stăpînire veşnică.

Şi acest loc era plin de renume. Pentru ochii firii, într-adevăr, el nu putea inspira decît groază. Anachimii care erau de temut locuiau acolo, aceşti uriaşi al căror nume era de ajuns ca să moaie inima poporului. Dar ce amintire puternică oferea sufletului lui Caleb acest loc de înmormîntare a părinţilor! Locul care cuprindea atît de multe amintiri, devenea răsplata acestui om al lui Dumnezeu. Acolo Avraam, părintele poporului, a venit de a locuit (Geneza 13.18), cînd Lot şi-a ales cetăţile din cîmpie; acolo el a zidit un altar Domnului şi a primit făgăduinţa lui Dumnezeu (Geneza 18.1); dar Hebron este înainte de toate, într-un mod care iese în relief, locul morţii. A fost aşa mai întîi pentru Avraam. Acolo a murit Sara (Geneza 23.2), acolo a fost ea îngropată şi acolo a fost înmormîntat Avraam (Geneza 25.10), apoi Isaac (Geneza 35.27-29), după aceea Iacov şi patriarhii. Da, Hebron este locul de înmormîntare, locul morţii; este sfîrsitul omului. Dar ce era acolo care să te fi putut atrage? Nimic, dacă este vorba de omul firesc; totul, dacă este vorba de credinţă. Hebron este un loc deosebit, unde credinciosul găseşte sfîrsitul lui însuşi; este crucea lui Hristos. Si încă ceva: de acolo Iosif a pornit în căutarea fraţilor săi (Geneza 37.14). Mai tîrziu (Iosua 21), Hebron devine o cetate de scăpare şi proprietate a leviţilor. Apoi el este punctul de plecare al împărăţiei lui David (2 Samuel 2.1-4), căci datorită morţii Sale, Isus a înviat şi a fost încununat cu slavă, iar cununa împărăţiei va fi pe capul Lui. In sfîrşit, acolo toate seminţiile lui Israel recunosc pe împăratul lor şi vin să i se arate supuse (2 Samuel 5.1).

Nu este minunat acest loc? Ce mare serie de binecuvântări! Hebron, loc al morţii şi loc de scăpare, punct de plecare a binecuvîntărilor pentru Israel, a făgăduinţelor şi a împărăţiei, a slavei, centru de legătură cînd slava a venit; şi, pe lîngă toate acestea, obiect permanent al inimii şi al afecţiunilor unui călător sărman care aici şi-a găsit punctul de plecare şi de sosire, locul său de odihnă veşnică! Şi cum, acest loc mai puţin făcut să atragă, avea preţ pentru Caleb! El îl vrea ca moştenire veşnică; iar partea noastră veşnică este de a ne minuna ce vrea să spună acest loc unic. Credinţa lui Caleb putea să înţeleagă, încă de la început, ce găsise acolo credinţa lui Avraam: sfîrşitul eului, nimicirea lui, lucrurile vechi terminîndu-se; şi iată un om care porneşte la drum, nebazîndu-se deloc pe sine însuşi, neputînd să depindă decît de Dumnezeu. El a continuat, pînă ce şi-a atins scopul: bucuria îndeplinită a făgăduinţelor, chiar în locul unde omul şi-a găsit sfîrşitul!

Am cercetat două puncte care-1 caracterizează pe Caleb. Cel dintîi este că numele lui este strîns legat de cel al lui Iosua; cel de al doilea, că un obiect deosebit i-a atras afecţiunile şi a pus în aşa fel stăpînire pe inima lui, încît el i-a păstrat amintirea tot lungul călătoriei sale prin pustie. Şi daţi-mi voie să adaug că afecţiunile noastre sînt totdeauna active, cînd ele au ca ţintă un Hristos care moare pe cruce, dîndu-Se pe Sine pentru noi; totodată, un Hristos slăvit ne comunică puterea să ajungem acolo.

Dar este un al treilea punct care caracterizează pe acest om al credinţei. Caleb îşi realizează nădejdea. El intră mai întîi ca vizitator în ţara Canaanului; dar acolo, nu în pustie începe felul lui de viaţă. Cîhd se întoarce în pustie, ochii îi sînt plini de realitatea şi frumuseţea lucrurilor pe care le-a văzut şi care au devenit, timp de patruzeci şi cinci de ani, obiectul nădejdii lui. La fel este şi pentru psalmist: „Dumnezeule, Tu eşti Dumnezeul meu, pe Tine Te caut în zori de zi! îmi însetează sufletul după Tine, îmi tînjeşte trupul după Tine, într-un pămînt uscat şi neumblat, ca să îţi văd puterea şi slava aşa cum Te-am privit în locaşul cel sfînt" (Psalmul 63.1-2). Psalmistul umblă aici după exemplul dat de Caleb. El a văzut pe Dumnezeu în locul sfînt; acesta este locul pe care-1 ia ca punct de plecare şi de acolo el coboară pe pămînt, plin de realitatea slăvită a lucrurilor dumnezeieşti care îi vor susţine inima tot timpul călătoriei prin care va ajunge să le aibă.

Un al patrulea punct se leagă de aceasta. Pustia nu numai că şi-a pierdut toată atracţia, dar ea apare într-adevăr în toată uscăciunea şi groaza ei, cînd sufletul este hrănit cu bucatele grase şi miezoase ale locului sfînt. Atunci cerul devine pentru noi măsura pămîntului; şi în felul acesta toată valoarea aparentă a lucrurilor văzute dispare în întregime; ele nu mai sînt pentru suflet decît gol, uscăciune şi nimic.

Să revenim la stăruinţa care formează caracterul dominant al lui Caleb. Acest caracter nu ar fi existat fără cele patru puncte pe care le-am menţionat. Alipirea de Hristos, cunoaşterea valorii infinite a lucrării Sale, o nădejde realizată, nici o lipire de ce este aici pe pămînt, ne îngăduie să stăruim pînă la capăt pe calea credinţei. — Această stăruinţă se leagă, în viaţa lui Caleb, de trei poziţii care sînt de nedespărţit una de alta.

Cînd este vorba de a lua dinainte cunoştinţă de ţara cea bună pe care Dumnezeu vroia s-o dea poporului Său, se spune despre Caleb că a stăruit să urmeze în totul pe Domnul (Numeri 14.24; Deuteronom 1.36; Iosua 14.8-9). Dar a trebuit să meargă încă patruzeci de ani prin pustie şi a făcut acest lucru cu curaj; a stăruit, pentru că păstra în inima sa amintirea bogăţiilor şi comorilor Cana-anului. Greutăţile pustiei nu sînt nimic pentru el; găseşte acolo arşiţa soarelui, nisipul, oboseala şi setea, dar nu ţine seama de ele. Nu s-a întîmplat nici măcar pentru o clipă să caute ceva pentru sine în jurul lui. Stăruinţa îi este hrănită de nădejdea sa; şi nădejdea celui credincios nu este numai Cana-anul într-un mod general, adică cerul, — ci Hristos.

A fost un om foarte renumit, despre care Dumnezeu n-a putut spune aceste lucruri. Solomon a greşit acolo unde Caleb stăruise. Pustia dobîndise preţ pentru acest împărat mare. A venit o clipă cînd Solomon a întors spatele lui Dumnezeu, iubind unele lucruri din pustie. Se spune despre el (1 împăraţi 11.6) că „n-a urmat în totul pe Domnul". Lumea a avut atracţii pentru el şi, oricît de mici au fost la început, ele n-au întîrziat să-1 copleşească şi împărăţia i-a fost pierdută. A fost cu totul altfel cu Caleb, care şi-a cîştigat moştenirea prin stăruinţa în a urma pe Domnul.

Dar Caleb stăruieşte şi într-o a treia poziţie, în luarea în stăpînire în Canaan. A mai trecut prin cinci ani de lupte, apoi s-a servit de armele sale pentru a pune mîna pe partea lui specială, pe muntele despre care Domnul îi vorbise. El intră în stăpînirea deplină a moştenirii sale, cu toată puterea ce te-ar fi copleşit a vrăjmaşului şi teama pe care ar fi inspirat-o fiii lui Anac. Dar, pentru Caleb, ca şi pentru noi, este vorba de un vrăjmaş biruit deja, el nu mai poate înspăimînta. Chiar şi moartea va fi biruită. Caleb intră, am spus, în stăpînirea deplină a moştenirii sale. Stăruinţa îi este încununată cu succes. El este singurul în Israel care se pare că a nimicit pe toţi vrăjmaşii săi. — Ce lecţie pentru noi! Să ne amintim că luarea stăpînirii de către Caleb este pentru noi un fapt actual şi nu numai o bucurie viitoare. Am stăruit în luptă pentru a ne bucura de pe acum de privilegiile noastre? Dumnezeu să ne facă să stăruim cum a făcut Caleb în aceste trei lucruri, în nădejde, în umblare şi în luptă.

La sfîrşitul capitolului nostru găsim alte două trăsături care însoţesc totdeauna stăruinţa. Caleb spune în versetul 11: „Şi astăzi sînt tot aşa de tare ca în ziua cînd Moise m-a trimis; am tot atîta putere cît aveam atunci, fie pentru luptă, fie pentru a intra şi a ieşi." Cu toţi cei optzeci şi cinci de ani şi oboseala pustiei, Caleb nu pierduse nimic din puterea pe care o avea. Cum se face asta? Prin faptul că nu avea nici o încredere în sine. Lecţia de la Hebron rămăsese săpată în inima sa. Şi spune la versetul 12: „Poate că Domnul va fi cu mine". Veţi spune: se îndoia el de Domnul? Nu, dimpotrivă: nu se încredea în sine. înţelegea că dacă ar fi fost vreo piedică pentru ca Domnul să fie cu el, nu ar fi putut veni decît de la el. Observaţi legătura dintre aceste două lucruri: realizarea puterii este în proporţie directă cu neîncrederea în sine. în felul acesta poţi

merge din putere în putere. Isaia 40.28-31 ne prezintă acelaşi adevăr într-un fel demn de admirat. „Flăcăii obosesc şi sînt storşi de putere, chiar tinerii se clatină". Iată unde sfîrşesc cele mai bune puteri ale omului. Dar „Dumnezeul cel veşnic... nu oboseşte, nici nu poate fi golit de putere". în El ne este mcrederea. Şi, în plus: „El dă tărie celui obosit şi măreşte puterea celui ce nu mai este în stare de nimic". El îşi comunică puterea celor slabi; o arată în slăbiciune. Apoi adaugă: „Dar cei ce se încred în Domnul îşi înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă şi nu obosesc, umblă şi nu sînt extenuaţi". Aşa a fost cazul cu Caleb. El mergea bazîndu-se pe faptul că puterea lui era în Dumnezeu şi că această putere era cu el. Aşa să fie şi cu noi, să ne putem desfăta în lucrurile cereşti, să ne ducem la locul unde avem de luptat şi să ne continuăm calea, fără să obosim, pînă ce vom ajunge în slavă.

Am să spun ceva şi de o a doua însuşire auxiliară a stăruinţei. Ea produce stăruinţa la alţii. Prin ea, Caleb a fost în mod deosebit binecuvîntat în cercul familiei sale, care a fost atrasă pe urma lui pe aceeaşi cale a credinţei. în capitolul 15.16 (vezi şi Judecători 1.12,13) se spune: „Caleb a zis: „Celui ce va bate cetatea Chiriat-Sefer şi o va lua, îi voi da de soţie pe fiica mea Acsa". Şi Otniel, fiul lui Chenaz, fratele lui Caleb, a luat-o şi Caleb i-a dat de soţie pe fiica sa Acsa". Nepotul a urmat cu demnitate trăsăturile unchiului. Luptă şi el, avînd înainte un obiect care are preţ în ochii săi şi pe care vrea să-1 aibă. Nădejdea îi este legată de fiica lui Caleb. — Şi noi, am vrea noi să-L avem cu orice preţ pe Hristos? în capitolul 3 din Judecători, Otniel devine cel dintîi judecător al lui Israel. După ce fusese învingător în lupta pentru sine însuşi, el este chemat să elibereze pe alţii, şi stăruieşte în această nouă însuşire pînă la sfîrşit.

Acsa, fiica lui Caleb, este un alt exemplu de stăruinţă. Caleb o dăduse lui Otniel şi ea îl face pe soţul ei să ceară mai mult. îi trebuie un cîmp şi mai ales nişte izvoare de apă. Ea vrea binecuvîntare peste pămîntul pe care-1 are. Pentru a o avea, ea coboară de pe măgarul ei şi îşi arată cererea; ea staruieşte în rugăciune şi în cerere. Şi primeşte din belşug aceste izvoare, tipuri ale unor binecuvîntări duhovniceşti. Acest lucru are învăţăminte pentru viaţa de toate zilele. Cînd avem în mînă Cuvîntul, să cerem fără încetare lui Dumnezeu „izvoarele de apă". Acest Cuvînt viu este totuşi pentru mulţi creştini ca „un pămînt de miazăzi", uscat, în care sufletul lor nu găseşte hrană. Dacă aşa vă este cazul, aţi luat ca Acsa locul de oameni care se roagă pentru a cere lui Dumnezeu ajutorul duhovnicesc care să vă poată hrăni sufletul? Nu vă va da El un răspuns, aşa cum Caleb a dat fiicei sale Acsa?

Înainte de a părăsi subiectul stăruinţei, aş vrea să mai ating unul sau două puncte importante. Se spune despre Caleb că „urmase în totul calea Domnului, Dumnezeului lui Israel". El stăruise pe urmele lui Hristos, cunosut de el ca Iehova (Domnul) al Vechiului Testament. Ce înseamnă a urma pe cineva? Deseori ne-am făcut o idee inexactă despre acest lucru. înseamnă a merge după o persoană pe care o recunoaştem drept călăuza care ne trebuie. Dacă te încrezi în tine însuţi, n-ai nevoie de o călăuză. Dar, mai mult, a merge după Domnul arată nu numai încredere în El, ci şi o dependenţă smerită de El. Un alt punct: Urmînd pe cineva, am ochii fixaţi asupra lui ca să fac la fel ca el. A-L urma pe Domnul înseamnă a căuta să I te asemeni. In orice loc m-ar aşeza Dumnezeu, scopul Lui este ca eu să-L arăt pe Hristos în acea poziţie; pe Hristos, cum a spus un frate, în relaţiile Sale şi în slujba Sa, în mărturia Sa si în suferinţele Sale. Si tocmai acest lucru 1-a făcut Caleb. El a urmat în totul, pe deplin (nu spun într-un mod desăvîrşit) pe Domnul, Dumnezeul său.

Dar, în privinţa acestui punct, poate cineva să întrebe încă: la ce anume trebuie aplicată stăruinţa? Noul Testament răspunde pe larg la această întrebare. Nu voi da decît cîteva locuri:

Fapte 1.14: „Toţi aceştia stăruiau cu un gînd în rugăciune". In rugăciune se arăta stăruinţa lor şi apoi această stăruinţă era colectivă. Nu se mărginea la a pleca genunchiul fiecare pentru sine înaintea Domnului şi fiecare pentru nevoile lui, ci ei erau de acord să se roage pentru tot ce simţeau ca nevoie comună.

Fapte 2.42. Şi aici găsim stăruinţa colectivă, dar pentru patru lucruri. Mai întîi, „învăţătura apostolilor". Cei dintîi creştini nu se limitau să urmeze învăţătura apostolilor, ci ei urmau şi exemplul pe care trimişii Domnului îl dădeau prin viaţa lor, ei stăruiau şi în părtăşia frăţească. — Apoi erau „frângerea pîinii şi rugăciunile": amintirea suferinţelor lui Hristos şi relaţiile sufletului cu Dumnezeu exprimîndu-se în dependenţa de El.

1 Timotei 5.5. Iată aici stăruinţa individuală „în cereri şi rugăciuni". De ce văduva stăruieşte în ele „zi şi noapte"? Pentru că, fiind singură şi fără resurse, ea nu se poate adresa decît lui Dumnezeu. In felul acesta ea învaţă să fie dependentă.

1 Timotei 4.16. Găsim aici (citiţi cu atenţie ce scrie mai sus de acest loc) stăruinţa în toate lucrurile care sînt în legătură cu evlavia.

1 Timotei 3.10. Timotei „urmărise de aproape" pe apostol, în toate lucrurile care i-au caracterizat întreaga viaţă. Apostolul însuşi (4.7) stăruise pînă la capăt în luptă, în alergarea credinţei.

Vedem, prin aceste cîteva exemple, că stăruinţa este indicată în toate amănuntele vieţii creştine. De-am putea-o cunoaşte mai bine, pentru ca la sfîrşitul vieţii noastre, întocmai cum a făcut Caleb, să primim de la Dumnezeu însuşi aceste cuvinte de aprobare: „El a urmat în totul calea Domnului".

Cetăţile de refugiu

În legătură cu aceste două capitole, doresc să citiţi şi Evrei 6.18-20, loc din Scriptură care ne aminteşte de cetăţile de refugiu, aşa cum le găsim în Exod 21.13, Numeri 35, Deuteronom 19, losua 20-21 şi 1 Cronici 6.

Simbolurile din Vechiul Testament ne prezintă adesea, în aplicaţia lor pentru creştin, mai degrabă contraste decît asemănări. Aşa este, cum vom vedea, şi cu cetăţile de scăpare. Ar fi o asemănare destul de slabă şi imperfectă, să faci în legătură cu ele vreo comparaţie cu crucea lui Hristos. Aplicaţia imediată este mai degrabă istorică şi profetică. Ucigaşul fără voie preînchipuie pe Israel, care a omorît pe Hristos din neştiinţă. Şi tocmai la acest popor se referea Domnul Hristos pe cruce cînd spunea: „Tată, iartă-i, căci nu ştiu ce fac". Ei nu cunoscuseră ziua cînd au fost cercetaţi. La fel a fost şi cu Pavel: „Dar am căpătat îndurare, căci lucram din neştiinţă, în necredinţă" (1 Timotei 1.13). Dar, într-un înţeles, căpeteniile şi poporul erau nişte ucigaşi de bunăvoie, lepădînd în mod voit şi în cunoştinţă de cauză, pe Dumnezeu şi pe Hristosul Său. „Iată moştenitorul", au spus ei, „veniţi să-1 omorîm şi să-i luăm moştenirea" (Matei 21.38). „Nu vrem ca omul acesta să stăpînească peste noi" (Luca 19.14). Şi ni se spune că ucigaşul de bunăvoie trebuia să fie omorît. Această judecată, ca multe prorocii în legătură cu iudeii, a primit o împlinire parţială prin dărîmarea Ierusalimului. împăratul, mîniat, „a trimis ostile, a nimicit pe aceşti ucigaşi şi le-a ars cetatea". Dar această judecată a ucigaşului de bunăvoie, pe nedrept adăpostit în cetatea de refugiu (vezi Deuteronom 19.11-12) este de fapt încă în viitor. Iudeii, de la lepădarea Mesiei, sînt păstraţi în vremea de acum sub îngrijirea providenţială a lui Dumnezeu, departe de moştenirea lor şi, cum a spus cineva, „sub ochii slujitorilor lui Dumnezeu care, ca şi leviţii, neavînd vreo moştenire, le slujesc de refugiu, înţelegîndu-le situaţia şi

recunoscînd că ei sînt sub paza lui Dumnezeu". Dar ucigaşii de bunăvoie vor fi scoşi de acolo ca să ajungă în mîinile răzbunătorului. Fiind în strînsă legătură cu Antihrist, ei vor deveni ţinta judecăţii dumnezeieşti.

În ce priveşte ucigaşii fără voie, ei vor putea intra din nou în partea lor şi în moştenirea lor, cu ocazia schimbării marelui preot (Iosua 20.6; Numeri 35.28); aceasta va fi atunci cînd preoţia lui Hristos după tipul lui Aaron va face loc preoţiei veşnice după rînduiala lui Melhisedec. Acest înţeles cunoscut al cetăţilor de refugiu, asupra cărora nu mă opresc decît în treacăt, este interesant de urmărit în amănunte; dar revin la contrastul pe care îl prezintă acest simbol cînd este comparat cu poziţia creştină în Evrei 6.

Israelitul, ucigaş fără voie, simbol al poporului în starea lui de acum, fuge într-o cetate de refugiu, cu nădejdea foarte nesigură de a scăpa de răzbunătorul sîngelui şi de a putea intra într-o zi în moştenirea sa. El era păzit departe de această moştenire pînă ce avea să moară marele preot, imagine, cum am spus, a sfîrşitului preoţiei aaro-nice a lui Hristos. Chiar şi în cetatea de refugiu, siguranţa şi întoarcerea lui acasă erau supuse la tot felul de împrejurări care îi făceau situaţia foarte nesigură. Ele depindeau: 1) de răzbunătorul sîngelui; dacă ucigaşul ieşea numai pentru puţin din hotarul cetăţii, răzbunătorul care îl pîndea ar fi putut să-1 omoare (Numeri 35.26-28); 2) de bătrînii cetăţii (Iosua 20.4); 3) de judecata adunării (versetul 6, Numeri 35.12,24,25); 4) de marele preot, înainte de care ar fi putut chiar ucigaşul să moară.

Nu sînteţi izbiţi de nesiguranţa celor mai bune resurse pe care legea le putea oferi aici celor mai puţin vinovaţi în Israel?

Să vedem acum resursele harului în Evrei 6.18-20. Creştinul ieşit din iudaism, fugea astfel dinaintea judecăţii gata să cadă asupra acestui popor, dar nu cu o nădejde nesigură; el fugea cu scopul de a apuca nădejdea care îi era pusă înainte. Şi această nădejde a creştinului nu este de a intra poate odată în bucuria unei moşteniri pămînteşti. Nu, această nădejde, noi o apucăm şi o avem, ea este moştenirea de acum a sufletelor noastre. Şi, dacă nu este nesigură, ea nu este nici neclară. Ea este un Hristos ceresc, marele subiect al epistolei către Evrei, un Hristos în contrast cu tot ce ar fi putut oferi pămîntul mai bun, un Hristos — Om în slavă, care este împlinirea tuturor planurilor şi făgăduinţelor lui Dumnezeu. Această nădejde, Hristos, este o ancoră sigură şi neclintită a sufletului; nădejdea noastră este ancorată bine de o stîncă de neclintit. Nimic nesigur; cel care a apucat-o, nu mai poate fi de acum bătut de vînt, nici dus de tot felul de „învăţături străine". Dar această nădejde face mai mult: ea ne introduce acum chiar în prezenţa lui Dumnezeu, în locul sfînt. Ea pătrunde pînă dincolo de perdea, unde îl aflăm pe Isus care a intrat acolo ca un înainte mergător pentru noi. Noi intrăm deja acolo în pace, aşteptînd să primim moştenirea sigură pe care o vom avea în curînd. Pentru a intra, noi nu mai avem nevoie, ca sărmanul ucigaş fără voie, ca peoţia aaronică a lui Hristos să ia sfîrşit, căci sîntem legaţi într-un fel de neschimbat de Cel care „a fost făcut mare preot în veac, după rînduiala lui Melhisedec" şi care este aşa datorită lucrării care ne-a dobîndit o mîntuire veşnică.

Altarul

Găsim din nou aici cele două seminţi şi jumătate despre care am vorbit la sfîrşitul celui dintîi capitol. Ele trecuseră înarmate înaintea fraţilor lor, ca să lupte cu vrăjmaşii Domnului în ţara făgăduinţei. Acum, ele primesc de la Iosua permisiunea de a se întoarce la moştenirea lor, dincolo de Iordan. Ele fuseseră credincioase poruncilor lui Moise şi Iosua, ţinuseră poruncile Domnului şi nu părăsiseră pe fraţii lor. Ascultarea de nişte porunci clare şi dragostea frăţească îi caracterizase în acest timp destul de lung, în care ei fuseseră despărţiţi de pămîntul moştenirii lor.

S-ar părea că nu era nimic de reproşat acestor seminţii, dar, cum aflăm în capitolul 1, inima lor (nu spun gîndurile lor) nu era la lucrurile cereşti. Punctul lor de plecare era turma lor; de aceea era firesc să caute păşuni ca să le hrănească. Imediat, chiar de la începutul istoriei lor, un prim pericol a luat naştere din poziţia lor împărţită. Moise îi atenţionează (Numeri 32): refuzul de a se stabili dincolo de Iordan putea influenţa pe ceilalţi din popor şi să li se piardă curajul, în aşa fel încît să atragă mînia Domnului asupra lui Israel, ca odinioară la muntele amoriţilor. Prin har, ei au fost feriţi de această cursă, totuşi cursa nu exista mai puţin.

Un alt pericol încă şi mai real: principiile lor influenţau asupra celor ce le erau apropiaţi, care erau mai puţin la adăpost ca celelalte seminţii. Iair, fiul lui Mânase, si Nobah, au numit satele si oraşele lor cu numele lor, principiu cu totul lumesc care se găseşte la originea lumii lui Cain (Numeri 32.41,42; Geneza 4.17). Deci: pericol de a-i face să cadă sau să-i coboare la nivelul lor, în loc de a-i ridica la nivelul ceresc; apoi influenţa lumească asupra propriilor lor familii, iată ce caracterizează poziţia lor.

Îndemnul lui Iosua (22.5) ne arată de asemenea cu claritate pericolul unui creştinism coborît de la nivelul lui. Imboldul purtării ca oameni credincioşi le lipsea. Ascultarea de nişte porunci cunoscute şi dragostea frăţească nu sînt de ajuns ca să ne menţină mult timp. Mersul, ascultarea, predarea şi slujirea trebuie să decurgă din dragoste şi, fără lucrarea ei, sîntem ca nişte cercuri pe care cea dintîi lovitură a unui copil le poate porni, dar care foarte repede se opresc şi cad, dacă lovitura nu se reînnoieşte.

Dar asta nu este tot. Cînd creştinul, în loc de a trăi din credinţă, acceptă într-o oarecare măsură principiile lumii pentru purtarea sa, poziţia îi devine totdeauna foarte complicată, în timp ce nimic nu este mai simplu ca umblarea credinţei. Comparaţi pe Avraam cu Lot. Viaţa celui dintîi a fost simplă şi clară, cea a celui de al doilea a fost plină de complicaţii. Şi Iacov? Ce serie de aventuri fără sfîrşit, într-o existenţă chinuită, în timp ce tatăl său Isaac trăia simplu cu Dumnezeu. Aşa a fost şi cu cele două seminţii şi jumătate, care s-au văzut obligate să construiască ocoale pentru cirezile lor, să aşeze familiile lor, care erau în pericol, în nişte cetăţi cu ziduri, să-şi părăsească soţiile şi copiii pentru a sta mulţi ani departe de ei, fără a-i putea face să fie martori ai minunilor pe care Domnul le făcea pentru poporul Său.

In sfîrşit, iată pe războinicii lor care primesc aprobarea de a se întoarce la căminele lor. Ei zăresc o nouă complicaţie: Iordanul îi desparte de celelalte seminţii. Sînt neliniştiţi; se tem că legătura de părtăşie dintre ei şi fraţii lor n-ar fi atît de strînsă, încît fluviul să n-o poată desface. Poziţia lor îi expune la o despărţire. Ei văd cu neliniste că s-ar putea să vină o zi cînd fraţii lor să-i trateze ca pe nişte străini. Acest pericol îi obligă, pentru a spune aşa, să stabilească o mărturie prin care să spună cu tărie că ei slujesc Domnului, tot aşa cum mai înainte (capitolul 1.16-18) poziţia lor îndoielnică îi făcuse să facă o mărturie izbitoare. De aceea ei înalţă un altar mare pe malul Iordanului, la hotarul pămîntului lor. Această mărturie, ei o stabilesc după propria lor pricepere. Aş îndrăzni s-o numesc o mărturisire de credinţă, lucru care în sine ar putea fi în totul corect, cum a fost altarul Ed şi despre care pentru moment nu era nimic de zis, dar care le dădea aparenţa de stabilire a unui alt centru de strîngere laolaltă. Acest altar, rînduit în gîndul lor să lege împreună părţile despărţite ale lui Israel, putea fi ridicat împotriva celui de la cortul din Silo. Mărturisirea lor de credinţă putea să devină un centru nou şi astfel să înlocuiască singurul centru adevărat al unităţii, Hristos, necinstindu-L. Această faptă, făcută cu bună intenţie, era un act omenesc. Invenţia lor de a menţine unitatea, le dă aparenţa că o tăgăduiesc. Şi o nouă complicaţie: ei se expun să fie rău înţeleşi şi să ridice celelalte seminţii împotriva lor.

Creştinătatea, încă de la început, n-a lucrat altfel; numai că ea a mers mult mai departe ca cele două seminţii şi jumătate. Ea s-a adunat în jurul unui mare număr de mărturisiri de credinţă, mai mult sau mai puţin corecte, care nu sînt deloc Hristos; apoi, văzînd că unitatea nu se realiza, ea şi-a făurit mărturisirile de credinţă din ce în ce mai elastice si astfel, în loc de a realiza unitatea, n-a reuşit decît să introducă necredinţa făţişă în mijlocul creştinătăţii de nume.

Dar acest altar Ed, făurit într-un fel lumesc de a fi, ar putea fi roadă unui izvor ascuns şi mai grav; ar putea, în faptul construirii lui, să conţină unele principii de independenţă. Şi acest lucru era de temut. Vedem cum copiii lui Israel tocmai la acest fapt s-au gîndit. Independenţa este pe punct de a se introduce, unitatea este în pericol, iar Fineas, un exemplu de rîvnă pentru Hristos, este ales împreună cu căpeteniile pentru a merge să ia cunoştinţă de ce se petrece la Iordan şi să trateze cu cele două seminţii şi jumătate.

El le prezintă trei cazuri, legate mult între ele, în care Israel în întregime este răspunzător.

Cel dintîi (versetul 20), după trecerea Iordanului, este păcatul lui Acan. El a poftit lucrurile lumii, a luat în stăpînire ceea ce Dumnezeu blestemase, le-a introdus în mijlocul adunării lui Israel netinînd deloc seama de sfinţenia lui Dumnezeu si a atras astfel judecata Domnului asupra întregului popor. Păcatul lui Acan este pofta lumească, introducînd lucrul dat spre nimicire în adunare. Cu ocazia nelegiuirii lui Peor (versetul 17), era vorba de un lucru şi mai rău, deşi în lucrurile spirituale inimile creştinilor îl înţeleg şi îl urăsc atît de puţin. Era vorba de legătura de desfrînare cu lumea religioasă, adică idolatră de atunci, şi introducerea acestei religii a lumii în mijlocul adunării lui Israel, netinînd din nou seama de sfinţenia lui Dumnezeu.

Biserica a făcut ea alt lucru? Acan şi Peor nu sînt cele două principii de acum ale existenţei ei? Dar şiretlicul satanic de la Peor este şi mai îngrozitor ca lucrul dat spre nimicire. Cînd Balaam, după ce încercase să despartă pe Domnul de popor, văzuid că nu putea reuşi, a căutat în alt fel: a încercat şi a reuşit să îndepărteze poporul şi să-1 despartă de Dumnezeu. Fiind vorba de felul de a gîndi al lui Dumnezeu pentru poporul Său, Balaam a trebuit să spună că Domnul nu vede nici o nelegiuire în Israel; fiind vorba de credincioşia acestuia din urmă, Satan a reuşit foarte bine să-1 despartă de Dumnezeu şi astfel ^tnînia Domnului s-a aprins împotriva adunării lui Israel".

O a doua cursă în faţa celor credincioşi este deci de a gîndi că închinarea lui Dumnezeu se poate uni cu religia lumii. Şi cu această ocazie s-a arătat în primul rînd rîvna lui Fineas; el a pus la suflet necinstirea făcută Domnului si a curăţit adunarea de această pată.

Acum, în legătură cu altarul Ed, aceeaşi rîvnă îl mînă. Simţurile învăţate, prin obişnuinţă, să deosebească binele de rău, îl fac să descopere pericolul. El îşi dă seama că acest de al treilea principiu, independenţa, ar fi ruina mărturiei; că înălţarea unui nou altar nu este altceva decît păcatul răzvrătirii împotriva Domnului şi a adunării lui Israel (versetul 19). Rîvna sfîntă a lui Fineas îşi dă seama de pericol, care totuşi rămîne în principiu, deşi intenţiile inimii erau drepte şi toate acestea n-au avut urmări.

În creştinătate, corectivul n-a fost tot atît de fericit. Răul a progresat. Ce vedem astăzi? Independenţa, principiul însuşi al păcatului, tendinţă firească a inimilor noastre, este ridicată cu tărie ca o calitate şi ca o datorie. Ea este cea care, uitînd că există numai un altar, o masă, ridică mereu altele noi; ea este cea care, aşa cum spune Fineas, „se răzvrăteşte astăzi împotriva Domnului" şi nesocoteşte în orbirea ei, nu numai unitatea poporului lui Dumnezeu, dar şi singurul centru de unitate, Domnul Isus însuşi.

Dumnezeu să ne ferească de aceste trei principii care atrag judecata lui Dumnezeu asupra casei Sale: spiritul lumeasc, alianţa cu lumea religioasă şi independenţa, aceasta din urmă fiind cea mai subtilă şi mai periculoasă dintre toate, pentru că, ea fiind însăşi principiul păcatului, este la baza tuturor celorlalte.

Să ne amintim însuşirile lui Hristos arătate în epistola către Filadelfia. El este „Cel Sfînt şi Adevărat" şi această biserică este lăudată pentru ţinerea acestui Nume şi pentru dependenţa de Cuvînt. Să nu păstrăm nimic, nici ca persoane, nici ca adunare, în inimile sau în gîndurile noastre, care să nu fie în legătură cu aceste însuşiri ale lui Hristos. Să trăim în sfinţenie şi în dependenţă, fără care nu există comuniune cu El.

Capitolul 23

Ultimele îndrumări ale lui Iosua

Israel este acum în stăpînirea moştenirii lui. Iosua, bătrîn şi foarte înaintat în vîrstă, este gata să meargă pe calea pe care merge tot ce este pămîntesc. Cînd susţinerile dinafară ajung să lipsească în adunare, iar cei care erau în frunte în luptă nu mai sînt, totul s-ar părea că lipseşte; dar, în realitate, dacă este credinţă, nimic nu lipseşte. „Domnul, Dumnezeul vostru", spune Iosua, „a luptat pentru voi" (versetul 3 şi 10). Conducătorii pot să plece; „sfirşitul felului lor de vieţuire" este un lucru preţios de luat în seamă; dar Isus Hristos este acelaşi, iezi, azi şi în veac. Da, nimic nu lipseşte dacă este credinţă; şi acolo unde nu este, totul se prăbuşeşte, aşa cum s-a întîmplat cu Israel şi cu Biserica.

Era vorba de acum înainte, pentru ca poporul să rămînă la înălţimea privilegiilor sale, ca această putere a Duhului, care, în persoana lui Iosua, îi condusese la biruinţă, să se realizeze în sufletele lor şi în întreaga lor viaţă. „întăreşte-te şi fii curajos" i se spusese lui Iosua în capitolul 1.6, „căci tu vei da în stăpînire poporului acestuia ţara pe care am jurat părinţilor lor că le-o voi da". Iată puterea necesară pentru biruinţă. Acum Iosua spune poporului: „Fiţi de aceea tari..." (versetul 6); aceasta este realizarea ei în suflet.

Şi cum trebuie această putere spirituală să se arate la cei din popor? Prin ascultarea de Cuvîntul scris: „ca să păziţi"... şi acest lucru este nedespărţit de practică — „şi să împliniţi tot ce este scris în cartea legii lui Moise". Pentru a asculta în felul acesta, poporul avea nu numai puterea Duhului lui Dumnezeu cu el, dar avea sub ochi şi un om, Iosua, căruia aceleaşi lucruri îi fuseseră adresate (1.6), care urmase pînă la capăt calea ascultării şi care, ca Pavel, putea spune: „Am păzit credinţa". Dar noi îl avem pe adevăratul Iosua, modelul desăvîrşit, începătorul şi Desăvîrşitorul credinţei.

Observaţi de asemenea: ca şi Pavel, Iosua este pe deplin conştient de schimbările care se întrezăreau; o nouă stare de lucruri se va introduce după plecarea lui. Aceşti doi oameni ştiau că va veni un declin, dar, ca fir călăuzitor printre aceste ruine, ca o călăuză care nu poate da greş, ei recomandă Cuvîntul: „Vă încredinţez în mîna lui Dumnezeu şi a cuvîntului harului Său" (Fapte Apostolilor 20).

Da, acest Cuvînt are puterea să ne zidească, să ne dea o moştenire, dar înainte de toate să ne sfinţească. Şi tocmai pentru că 1-a uitat, Israel a căzut tot mai mult pînă la nivelul neamurilor idolatre şi a urîciunilor lor. Vedeţi, în versetul 7, cum panta este în acelaşi timp insensibilă şi alunecoasă; mai întîi este vorba de amestecarea cu neamurile: este uitată despărţirea de lume. Apoi se rosteşte numele dumnezeilor lor;

principiile care stăpînesc lumea ne devin familiare; chiar ajungem să jurăm pe ei; găsim firesc ca alţii să-i recunoască; apoi le slujim şi în sfîrşit ne închinăm înaintea lor. Am devenit noi înşine nişte sărmani sclavi ai lumii şi ai stăpînitorului ei! Ce cale care duce la rău!

Dar, pe lîngă ascultarea de Cuvînt, Iosua arată poporului şi alte mijloace de a-şi păstra binecu-vîntările. Al doilea este „alipirea de Domnul" (versetul 8); trebuie ca inima, ca afecţiunile să fie legate de persoana lui Hristos. Vă gîndiţi deseori la acest verset din Psalmul 63: „Sufletul meu este lipit de Tine; dreapta Ta mă sprijineşte"? Este aici o inimă predată în întregime şi care poate să spună Domnului aceste cuvinte, căci acestea nu sînt sentimente pe care să le prezinţi înaintea lumii. Este un suflet îndrăgostit de frumuseţea obiectului său şi care se dedă lui cu totul. Atunci descoperă în el o putere care se înalţă mai presus de toate greutăţile şi îl fereşte de toate pericolele: „Dreapta Ta mă sprijineşte". La fel este şi în capitolul nostru; în versetele 9 şi 10, poporul a făcut experienţa puterii Domnului, alipindu-se de El. De-am putea, în zilele noastre tulburi, să găsim mai mult din această alipire intimă a sufletelor de Hristos — starea unei inimi care nu caută şi nu vrea altceva decît pe El; care nu arată numaidecît înaintea oamenilor sentimentele sale sau predarea sa lui Dumnezeu, unei inimi care nu spune: „Sînt bogat, m-am îmbogăţit", ci care Ii spune lui Hristos, în tăcerea în care numai urechea Sa poate să înţeleagă: „Te iubesc, pentru că Tu m-ai iubit mai întîi", dar şi pentru frumuseţea Ta de nespus, Tu, model care nu poate fi imitat, din care mi-ar place să pot reproduce cîteva trăsături! „Sufletul meu se alipeşte de Tine ca să Te urmeze". Al treilea mijloc este vegherea. „Vegheaţi, dar, cu luare aminte asupra sufletelor voastre, ca să iubiţi pe Domnul, Dumnezeul vostru" (versetul 11). Avem să veghem asupra inimilor noastre, ca să nu îngăduim intrarea, deseori foarte subtilă, a poftelor care slăbesc sentimentele pentru Domnul şi le înlocuiesc cu uşurinţă înlăuntrul nostru cu lucruri nedemne de a fi comparate cu El, fapt care ne obligă să ne judecăm (versetul 12-16). „Fugi de poftele tinereţii", spune apostolul. „Fiţi treji, vegheaţi!"

Capitolul 24

Harul opus legii

În acest capitol, Dumnezeu, prin gura slujitorului Său, recapitulează toate căile Sale de har faţă de Israel, de cînd 1-a chemat pe Avraam pînă la stăpînirea deplină a Canaanului. Dacă poporul ar fi avut înţelepciune, mişcat de această îndurare şi neîncrezîndu-se în sine, ar fi trebuit să spună Domnului: Harul Tău, numai harul Tău să continue să ne păzească şi să ne conducă! Dar nebunia lui îl face să se ţină de principiile legii; el se încrede în sine şi spune: „Noi vom sluji Domnului".

Faptul că Dumnezeu termină această istorie prin arătarea harului Său, are însemnătate pentru noi. Fiind introduşi în locurile cereşti pentru a ne bucura de ele, prin harul Său ne menţine Dumnezeu şi prin el ne întăreşte inimile. Dar pentru ca să-1 înţelegem bine, trebuie ca starea noastră să ne fie pe deplin descoperită. Aşa este cu căile lui Dumnezeu, căci atunci cînd a ajuns în Canaan, Israel a învăţat să cunoască pentru prima oară (versetul 2) idolatria părinţilor săi, ruina totală a celor din care se trăgea şi îndepărtarea totală de Dumnezeu. Tot aşa este şi pentru noi. Ruina celui dintîi om nu ne apare în întreaga ei realitate decît atunci cînd sîntem eliberaţi deplin. Prea puţini creştini înţeleg acest adevăr, pentru că sînt puţini care se bucură de binecuvintările Canaanului, de locul lor slăvit în Hristos. Fiul risipitor ştia deja multe lucruri cînd era în drum spre casa tatălui său: păcatul său, starea sa nenorocită nu-i erau cu totul necunoscute; dar, cînd a ajuns în casa tatălui, a auzit pentru prima oară aceste cuvinte: „Acest fiu al meu era mort şi a înviat, era pierdut şi a fost găsit". Tot aşa, după ce am fost introduşi în binecuvintările duhovniceşti, epistola către Efeseni spune: „Eraţi morţi în greşelile şi în păcatele voastre".

Începutul capitolului nostru ne vorbeşte, cum am spus, despre căile lui Dumnezeu în har faţă de poporul Său pămîntesc. în Avraam (versetul-3) aflăm alegerea, chemarea, credinţa şi făgăduinţele care se îndreaptă spre Isaac. în Iacov şi Esau (versetul 4) găsim alegerea de bunăvoie a harului. în Egipt (versetul 5), Israel învaţă să cunoască iertarea; la Marea Roşie (versetul 6), eliberarea. De asemenea harul (versetul 7) este cel ce-1 susţine în pustie, care îl face să treacă Iordanul (versetul 11), care îl introduce în Canaan (versetul 13).

Prezenţa vrăjmaşilor nu face decît să pună în lumină harul puternic al lui Dumnezeu în favoarea poporului Său. Egiptenii care îi ţinuseră robi, au fost judecaţi; au fost nimiciţi la Marea Roşie, cînd s-au împotrivit eliberării poporului. Amoriţii care căutau să se împotrivească trecerii lor, au fost învinşi. Balac, vrăjmaşul care, prin intermediul lui Balaam, încearcă să-L facă pe Dumnezeu să-Şi întoarcă faţa de la poporul Său, este făcut de ruşine şi trebuie să audă binecuvântări ieşind din gura celui pe care-1 chemase să blesteme. în sfîrşit, toate neamurile fug dinaintea lui Israel, ca alungate de viespe, fără ca ei să aibă nevoie să folosească sabia si arcul.

Un har atît de minunat trebuia să fie un îndemn pentru popor să urmeze pe Domnul. Iar noi? N-am primit noi un har şi mai mare? „Dumnezeu a făcut cunoscute căile Sale lui Moise şi faptele Sale fiilor lui Israel". Le-a descoperit El planurile Sale? Nu, acestea ne erau păstrate nouă. Dumnezeu ne-a făcut parte de planurile Sale cele mai tainice, de planurile Sale veşnice cu privire la Hristos; El a făcut din noi nişte oameni fată de care Se destăinuie! Ce har!

Dar Israel nu pierduse încrederea în sine. „Vom sluji Domnului", răspunde el. Şi totuşi toată istoria lor- le era în faţă ca să-i înveţe. „Depărtaţi", spune Iosua, „dumnezeii cărora le-au slujit părinţii voştri dincolo de Rîu şi în Egipt" (versetul 14); aceşti dumnezei erau deci printre ei. Apoi, cu privire la Canaan, el adaugă: „Cînd veţi părăsi pe Domnul şi veţi sluji unor dumnezei străini" (versetul 20). Ei n-au îndepărtat niciodată aceşti dumnezei! Idolatria umple toată istoria lor. Dumnezeu îi lasă să meargă şi ruina lor devine completă. Singura lor resursă era harul; ei nu l-au vrut, şi o piatră mare (versetul 26), imagine a legii, rămîne înălţată, ca mărturie şi judecată împotriva lor, pînă ce Israel va deveni din nou un obiect al harului.

În adevăr, Dumnezeu nu Se opreşte la judecată. Căile Sale de răsplătire vor trece. Toată istoria răspunderii omului va lua sfîrşit, dar un lucru rămîne veşnic: harul — care ne-a cunoscut mai dinainte, ne-a predestinat, ne-a chemat, ne-a îndreptăţit şi ne-a slăvit.

clickbible.org